

Tiểu Tướng Quân

Contents

Tiểu Tướng Quân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	47
23. Chương 23	50
24. Chương 24	55
25. Chương 25	58
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66
28. Chương 28	70

Tiểu Tướng Quân

Giới thiệu

Bởi vì sư phụ đã dặn, nếu ai thấy được mặt nàng, nàng phải gả cho người đó. Nàng không hề lo lắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-tuong-quan>

1. Chương 1

Tiên sơn nơi phương Bắc, quanh năm mờ mịt khói sương.

Mây mù lượn lờ, không thể thấy rõ ràng cảnh đẹp hùng vĩ, rất xứng danh Tiên sơn.

Mây mù sa xuống những tảng đá lớn đủ loại hình dáng kì lạ cao ngất che trời, vách đá không một ngọn cỏ, hoàn toàn không có dấu vết của chim bay cá nhảy, không có bóng dáng của một người, hoàn toàn không một ai biết trong mây mù phía trên núi có một cái động trời.

Trái ngược với mây mù, không một ngọn cỏ cây, mây mù thượng lộ vẻ kỳ hoa trân mộc, kì cầm dị thú, nhẹ nhàng xuôi nước lạnh trải rộng, chịu nhật nguyệt tinh hoa quan tâm, trăm hoa đua nở, phương thảo bích mảy ngày liền, nếu tiên nữ có hạ phàm, cũng sợ hãi than rằng cảnh này trên trời cũng chưa chắc có được.

Nơi thế ngoại đào viên, có thành tiên nhai, địa thế hiểm yếu, hang sâu không thấy đáy.

Tại trên đỉnh núi, các nàng thiếu nữ được sư phụ giáo huấn dặn dò, nếu không cẩn thận, gặp phải vực sâu, liền thật sự thành tiên.

.....

Trên triền núi, trong bụi cỏ nhỏ, thấp thoáng bóng một chú nhạn nhỏ xinh đang được mẹ mớm mồi, nhẹ nhàng nâng niu từng chút.

Chim non chiêm chiêm kêu, bộ lông tơ mềm mại đung đưa theo làn gió nhẹ, yếu ớt mở đôi cánh nhỏ vỗ vỗ, buồn bực vì không thể bay nhảy mà chỉ có thể đi từng bước, mỗi bước đi lại lúc lắc chiếc mõng nhỏ, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Bên cạnh, đột nhiên xuất hiện chú thỏ con nhỏ nhắn màu xám, thỏ con tính tình ôn hoà, lại là động vật ăn cỏ, vì thế gia tộc của nhạn nhi không sợ hãi lo lắng, đôi khi, mẫu nhạn còn lắc lắc mõng, chơi đùa quanh thân chú thỏ nhỏ, cùng nhau chung sống rất hoà bình. Vậy mà, cuộc sống hoà bình phút chốc bị vỡ tan vì đàn sói đen.

Chim nhạn mẹ phát hiện hắc sói, khẩn trương dang rộng đôi cánh che chở cực cương, chim non sợ hãi, chiêm chiêm kêu liên hồi, nhanh tránh ở phía sau mẫu thân.

Hắc sói giương miệng rộng, lộ ra hàng răng hung ác, nhìn chim non khao khát, nhạn mẹ bảo vệ nhạn con sốt ruột, không thể chờ thêm một khắc, mang theo chim non lìa rời tổ, nhưng hắc sói, nào để yên, giơ móng vuốt sắc bén chụp lại.

Mắt thấy, trận huyết chiến khó thể tránh khỏi, hắc sói đôi mắt loé hung quang, phác sát mà đến. “Gào...”

“Dừng...”

Nhanh như gió lốc, khi hắc sói lao gần đến đôi nhận nhỏ, đột nhiên chú thỏ xám biến thành quái vật lớn, tiến lên cùng hét lớn, hắc sói chẳng những khăn cấp thu chiêu, còn chật vật lao đảo vài bước đi.

“Hắc sói chết tiệt, cút ngay cho ta!”

Thỏ thì đương nhiên không biết nói, lại càng không thể mắng chửi người, nhưng chú thỏ xám nhỏ này thì ngoại lệ, bởi vì, trong lòng đang dâng lên cổ phần nộ.

Một cô gái nhỏ nhắn, mang hương vị ngọt ngào của tuổi thanh xuân, tên đỉnh đầu hiện còn dính cái mặt nạ giả thỏ.

Mặt nạ thỏ hạ, hiện ra đôi má hồng xinh đẹp đáng yêu, ánh mắt mở to tức giận nhưng vẫn không làm mất đi vẻ xinh đẹp của nàng.

Thiếu nữ tay chống thắt lưng, nhìn trừng hắc sói, lớn giọng mắng: “Nhìn cái gì, chưa thấy qua con thỏ so với người to lớn hơn à? Nếu dám ăn mẹ con nhận này, ta sẽ lột da người làm áo quần mùa đông!”

Tô Dung Nhi không khách khí chửi bậy, thật may mắn là nàng so với sói cao lớn bội phần, không lo lắng sói sẽ đối nàng thế nào, chỉ lo lắng bất lợi mà sói gây ra cho gia đình nhận nhi.

Tuy nàng vất vả chế tạo đạo cụ cho thật sống động, mang trên đầu, đem thân mình giấu nơi bụi cỏ, mới thành công tiếp cận gia đình nhận nhi, nhìn bọn chúng chơi đùa, kết bạn, lâu ngày sinh tình, đương nhiên không cho phép sói hoang tổn hại, nếu muốn săn, thì săn động vật khác, không được tổn hại nhận nhi đáng yêu của nàng.

Thất kinh, con sói to lớn vội vàng cụp đuôi...

A a a... chạy đi rồi. Tô Dung Nhi cười đắc ý, hì hì quay đầu an ủi, âu yếm nhận nhi...

“Ngoan... đừng sợ nha... đại sói bị ta dọa chạy mất rồi...”

“...” Đôi mắt to mở lớn trừng thẳng nàng, gia đình nhận nhi vẫn như cũ duy trì vẻ mặt kinh hãi biểu tình.

Nàng nhìn mẫu tử nhận nhi, bọn họ cũng nhìn nàng, không khí lúc này thật trầm mặc, căng thẳng, thập phần ý vị sâu xa, không hề vui vẻ, cảm kích vì được cứu, mà lại nặng nề im lặng kỳ lạ.

Ôi, nhất định là bởi vì nàng đột nhiên thoáng chốc trở nên to lớn.

Nàng ngồi xổm xuống, lại đem thân mình giấu vào bụi cỏ, tiếp tục làm chú thỏ xám bé nhỏ, vờ như chưa xảy ra chuyện gì.

Nàng tiến lên, chim nhận lui về sau, nàng hướng phải, chim nhận chuyển sang hướng trái, nàng lại đi phía trái, nhận điều lại hướng phải kiên trì an toàn khoảng cách...

“...” Thôi rồi, xem ra, nàng đã bị bài xích, vì tiết lộ thân phận...

Nàng rầu rĩ cúi đầu, nhận không được khổ sở, mẫu tử nhận nhi trông mặt mà bắt hình dong, đương nhiên đã coi nàng là ngoại tộc. Nàng thở dài... aiiii... được rồi!!!

“A a a a ...”

“Oa ô... chiêm chiêm... chiêm chiêm...”

Không hề báo động trước, nàng đột nhiên kêu to... Gia đình nhận nhi sợ tới mức gà bay chó sủa, vội vàng tháo chạy khỏi nàng thật xa.

Hừ.. tâm tình tốt lên nhiều rồi...

Tô Dung Nhi quyết định bỏ đi, không thêm để ý nữa mẫu tử vong ân phụ nghĩa. Kia tại vách đá, vợ chồng chim ưng sắp sinh tiểu ưng, nàng quyết định đi xem, thuận tiện hái chút quả dại cho no bụng.

Lại đội vào mặt nạ con thỏ, miệng ngâm nga điệu hát dân gian, chân nhẹ nhàng bộ pháp, hướng vách đá đi đến.

Nàng là đại đệ tử phái Tiên sơn, không võ công nhưng là người đang mang tuyệt kỹ học đệ nhất thiên hạ “Thiên diện thuật”.

“Thiên diện thuật” so với “thuật dịch dung” đích thực cao thâm kỹ tuyệt học, nàng được sư phụ đường dục khôn lớn, yêu thương truyền thụ lại, nếu ngày thường không việc gì làm, nàng liền thích làm mặt nạ.

Mặc kệ dù là động vật, thực vật hay nam nữ già trẻ, béo cao gầy thấp, nàng đều có thể biến hoá, hơn nữa thời gian cực ngắn, nhanh chóng thay đổi được hình dáng, cho nên mới được gọi là “Thiên diện thuật”.

Nàng mỗi ngày biến hoá bất đồng mặt nạ làm vui, hiện tại mang mặt nạ con thỏ, đó chính là kiệt tác mới nhất của nàng.

Dưới lớp mặt nạ kia, chân chính nàng thực quốc sắc thiên hương, nhưng trừ ra sư phụ cùng hai tiểu sư muội, không ai may mắn diện kiến nàng khuôn mặt xinh đẹp.

Nàng khoai trá đi tới, chốc lát sau liền phát hiện, phía sau dường như có gì khác thường, hồ nghi xoay người, aa... chẳng phải là con sói hoang lúc nãy sao?

“Hê, người dám chạy tới đây ư? Nàng hai tay chống thắt lưng, hùng hực khí thế cao vút.

Bỗng nhiên, phía sau đại sói hoang, xuất hiện thêm một hắc sói, không, là hai, không, là... rất nhiều...

Một đàn lớn hắc sói, đôi mắt hung ác trừng thẳng nàng, ôi... nguyên nhân, bọn chúng tập kết đồng bạn, muốn đối phó nàng...

Lần này thực thảm...

Tô Dung Nhi nuốt nước miếng, kinh hoàng nhìn chằm chằm đàn sói lớn đang nhe nanh trợn mắt trừng nàng, cổ họng phát âm thanh ư hiếp, nước miếng không ngừng nhỏ giọt. Nếu nàng bị cắn, dù chỉ một cái... kết cục chỉ có... tử...

“Oa!!!” Nàng quát to một tiếng, quay đầu bỏ trốn, đàn sói phía sai đuổi theo gắt gao.

A a... Chạy mau! Chạy mau! Bị bắt được, nhất định là chết không toàn thây!!!

“Á a... cứu mạng a! Ý đông hiếp yếu! Không công bằng nha!”

Sớm biết rằng, một khi đã đến du ngoạn nơi cách xa Tiên động như vậy, dù có kêu cứu, cũng chưa chắc có người nghe được.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy dưới chân trống rỗng, khi hoàn hồn lại thì mới phát hiện, bản thân đang rơi xuống một vực núi, cao sâu không thấy đáy...

.....

Tiếng nước róc rách vang vọng, mang theo thanh âm ngàn dặm của vực cao vọng xuống... dòng suối uốn lượn, thanh thoát, mạnh mẽ, tạo cho người ta một cảm giác như đang chiêm ngưỡng một tuyệt thế giai nhân kiên cường, anh dũng, đứa con bảo bối của mẹ thiên nhiên. (đoạn này là mình “chế” a... >” < xấu=“” hổ,=“” đồ=“”>

Trên trời cao, có một chú chim ưng đang sải đôi cánh rộng không ngừng lượn quanh, đôi mắt sắc sảo đang giương to, quét ánh nhìn trải rộng khắp mặt đất.

Xa xa, truyền đến tiếng vó ngựa, một con ngựa đến từ phương Bắc, to lớn uy phong lẫm lẫm, mà ngòi phía trên chính là một trang nam tử mang khuôn mặt tựa thiên thần, nhưng phong thái tràn đầy uy nghiêm, anh dũng, khí thế bức người.

Hắn mặc hắc bào, áo khoác là thiết giáp trụ ngắn tay, trước ngực đeo hộ khôi thiết giáp trên có khắc hoa văn hổ, mái tóc đen dài cuộn đã bay lượn trong gió, vẻ mặt lạnh lùng khiến người người khiếp sợ, lại thêm vết sẹo dài cang tôn thêm vẻ lạnh lùng, nhìn thoáng qua, hắn như một võ sĩ đến từ địa ngục.

Ải Tiên Hạp là vùng gần biên quan Mạc Bắc nhất, và cũng chính là nơi hiểm yếu cần phải trấn thủ phương bắc.

Ở Tiên Hạp, có thành quan nam - bộ Hổ, nơi đóng đô của đội quân tinh nhuệ - Hổ quân, do đại tướng quân anh dũng Đoàn Ngự Thạch nắm giữ.

Ngày ngày, Đoàn Ngự Thạch theo phép, luôn giục ngựa tuần tra, thị sát phụ cận. Hắn giục ngựa chậm rãi đi dọc theo con suối, ngẩn đầu nhìn trời, thấy con chim ưng quái lạ cứ bay vòng quanh trên không thu hút sự chú ý của hắn.

Lạnh lùng quét đôi mắt thâm thúy, con người đen mị khởi, ánh mắt hắn bỗng dừng dừng lại ở bờ bên kia con suối, tay kéo dây cương, chọn chỗ nước nông mà giục ngựa đi qua.

Qua đến bờ bên kia, thúc ngựa đi chậm rãi, hắn dừng lại nhìn vào chỗ chim ưng tụ tập.

Từ trên cao nhìn xuống, Đoàn Ngự Thạch mày kiếm nhíu lại.

Một nữ tử bất tỉnh bên bờ suối, nửa thân mình đang ngâm trong nước suối lạnh, quần áo nhiều chỗ bị tổn hại, cánh tay trắng nõn, mềm mại lộ cả ra bên ngoài.

Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, đi đến bên thiếu nữ, tay ấn vào cổ tay nàng điều tra mạch tượng.

Nàng còn sống, nhưng mạch tượng yếu ớt, dường như chỉ còn cách quỷ môn quan vài bước, phải cấp bách tìm nơi nào đó lập tức chữa trị.

Không chút do dự, hắn ôm nàng mang lên ngựa, nhẹ nhàng tựa hồ như nàng không có sức nặng.

Bạch mã hí vang, chuyển động bốn vó, thân ảnh người và ngựa nhanh chóng biến mất vào khu rừng trước mắt.

2. Chương 2

Dễ chịu... ấm áp...

Một luồng khí ấm áp tràn vào cơ thể, Tô Dung Nhi tuy ý thức còn mơ hồ nhưng nhanh chóng thanh tỉnh.

Choáng váng đầu óc, nàng chậm rãi mở mắt...

Đầu tiên, dội vào đôi mắt xinh đẹp của nàng là một trang nam tử mang gương mặt lãnh khốc, khí thế bức người.

Diêm Vương ư?!

Nàng kinh hoàng trừng mắt nhìn nam tử xa lạ trước mặt, phản ứng đầu tiên là lui lại phía sau, lập tức người nàng dâng lên một trận choáng váng, đầu óc quay cuồng, mắt hoa, sự cân bằng biến mất...

Nhanh như cơn gió, một đôi cánh tay to lớn, rắn chắc đỡ lấy nàng, không để cho nàng ngã xuống nền đất cứng lạnh lẽo.

“A a... thảm... ta đã chết rồi sao a...?” Nàng không kìm được hét lên, sợ tới mức nước mắt giàn giụa trên gương mặt thanh nhã, nàng còn trẻ, chưa có gia đình thế mà đã đi đời nhà ma, thật sự là nàng không cam lòng.

“Diêm Vương gia! Ta không muốn chết! Không muốn chết đâu nha!” Yếu ớt kinh hô, nàng không nể mặt còn lấy tay đánh vào người hắn.

“Dừng tay.”

Đoàn Ngự Thạch chau mày kiếm, vì cứu nàng, hắn đã vận công, đem chân khí trong người đưa vào cơ thể nàng, mang nàng từ quỷ môn quan trở về, vận lực quá sức khiến hắn thiếu chút nữa là mất mạng.

Ngờ đâu nữ nhân này vừa tỉnh, đã cho rằng hắn là Diêm Vương Gia, còn vừa khóc vừa đánh, không hề nghĩ hắn vừa cứu nàng.

“Oa... oa... ta không muốn chết, ta muốn hồi nhân gian.”

Hắn nắm giữ lại cổ tay của nàng, quát khê: “Người không chết.”

Tô Dung Nhi ngây người, đôi mắt đẹp đang còn sưng nước nhìn hắn chằm chằm, mãi lâu sau mới hiểu được lời nói của hắn.

“Ta không chết.” Nàng ngơ ngác hỏi lại hắn.

“Người có nghe người nào chết đến âm phủ, còn có thể đánh Diêm Vương không?”

Hắn thanh âm lạnh lùng, ngữ khí trầm túc, uy nghiêm.

Nàng bối rối, nghi hoặc lại hỏi: “Người không phải Diêm Vương ư?”

“Không phải.”

“Vậy người là ai?”

“Người cứu người.”

Nàng nhìn hắn, không hề khóc nháo nữa, đột nhiên khí lực bản thân như biến mất, ngã vào lòng hắn.

“Chết tiệt.” Đoàn Ngự Thạch thấp giọng rủa một tiếng, lại vận công vào lòng bàn tay, giương tay trước ngực truyền luồng chân khí vào người nàng, giữ ạch tượng ổn định.

“Ta nhất định không chết đâu.” Nàng nhẹ cau mày, âm thanh yếu ớt hướng hắn kháng nghị.

Hắn nhíu mày, vì lời nói của nàng mà mày kiếm càng thêm nhíu sâu.

Nữ nhi này, thân thể không còn khí lực, mà vẫn cố cùng hắn tranh luận.

Tô Dung Nhi ngoan ngoãn, không giãy giụa nữa, nàng cảm giác thấy cơ thể bỗng ấm áp, nguyên nhân là vì có nhiệt lưu đang vận hành trong người, nguồn nhiệt lưu này... là đến từ nam nhân kia.

Chưởng lực của nam nhân đặt trước ngực, ngọn nhiệt nóng, ấm áp không ngừng cuộn cuộn chảy vào nàng, cơ thể không còn suy yếu, choáng váng cũng dần lùi xa, hàn khí tích tụ do nước suối lạnh cũng biến mất.

Hiểu được đối phương không ác ý, nàng an tâm, tĩnh tâm suy nghĩ, nhớ lại trước đó là nàng bị đàn sói đuổi bắt rồi rơi xuống vực núi.

Nàng không chết thực sự là một kỳ tích! Rơi từ trên đỉnh núi cao như vậy xuống, đa phần cũng trở nên nửa sống nửa chết mới đúng, nàng thật vận khí tốt, khi rơi xuống lại được cây cối mọc giữa vách vung cành lá mềm mại nâng đỡ, giảm bớt lực rơi, vừa vận bên dưới là con suối nhỏ, không làm nàng tan xương nát thịt.

Tuy rằng nàng không có võ công, nhưng từ nhỏ đã sống cùng vị sư phụ võ công cao cường và tiểu muội y thuật chữa thương cái thể, cho nên đối với vận công chữa thương nàng là cũng biết ít nhiều, xem ra vị nam nhân này nội lực nhất định rất thâm hậu.

Hiện tại sức khỏe vẫn còn yếu, vì thế không bao lâu sau, nàng cảm thấy mí mắt nặng trĩu và bắt đầu chìm vào giấc mộng...

Không biết nàng đã ngủ bao lâu, khi tỉnh giấc đã thấy hắn đang nhóm lửa, ngọn lửa hừng hực cháy, thấp sáng toàn không gian chung quanh, mang không khí ấm áp bao trùm sắp hàng động. Nhìn bóng dáng hiên ngang kia, lòng nàng lại tràn ngập một cảm giác an toàn, một lần nữa cư nhiên khép lại đôi mắt.

Dù mơ mơ màng màng, nhưng nàng vẫn cảm giác được tay của hắn đang đặt trên trán của nàng, lúc khác thì ở cổ tay, xem xét mạch tượng.

Đột nhiên, hắn nâng nàng dậy giúp nàng uống nước, từng giọt, từng giọt thấm ướt đôi môi, chảy tràn vào yết hầu, khiến lòng nàng dâng lên một cổ ấm áp.

Hắn không ngừng đưa chân khí vào cơ thể nàng, giúp nàng chống đỡ, làm cho tinh thần nàng ngày càng tốt.

Dần dần, nàng thanh tỉnh lại, thời gian nàng dành để ngủ, để ngắm nhìn hắn, để nghỉ ngơi đến bây giờ quả thật quá nhiều.

Một buổi sáng, hắn đem nàng nâng dậy, mặt đối mặt với nhau, chưởng lực để phía trước ngực nàng, chuyên chú vận công đưa chân khí vào cơ thể nàng, Tô Dung Nhi nhìn hắn rồi chậm rãi đánh giá hắn, thời gian cứ thế trôi qua...

Nam nhân này thật cường tráng, cánh tay gấp đôi tay nàng! Nhìn hắn trên người mặc khôi giáp, hắn là quân nhân, hơn nữa phía trước ngực còn khắc hoa văn hình Hổ, đó là ấn ký của Hổ quân, hiện đang đóng quân tại biên ải.

Nghe đồn Hổ quân thao luyện nghiêm khắc, quân tướng tài giỏi, một người có thể chống mười địch thủ, nay được tận mắt diện kiến, quả thật danh bất hư truyền, không thể coi khinh.

Ở cạnh càng lâu, nàng phát hiện nam nhân này không hề đáng sợ, chẳng qua là khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc, hơn nữa có thêm vết sẹo, dễ làm người ta tưởng lầm hung thần, nhưng kỳ thực hắn anh tuấn tiêu sái, mang trên người khí thế vương giả oai phong, làm cho người khác đối hắn muôn phần kính sợ.

Người này hắn thuộc loại thống soái cấp tướng lĩnh, nàng thật sự là quá may mắn, được một vị tướng quân anh dũng cứu sống!

Bất tri bất giác, nhìn hắn càng lâu thì càng không dời được mắt mắt sang nơi khác. Mỗi lần vụng trộm nhìn hắn, khuôn mặt nàng lại nóng lên, lòng thấy ấm áp dễ chịu.

Đoàn Ngự Thạch chậm rãi thu hồi chưởng, con ngươi thâm thúy từ từ mở ra, chống lại ánh mắt của nàng, Tô Dung Nhi hoảng sợ, nhất thời ngượng ngùng cúi đầu.

Nếu không đeo mặt nạ, gương mặt của nàng chắc chắn sẽ rất hồng. Theo bản năng, nàng giương tay nhỏ bé xoa gương mặt đang thẹn thùng...

Hơ...?

Nàng sờ sờ mặt, tâm có chút hốt hoảng, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó chấn động cả người

“A!!!”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, Đoàn Ngự Thạch hồ nghi nhìn chằm chằm vào nàng.

“Không có... Không có...” nàng thì thào trong miệng...

“Cái gì không có?” Hắn nhướn mày hỏi.

Mặt nạ con thỏ không thấy!!!

Giương đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn hắn, hiện tại nàng mới phát hiện, nam nhân này đã nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng!

Trời ơi... nàng nhớ tới lời dặn của sư phụ... nàng... nàng cùng hắn...

“Làm sao thế.”

“Không... không có việc gì.” Nàng im lặng vờ như vẫn bình thản, chột dạ cúi thấp mặt, tâm đột nhiên nổi lên sóng gió phong ba.

Sư phụ quy định, nàng không được tùy tiện cho người lạ thấy gương mặt thật, bởi vì nam nhân đầu tiên nhìn thấy nàng sẽ là vị hôn phu của nàng, nàng sẽ phải gả cho đối phương.

Hắn đã nhìn thấy gương mặt nàng, cho nên... nàng sẽ phải gả cho hắn! Việc này... thật quá đột nhiên, mà trông hắn như vậy, nàng làm sao có thể mở lời được đây!

3. Chương 3

Đoàn Ngự Thạch trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, không biết nên hỏi cái gì, thuận tay đem áo khoác lên người nàng.

“Mặc vào đi.”

Hắn quay người sang hướng khác cố ý tránh nàng, trong lòng nghĩ hắn tướng mạo hung ác, hơn nữa thêm vết sẹo trên trán, thật dễ dàng làm người ta hoảng sợ.

“Ồ yên trong này.” Vừa nói xong, hắn liền lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

“Nè! Người đi đâu vậy?” Nàng khó hiểu kêu lên, nhưng bóng người hắt đã không thấy.

Thôi quên đi! Nàng trở lại ngồi trên tảng đá, ổn định lại tâm tình...

Nhớ rõ năm tròn mười lăm tuổi, sư phụ tiên đoán rằng, lúc nàng được mười bảy sẽ gặp phải ba kiếp đại nạn nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng nếu như nàng được gả cho nam tử đầu tiên thấy gương mặt mình, nàng sẽ bình yên vượt qua ba nạn kiếp, vì thế sư phụ muốn nàng hứa sẽ làm đúng như lời dặn.

Là trùng hợp sao?

Nàng rơi xuống núi, được hắc cứu, chẳng lẽ đúng như lời sư phụ nói, hắc là nam tử đầu tiên biết được gương mặt nàng, hắc sẽ giúp nàng giải trừ nạn kiếp?

Ước chừng khoảng thời gian uống chén trà, Đoàn Ngự Thạch đã trở lại còn mang theo về bên mình mấy con cá - “chiến lợi phẩm” hắc vừa bắt được.

Tô Dung Nhi mở to mắt, thủy chung nhìn theo hướng hắc, tò mò nhìn hắc lấy tiểu đao cạo vây, xẻ thịt cá lấy nội tạng rồi xiên cá qua cành cây, mang đi nướng. Nàng búng tỉnh hiểu ra, nguyên lai là hắc ra ngoài tìm thức ăn.

Thật không ngờ được, nam nhân này không những hảo tâm mà còn rất cẩn thận!

Trên đời, nam nhân tốt khó tìm, hắc thì hành vi và vẻ ngoài hoàn toàn trái nhau, tâm không hề có tà niệm, thậm chí còn toát lên tia chính trực, nàng hoàn toàn có thể tin cậy hắc.

Nàng chậm rãi đi đến bên đồng lửa, ngồi xuống hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Dưới khe núi sâu, cách cự Hổ thành một dặm đường.” Đoàn Ngự Thạch trả lời, đứng lên dùng túi nước rửa sạch mùi cá trên tay.

Ra thế, hoá ra dòng suối đem nàng cuốn trôi đến vùng phụ cận của Hổ thành, cách Tiên sơn ước chừng ba dặm núi.

Nàng cũng đứng dậy, hướng hắc nói: “Ta tên là Tô Dung Nhi, còn người?”

Nhưng đối phương lại không trả lời, ngược lại hỏi: “Người sống ở đâu?”

“Hổ thành.” Nàng tùy tiện nói dối, đoán rằng nếu hắc là lính của Hổ quân, đương nhiên hội hướng Hổ thành mà đi.

Hắc trở lại cạnh đồng lửa, xếp bằng ngồi xuống, trầm giọng nói: “Chờ ăn no xong, ta sẽ đưa người trở về trong thành.”

Hắc không cho nàng biết tên, là vì không muốn người khác biết sao? Đã vậy nàng càng muốn biết!

“Trên áo giáp của người có khắc hoa văn hổ, hắc là quân nhân ở Hổ thành đúng không?” Nàng chuyển dời vị trí, hướng đến ngồi gần hắc một chút.

Đoàn Ngự Thạch không lên tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh băng, phát hiện nàng gần cạnh bên người, hắc cũng chuyển dời vị trí, bảo trì khoảng cách với nàng.

“Sao người không trả lời ta?” Nàng lại nhích vào gần hắc.

“Không cần thiết.” Hắc đứng lên, tiến hướng đi đến cửa động.

Nàng ngơ ngác, nam nhân kia hoàn toàn coi thường nàng.

Hắc có vấn đề sao? Chẳng những coi thường nàng, thái độ của hắc thật không kiên nhẫn.

Chưa từ bỏ ý định, nàng lại hướng cửa động đi đến.

“Vì sao không cần thiết, ta đã nói tên của mình, sao người lại không nói?” Không biết tại sao, nàng không muốn hắc xem nhẹ nàng, chẳng lẽ hắc không biết nàng sẽ buồn sao?

Đối phương vẫn lạnh lùng như cũ, xoay người trở về trong động, rõ ràng là không muốn ở gần nàng.

Tô Dung Nhi lần này không thèm đi theo, nàng cúi đầu, ánh mắt loé ra tia giảo hoạt, miệng mỉm cười tinh ranh. Nàng đột nhiên đảo mắt, hai chân mềm nhũn, khuỵ xuống, té xỉu trên mặt đất.

Đoàn Ngự Thạch vội bay ngược trở lại ôm lấy nàng, tay vội kiểm tra mạch tượng, hần khó hiểu nghĩ hần nàng phải hồi phục như xưa mới đúng, như thế nào lại té xỉu. (Dung Nhi tỷ ghê nha, dám lừa cả Đoàn ca, he he >”<

Đột nhiên nữ nhân hần đang ôm trong lòng nở nụ cười, đôi mắt đẹp mở to hướng hần tươi cười làm hần giật mình.

Phát hiện bị lừa, hần muốn bứt nàng ra, nhưng Tô Dung Nhi nhanh tay ôm lấy hần, cố chấp níu chặt hần không buông.

“Người tên gì?” Nàng lại hỏi, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt nghiêm túc, mày kiếm nhíu lại, nơi này chỉ có hai người bọn họ, cô nam quả nữ, hành động này thật sự không thích hợp.

“Buông ra!”

“Không buông!”

Nghé mới sinh không sợ cộp, nàng nhìn thẳng vào mắt hần.

“Cứ như vậy quẩn quýt lấy nam nhân, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy thẹn sao?” Hần ngữ khí không kiên nhẫn, có linh cảm dường như gặp phải một tiểu yêu tinh phiền toái.

“Ê, là ngươi ôm ta trước nha, làm sao trái lại chỉ trích ta, mà ta có làm gì xấu đâu sao ngươi cứ lảng tránh ta mãi vậy?” Nàng không phục phản bác lại.

Nàng không thèm sợ hần, tuy rằng ánh mắt hần trừng nhìn nàng so với hắc sói muôn phần đáng sợ hơn, thoát nhìn giống muốn ăn thịt người, nhưng trực giác mách bảo rằng hần sẽ không thương tổn nàng.

Hần sắc mặt càng thêm tối. Xấu? Không nàng chẳng những không xấu, trái lại còn là một mỹ nhân.

Bởi như thế, nên hần cố ý tránh đi, trừ những lúc bắt đắc dĩ phải đụng chạm ngực nàng, khi xác định sinh mệnh nàng an toàn, hần cố bảo trì khoảng cách, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hần không muốn bản danh tiết của nàng.

Nhưng hiện tại, tiểu nữ nhân này cứ đeo dính lấy hần, còn chất vấn hần vì sao lại tránh nàng!

4. Chương 4

Cảnh xuân tươi đẹp, sinh ý dạt dào.

Xác nhận nàng đã bình phục, có thể tự do đi lại, Đoàn Ngự Thạch bắt đầu xuất phát rời động, chuẩn bị đưa nàng vào trong thành và chính mình cũng hồi doanh trại.

Trên đường trở về Hồ thành, ven đường phong cảnh hữu tình, thật tốt để thưởng thức, huống chi còn có bạn đường, từ lúc xuất phát đến giờ, miệng của nàng không ngừng ríu rít, tươi cười không ngớt.

“Đoàn đại ca, huynh xem, điều hâu kia!”

Nàng ngược nhìn chú chim ưng đen tuyền đang sải rộng đôi cánh bay lượn trên bầu trời cao, ngạo nghễ nhìn thiên địa.

“A! Con thỏ, con thỏ kia!!!”

Bàn tay trắng muốt nhỏ bé hưng phấn kéo kéo hần, nói chuyện nhiều đàm nhuyến, nàng còn muốn chia sẻ với hần niềm vui sướng của nàng.

“Oa!!! Con bướm màu lam kia, đẹp quá! Đoàn đại ca, mau nhìn đi!!!”

Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt bất đắc dĩ, mắt hướng thẳng phía trước đi tới, này giờ chỉ nghe toàn tiếng nói cười của nàng, hẳn đối người khác có thể khiến người người kính sợ uy nghiêm, còn với nàng một chút cũng không dùng được.

Cho dù hẳn để nàng ngồi một mình trên ngựa, bản thân nắm dây cương đi bộ, không thém quan tâm những lời nàng nói, nhưng vẫn không làm hứng thú của nàng giảm xuống được, nếu không thấy hẳn mang bộ dáng lãnh đạm, có thể nhầm tưởng là bọn họ đang xuất môn du sơn ngoạn thủy.

Cảm xúc dạt dào, nàng tâm trạng vui vẻ, chỉ cần là một chú chim, một bông hoa đều có thể làm nàng tán hưởng, bộ dáng nhí nhảnh, ríu ra ríu rít không hề giống một người mới từ quỹ môn quan trở về.

Nhìn nàng vẻ mặt tươi tắn, hẳn càng trầm lặng, mày kiếm chau lại mặt không khởi sắc, hẳn đối với nàng hoàn toàn không có cách.

“Đoàn đại ca, huynh thật im lặng nha, cười một cái thôi mà, nếu không coi chừng người khác sẽ hiểu lầm huynh là sơn trại đại vương hay thủ lĩnh thổ phỉ đó.”

Hắn vẫn trầm mặc không nói, không để ý tới nàng.

“Không lẽ huynh thiếu răng cửa nên không dám nói, đừng tự ti, nói cho Dung Nhi nghe, Dung Nhi không giấu cột huynh đâu mà sẽ giúp huynh nghĩ biện pháp, chúng ta là bằng hữu mà đừng khách khí nha!”

Hắn nghe tai trái ra tai phải, tiếp tục coi như chưa nghe gì.

“Ban ngày thì không sao, nhưng buổi tối vẻ mặt như vậy của huynh đến quý cũng bị dọa cho chết khiếp đó, dọa quý coi như là tích ân tích đức đi, nhưng dọa người thì là nghiệp chương đó nha!”

Hắn thái dương hơi hơi co rúm, cố gắng như mình lỗ tai điếc, không có nghe thấy gì.

“Kỳ thật vết sẹo trên mặt huynh cũng đâu có xấu đâu!”

Bắn mạnh ánh mắt giết người về phía nàng, gương mặt xanh mét, đủ để dọa cho người sợ run lên.

Người thông minh sẽ không nhỏ răng cộp, nhưng càng thông minh hơn sẽ biết con cộp này tuyệt đối không làm nàng bị thương, ha ha Tô Dung Nhi trời sinh có một ưu điểm, chính là một khi biết đối phương dễ khi dễ, nàng sẽ hảo mà đối xử hẳn tử tế.

“Muội cảm thấy vết sẹo của huynh thật không xấu mà!” Nàng đoán đúng rồi nha, hẳn quả thực khó chịu vết sẹo trên mặt, hơn nữa còn muốn đem người dám nói về vết sẹo của hẳn mà nuốt sống.

Thấy hẳn mặt mũi hung tợn, nàng vẫn cứ nhiên duy trì vẻ mặt ngây thơ cộng thêm bộ dáng đáng thương vô tội.

Hắn nghiêng răng, tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên thái dương. Chưa kẻ nào dám trước mặt hẳn nói huyền thuyên về vết sẹo này, chưa có ai dám... vậy mà, nữ nhân... nữ nhân này...

5. Chương 5

“Người ta nói thật mà, nếu có chút giả dối sẽ bị sét đánh chết không được tử tế!” Nàng biểu tình, uỷ khuất nhìn hẳn, hẳn trừng mắt cơ hồ muốn phun hỏa, nhưng nàng cũng không thém thoái nhượng đâu.

Nàng hiểu được hẳn khó chịu, càng không muốn nói đến vết sẹo, nhưng như thế nàng càng muốn hẳn biết, là nàng sẽ không để ý điều đó.

Sư phụ thường dạy, đánh giá người phải đánh giá tâm, không trông mặt mà bắt hình dong nha!

Đoàn Ngự Thạch thật sự tức giận, trừng mắt nhìn nàng hồi lâu sau đó giận dữ xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tô Dung Nhi lè lưỡi, nàng biết hẳn mặc dù rất giận nhưng là sẽ không nhẫn tâm, ở chung với hẳn càng lâu nàng phát hiện được người này ngoài mặt lạnh lùng, nhưng kỳ thực tâm hẳn rất ôn nhu tốt bụng.

Nàng lại bắt đầu không sợ chết mà hướng hẳn giúp hẳn sửa đổi quan niệm.

“Nam nhân trên người có sẹo là bình thường mà, người khác thì thiếu tai, thiếu mũi hay chỉ còn có một con mắt, so với huynh còn xấu hơn bội phần, huynh vẫn còn tốt lắm mà, không những thế vết sẹo còn giúp huynh thoát nhìn trông càng uy vũ bức người hơn nữa đó!”

Ánh mắt hung hãn lại bắn về phía nàng.

“A... trên mặt huynh có bụi nè!”

Nàng giơ tay trắng muốt nhỏ bé giúp hắn phất đi bụi trên mặt.

Đoàn Ngự Thạch cứng đờ, thoáng chốc biến thành một khối tảng đá, trố mắt nhìn nàng.

“Tốt, sạch sẽ rồi nha!”

Nàng cười thật tươi, tự như việc phục vụ hắn cũng là một sự kiện làm nàng hào hứng.

Hắn biểu tình cứng ngắc, bởi vì chưa bao giờ có nữ nhân lớn mật như thế, dám chạm vào mặt hắn.

Hắn quay đầu, quyết định mau mau đem nàng đưa trở về, vào Hồ thành hắn lập tức sẽ hồi quân doanh, không muốn cùng nữ nhân này du sơn ngoạn thủy nữa.

Nhưng có người lại cố tình không muốn rời đi khỏi hắn.

“Đoàn đại ca.”

Người đi đằng trước không thèm đáp lại.

“Đoàn đại ca.”

Vẫn là không quan tâm.

Được, cố ý coi thường nàng, không thèm quan tâm nàng ư?

Ý tưởng loé lên trong đầu, nàng đơn giản đứng lên, xác định mục tiêu, sau đó phi người lên lưng hắn, ôm chặt.

“Cô nương làm gì vậy?” Hắn sắc mặt căng thẳng, trừng mắt nhìn nữ nhân trên lưng đang không khác gì một chú khỉ con.

Nàng lên tiếng cáo trạng.

“Tại huynh không thèm quan tâm muội!”

“Có chuyện gì thì nói thẳng, người... buông ra mau.”

Nàng không muốn buông, bởi vì nàng phát hiện, cưỡi ngựa mặc dù thoải mái, nhưng cưỡi “kỵ nhân” thì càng thích hơn nha!

“Người ta nói chuyện mà huynh không thèm trả lời!”

Ánh mắt hắn tựa giống như muốn ăn thịt người, không nhin nữa nói: “Cô nương chẳng lẽ một chút cũng không cảm thấy mắc cỡ sao? Thỉnh cô nương tự trọng!”

Hơi thở thơm mát, thân mình mềm mại, cánh tay trắng muốt ôm trụ cổ hắn, khắp nơi đều nhắc nhở hắn rằng nàng chỉ là một nữ nhân, dù hoặc một thân nhuyễn ngọc ôn hương vậy mà lại dễ dàng ôm trụ được hắn.

Dù sao mãnh hổ chỉ biết há mồm rống, căn bản không dám cắn nàng, nàng vui vẻ tiếp tục ý đồ xấu a!

“Người ta muốn việc kia!”

“Việc gì?” Hắn khẩu khí bức bối.

“Chính là việc kia thôi!”

Hắn mày nhíu thật sâu, mệnh lệnh: “Nói rõ ràng!”

Nàng đỏ mặt, mắt oán trách nhìn về mặt của hắn: “Con người có ba nhu cầu, người ta hơn nữa là con gái, như thế nào không biết xấu hổ, huynh muốn nói rõ ràng à?”

Đoàn Ngự Thạch cứng đờ, rốt cục hiểu được nàng muốn gì, ngậm chặt miệng tựa như con trai ngậm ngọc (ngọc trai ở biển ý mà ^^), nửa ngày cũng không phun ra được một chữ, nói chỉ đến việc mắng chửi người. (Đoàn ca ca coi vậy mà... nhất, bị Dung Nhi tỷ... hừ một cái là chết đứng a >”<>

“Người ta cũng mắc cỡ chứ bộ, không lẽ nói thẳng là muốn đi tiểu a!” (Có thấy tỷ mắc cỡ đâu cơ chứ >”< tội=“” đoàn=“” ca=“” ca=“” quá=“” à...=“”>

“Im miệng!!!”

Chỉ nội trong ngày hôm nay, vì nàng mà hắn không biết đã phải giữ cố gắng hội giữ bình tĩnh biết bao lần.

“Huynh hung hăng cái gì chứ, không biết rằng lúc tức giận huynh trông thật là đáng sợ nha, người ta sẽ sợ tới mức tè ra quần đó...!” Nói chưa dứt câu, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã bị tay người nào đó nhanh chóng bịt lại, hắn gương mặt đỏ rực bộ dáng trông thật thống khổ.

Đoàn Ngự Thạch thần sắc biến dạng, hướng rừng cây mang nàng đi đến, tìm được gốc cây đại thụ cành lá rậm rạp, phía sau thập phần ẩn mật, vừa vặn thích hợp làm ‘phương tiện’.

“Nhanh đi!” Hắn mệnh lệnh.

Nàng nhảy xuống, hắn lập tức xoay người đưa lưng về phía nàng.

Đi vài bước, đột nhiên nghĩ đến, nàng nhỏ giọng hỏi:

“Huynh không nhìn lên chứ?”

6. Chương 6

Bằng một tiếng, hắn nghe được trong lòng chính mình không giữ được bình tĩnh mà lên tiếng: “Ta đếm đến mười, nếu cô nương không giải quyết xong, ta lập tức chạy lấy người.” Ngữ khí lạnh lẽo hết như thảng chập trời đông giá rét. (Hơ hơ, từ “chạy lấy người” là của tác giả, ta giữ nguyên bản chính a, Đoàn đại ca, thất bại, thất bại a, đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà lại muốn bỏ trốn a ^^ *cười gian tà*)

“Được rồi, được rồi mà! Mọi người sẽ giải quyết a!” Nàng vội vàng chạy đến sau thân cây, lúc này hắn cũng bắt đầu đếm.

“Nhất!”

“Ái... đừng đếm mà!”

“Nhị!”

“Đừng khấn trương thế mà!”

“Tam!”

“Đừng giục mà, mọi người đang thoát quần.”

“.....Tứ!” (tội nghiệp Đoàn ca ca >”<>

“Oa... trời lạnh quá nha, hai nhân gia lạnh...!”

Hắn nhất banh cánh tay, cả người cứng ngắc.

“Ngũ!”

Lần này, đột nhiên phía sau không có âm thanh, uy hiếp cuối cùng đã dùng được, làm cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Khi hắn đếm đến mười, phía sau vẫn không có âm thanh, hắn để nàng thời gian đầy đủ, nàng lại muốn đùa hắn cái gì nữa? Hắn nói được sẽ làm được, chân mạn khai bộ pháp rời đi, không ngờ, phía sau lại vang lên tiếng thét chói tai của nàng.

Hắn thân mình lập tức phi đến, chớp mắt đã đến cạnh nàng, nhìn thấy trên thân cây, hiện ra con rắn màu xanh lục, đang nhe nanh độc, nhằm hướng nàng mà công kích.

Đoàn Ngự Thạch một tay ôm nàng, tay kia bỏ ra một chưởng.

Tô Dung Nhi gắt gao rúc vào trong lòng hắn, mắt sợ hãi nhìn cảnh cây cùng thân rắn đã phân thành hai đoạn, hiện tại chỉ còn đang giãy giụa yếu ớt.

Này không phải đùa giỡn, nàng thật sự là hoảng sợ, đối với động vật, Tô Dung Nhi sợ nhất chính là rắn.

Đôi mắt xinh đẹp hiện lên một nỗi sợ hãi kinh hoàng, bàn tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt lấy hắn không buông, đem gương mặt giấu sâu vào trong lòng hắn.

Đoàn Ngự Thạch nhìn khuôn mặt tái nhợt trong lòng mình, rồi lại cảnh giác nhìn chung quanh, đề phòng rắn độc lại tái xuất hiện, tay ôm lấy nàng đi ra khỏi khu rừng, không nói không rằng leo lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa chậm chậm tiến lên phía trước, làm cho nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

Nhìn tiểu tử kia bộ dáng chần động, đáng thương đến triu mến làm cho tất cả giận dữ của hắn đối với nàng trước kia đều biến mất.

Mặc dù hoảng sợ, nhưng nàng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, vụng trộm hưởng thụ hắn ôn nhu, gương mặt nhẹ nhàng dán tại trong lòng của hắn, khoe miệng không tự giác nở ra một nụ cười yếu ớt.

Vì muốn ở cùng hắn, nên nàng mới nói mình sống tại Hồ thành, bởi vì ra thành chơi đùa không cẩn thận nên mới rơi xuống vực núi. Bất quá vào lúc này, nàng có thể đi theo hắn, việc khác chờ vào đêm trong thành sẽ tính sau.

Nhưng là nàng không ngờ được, chưa vào tới thành đã phải tách rời ra hắn, bởi vì có một lão phụ thân tự xưng là cha của nàng xuất hiện.

“Nữ nhi, cha cuối cùng cũng tìm được người.”

Cụ ông tóc hoa râm, thở hồng hộc hướng bọn họ mà chạy đến, miệng không ngừng gọi nàng, gương mặt già nua thêm nhăn nheo lại vì khóc.

“Người chạy đi đâu? Mất tích hai ngày nay, có biết cha lo cho người lắm không! Ta vì người mà không ăn không ngủ được, khóc đến hai mắt sắp mù rồi!!!”

Cha? Không thể nào, người này nói là cha nàng ư?

“Hai ngày nay không thấy người, cha lo lắng muốn chết, xin hỏi, vị tráng sĩ này là...”

Lão ông đang nói bỗng dừng quay mặt nhìn Đoàn Ngự Thạch tò mò đánh giá.

Đoàn Ngự Thạch thấy Tô Dung Nhi không phản bác gì, tin là thật, trầm thấp mở miệng: “Nữ khi của người lạc trong rừng, bị rơi xuống vách núi.”

“Cái gì!!!” Lão ông vẻ mặt kinh ngạc, vội hỏi: Nữ nhi, có bị thương hay không?”

Tô Dung Nhi quả thật dễ khóc dễ cười, nhưng nhìn Đoàn Ngự Thạch, nàng cũng đành giả bộ nước mắt muốn rơi, phối hợp diễn xuất.

“May mắn là có vị tráng sĩ này cứu nữ nhi một mạng, nếu không nữ nhi đã sớm quy thiên, không thể trở về dưỡng hiếu cha.”

“Cám ơn tráng sĩ, lão phu thật không biết nên làm thế nào cảm kích người!” Nói xong liền hành lễ cúi đầu bái tạ.

Đoàn Ngự Thạch cúi người ngăn cản lão phụ thân muốn quỳ xuống dập đầu.

“Không cần cảm tạ, Đoàn mỗ còn có việc khác quan trọng nên đến đây xin cáo biệt, mong nhị vị bảo trọng.”

Đã có người đến tiếp nhận, hắn cũng vui vẻ ‘đá điệu’ tiểu yêu tinh phiền toái này. Hắn thân nhiên cự tuyệt lão phụ thân cảm kích, xoay người ôm thắt lưng Tô Dung Nhi đem nàng xuống ngựa, hướng hai người gật đầu, rồi thúc ngựa rời đi.

Tô Dung Nhi ngây ngốc, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn, ngay cả lời từ biệt cũng không thềm nói với nàng!!!

Lão phụ thân vui vẻ địa đạo nói: “Thật tốt quá, nữ nhi, cùng cha về nhà đi!”

Tô Dung Nhi quay đầu nhìn lão phụ liếc mắt một cái, hai tay chông thất lưng, cười mắng: “Cha cái đầu người, không có quy tôn gì hết nha!”

“Ai nha, người cư nhiên dám mắng cha?!” Lão phụ thân vẻ mặt bi thống, còn chuỷ khởi tâm can quả trách nàng: “Người biến mất hai ngày, hai ngày không tin tức, cha vì tìm người, mò tìm khắp sơn cốc đến dòng suối nhỏ, không ngớt tìm kiếm mới tìm được đến nơi này, người thật vô tâm nha!”

“Người mới vô tâm, ta làm mặt nạ cho người không phải để người giả làm phụ thân ta, mau gỡ mặt nạ xuống, Linh Nhi!”

7. Chương 7

“Người mới vô tâm, ta làm mặt nạ cho người không phải để người giả làm phụ thân ta, mau gỡ mặt nạ xuống, Linh Nhi!”

Lão phụ thân thở dài đến mức khoa trương, nhưng khi quay tròn một vòng thì lại biến thành một thiếu nữ thanh tú, khuôn mặt như đoá hoa sen hé nở trên mặt nước.

Tiếp đó, nàng cởi bỏ bộ y phục lão phụ thân, lộ ra một dáng người xinh đẹp tràn đầy sức sống, bộ y phục nhẹ nhàng gọn ghẽ mặc trên người rất thanh thoát, nhìn nàng thật giống như tiên nữ giáng trần.

“Đại sư tỷ, hiếm khi có cơ hội sử dụng thuật dịch dung, tỷ uội chơi thoả thích nha!” Thanh âm thô ách biến thành một giọng nói nhẹ nhàng, trong trẻo dễ nghe, tam sư muội Thuỷ Linh Nhi nháy đôi mắt thông minh xinh đẹp nhìn đại sư tỷ.

“Người đã đi xa rồi, muội dịch dung cho ai xem, hơn nữa cẩn thận một chút, coi chừng bại lộ thân phận đó nha?!”

“Haizzz, đúng vậy, người ta không được giỏi như sư tỷ, thoát cái là biến được thành khuôn mặt khác, còn muội chỉ dịch dung thành lão phụ thân và thanh âm thôi mà tổn quá trời công sức à!” Nàng thở dài, nghĩ chính mình sao kỳ quái, lúc nào cũng học không tốt được môn Thiên diện thuật.

“Nhưng muội có được khinh công đệ nhất thiên hạ! Đổi thành tỷ, tay chân lóng ngóng, học cả buổi không được, không có được ngộ tính cao như muội, chỉ có môn Thiên diện thuật tỷ mới dám kiêu ngạo mà thôi!”

“Khó trách, sư phụ muốn tùy theo tài năng tời đâu thì dạy mà, sư phụ xem chúng ta học được cái gì là dạy cái đó mà.” Thuỷ Linh Nhi chuyển chuyển đôi mắt đẹp, nhìn đại sư tỷ cười một cách gian tà...

“Cười cái gì chứ?” Tô Dung Nhi nhíu mày.

“Sư tỷ à, lúc đầu muội thấy tỷ thật là lạ nha, nếu không có việc gì sao không lập tức trở về Tiên sơn chứ, hoá ra là sư tỷ đã gặp nam nhân định mệnh của mình rồi phải không?”

Khuôn mặt Tô Dung Nhi bắt đầu đỏ lên, chất vấn: “Muội đi theo tỷ bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, bắt đầu đi theo lúc hắn đang chữa thương cho tỷ trong sơn động thôi.”

Nghe xong nàng xấu hổ nói: “Sao lúc đó muội không hiện thân chứ?”

Thuỷ Linh Nhi cố ý kêu oan: “Muội cũng định hiện thân, nhưng thấy đại tỷ phụ chăm sóc sư tỷ cẩn thận quá, muội xuất hiện không phải phá rối hai người sao?”

Nghe Linh Nhi nói xong, nàng làm bộ như muốn té xỉu, những chuyện nàng đùa với ‘tên đầu gỗ’ ven đường Thuỷ Linh Nhi đều thấy hết, rồi bây giờ lại gọi người ta là ‘đại tỷ phụ’ luôn.

Tô Dung Nhi vẻ mặt ngưng ngưng không tự nhiên, đôi mắt tinh quái liếc sư muội một cái, vì che giấu xấu hổ nên nàng chuyển đề tài.

“Muội làm thế nào tìm ra được tỹ?”

“Tỹ còn nói! Không thấy tỹ, tìm khắp núi cũng không thấy bóng dáng, sư phụ lập tức phái muội xuống núi đi tìm, muội không ngừng tìm kiếm tỹ suốt một ngày một đêm, rốt cục tìm ra chính là dựa vào mùi thơm trên người tỹ!”

“Trên người tỹ có mùi ư?”

“Ba ngày liền, nhị sư tỹ nghiên cứu chế tạo ra một loại bột phấn có mùi đặc thù, nhị tỹ nói hương thơm của bột phấn đó người bình thường không ngửi được, chỉ có loài sóc ngửi được thôi!” Linh Nhi nói vừa xong, thì lập tức có một chú sóc nhỏ từ trên cây chạy xuống nhảy lên vai nàng.

Tô Dung Nhi bưng tỉnh đại ngộ: “Được Nhi đem bột phấn bôi lên người tỹ?”

“Đại tỹ cũng biết nhị tỹ thích nhất là làm thí nghiệm mà!”

“Thối Được Nhi, cư nhiên dám lấy ta làm vật thí nghiệm!”

Nói đến nhị sư muội Thi Được Nhi, sở trường là dược thảo, các loại sách thuốc đã đọc qua là không bao giờ quên được, hơn nữa có khả năng ghi nhớ hàng trăm, hàng ngàn đặc thù công hiệu của dược thảo, nếu không có việc gì làm thì nàng thích nhất là làm thí nghiệm, hầm chế đan dược, sáng tạo các loại dược mới.

Dược không chứa độc tố, nàng chế thành linh đan diệu dược, dược có độc, nàng chế thành vũ khí phòng thân.

“Tỹ nên nghĩ là may mắn đi, nếu không nhờ như thế, chỉ sợ phải mất nhiều ngày muội vẫn chưa tìm được tỹ! Sư phụ rất lo cho tỹ, không tìm được tỹ, sư phụ chắc chắn sẽ tự mình xuống núi tìm đó, đi thôi, chúng ta mau trở về báo cho sư phụ biết đã bình an!”

Tô Dung Nhi lắc đầu: “Tỹ chưa muốn quay về!”

“Không quay về? Tỹ không phải là muốn...”

“Đương nhiên phải tìm hấn, hấn đã cứu tỹ, tỹ phải hồi báo cho hấn.”

Thuỷ Linh Nhi bỡn cợt đùa: “Lấy thân báo đáp đi.”

“Nha đầu chết tiệt kia, dám chọc ta.”

Dung Nhi muốn rượt theo thì Thuỷ Linh Nhi đã bay người khỏi mặt đất, thân thể đã trụ lên cành cây.

“Chính là sư phụ đã nói, nam nhân nhìn thấy gương mặt thật của tỹ, thì tỹ phải gả cho hấn, nếu không phải như thế, thì sư tỹ làm gì cùng hấn đây dự, đến nỗi lúc này còn luyến tiếc không muốn rời hấn đi như thế?”

“Chuyện này bây giờ nói quả thật còn sớm, lỡ như người ta đã có vợ và ba bốn nàng hầu, tỹ phải xác định trước một chút, sao có thể mơ hồ mà gả cho hấn!” Tô Dung Nhi không tự nhiên vuốt ve tóc, nghĩ bị tiểu sư muội nhìn thấy thì cảm thấy xấu hổ, lòng lúc này cũng bắt đầu lo lắng, vạn nhất hấn đã có thê tử thì làm sao bây giờ? Nghĩ vậy nàng cảm thấy trong lòng có điểm đau xót.

“Linh Nhi hiểu rồi, Linh Nhi sẽ trở về bẩm báo lại sư phụ, rồi sẽ lại đến tìm đại sư tỹ sau, à đúng rồi, túi gấm này sư tỹ mang theo đi, đây là đan dược mà nhị sư tỹ bào chế, có thể dùng dược trong mọi tình huống đó.”

Tô Dung Nhi nhận túi gấm từ tay sư muội, gật gật đầu.

“Tỹ biết rồi, muội mau trở về đi!”

“Đại tỹ cẩn thận nha!” Nói xong Thuỷ Linh Nhi thả người, dễ dàng bay từ cành cây này qua thân cây khác.

Có khi điểm tự chỉ là một chiếc lá, nàng cũng dễ dàng phi người nhẹ nhàng như một chú chim nhỏ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, thân ảnh đã biến mất trong rừng cây.

Tô Dung Nhi đeo túi gấm vào bên người, nhặt bộ quần áo sư muội vừa để lại, đi đến phía sau gốc cây... chốc lát sau biến thành lão phụ thân đi ra, học cử chỉ của người đi đường, bắt đầu tìm kiếm phu quân của nàng.

8. Chương 8

Đoàn Ngự Thạch là cái tên uy chấn bát phương, là cái tên mà các tộc đối địch ở phương Bắc phải kiêng kỵ, dân chúng Trung Nguyên có thể an cư lạc nghiệp chính là bởi vì có hắc trấn thủ biên quan.

Ái Tiên Hạp là nơi phòng ngự phương Bắc quan trọng, cũng là chỗ mà đội quân dũng mãnh thiện chiến - Hồ quân đóng đô lúc này.

“Đại tướng quân thật đúng là lợi hại!”

“Đương nhiên, điều đó không cần bàn cãi! Người có thể lấy một chọi trăm, khi đao rời vỏ, trong nháy mắt là mười đầu người rơi xuống, quân địch đều phải biến sắc.”

“Tướng quân xây dựng hệ thống phòng thủ, đồn điền, có hắc chỉ huy, quân dân đều đồng lòng, ai ai cũng phục tùng mệnh lệnh của hắc, cùng nhau chống ngoại xâm.”

“Bắc Thái ba lần xâm phạm, ba lần đều thất bại, bị chúng ta đánh cho tan tác, đại tướng quân thật anh minh oai dũng lãnh đạo quân chống địch.”

Một thiếu niên diện mạo nhỏ nhắn, đôi mắt tinh anh, cái mũi nhếch cao, miệng cắn bánh bao, bên trái lắng nghe, bên phải gật đầu, ở nhà bếp nghe nhóm đầu bếp không ngừng ca ngợi đại tướng quân.

” Thì ra hắc lợi hại như vậy sao?”

Thiếu niên vừa nghe, ánh mắt theo nội dung mà bắt đầu từ từ toả sáng.

“Tiểu tử, ngươi nếu nghe xong chiến tích nơi vực núi kia, nhất định đối tượng quân sẽ bội phục sát đất.”

“Vậy ư?” Thiếu niên vẻ mặt rất hưng phấn ra sức gật đầu: “Ta muốn nghe.”

Được tên tiểu tử cổ động, những người khác cũng đánh trống reo hò, đại thúc nọ càng thêm hưng phấn kể chuyện.

“Lúc đó, tướng quân chúng ta chỉ dẫn theo ba ngàn binh mã mà có thể đại phá mười ngàn đại quân, tướng quân không những anh dũng vô địch mà còn là một cao thủ binh pháp.”

Nhà bếp rộn ràng tiếng nói, thiếu niên nọ vừa nghe vừa trợn to hai mắt, lòng vô cùng hứng thú.

Không thể tưởng được đại tướng quân anh minh thần võ như thế, khó trách có thể thu phục lòng dân chúng, tiểu tử càng nghe càng hăng hái.

“Xin hỏi, vết sẹo trên mặt đại tướng quân là như thế nào có vậy?”

Đột ngột, cả gian bếp đang ồn ào bỗng dưng im bất không một tiếng động.

Thiếu niên nghi hoặc nhìn trái phải, người người dường như bất động, đang uống trà cũng dừng lại, giặt đồ tay cũng đang trên không, phụ bếp tay cũng dừng cắt thịt... mọi người tựa hồ như bị điểm huyết, không những tất cả đều bất động, còn dùng ánh mắt hoảng sợ trừng hắc.

Lạ nha, mình nói sai cái gì chứ? Bọn họ làm như đang gặp quỷ a.

Đầu bếp đại thúc nhìn hắc trách cứ nói: “Tiểu tử, không ai nói cho người biết không được phép đề cập đến chuyện này sao?”

“Chuyện gì a?”

“Chính là chuyện người vừa rồi mới hỏi?”

Tiểu tử nói lại: “Chuyện vết sẹo trên mặt phải không a?”

“Hư – hư – hư ... “

Chỉ một câu nói, không khí xung quanh như hoảng sợ, giống như thiếu niên nọ đang nói cái gì thật ghê gớm, mọi người bối rối dùng ngón trỏ chặn miệng hẳn, tròn mắt trừng to đối hẳn.

“Người trăm ngàn lần đừng nói đến chuyện đó nữa, cái gì cũng có thể đề cập, riêng chuyện đó là không được, trong doanh trại đây là đề tài cấm kỵ.”

Mọi người thấp giọng cảnh báo, hiện lên bộ dáng nếu bị người khác nghe được sẽ bị chặt đầu.

“Vì sao vậy a?”

Xem mọi người khẩn trương, thiếu niên lại càng tò mò.

“Không biết!”

“Hả?”

“Tóm lại là không thể đề cập.”

Thiếu niên nhăn nhu mặt, quái lạ, muốn tìm người hỏi rõ chuyện này, cứ nhiên lại không ai biết.

“Được rồi, được rồi, tiểu tử, lo làm việc đi, ít nói một chút, ra kho hàng đem ít củi về đây.”

Đại thúc quyết định chấm dứt đề tài này, miệng ra lệnh cho thiếu niên đi làm việc.

“Vâng.” Hỏi không được, tiểu tử đành đứng lên đi ra khỏi nhà bếp.

Lúc sau, tiểu tử nọ lại trở về.

“Đâu? Củi gỗ đâu?”

Tiểu tử vẻ mặt ngơ ngác: “Củi gỗ gì a?”

“Sao? Không có à?”

Một quyền trực tiếp hướng cái đầu nhỏ mà đánh, đau đến nỗi thiếu niên oa oa kêu to.

“Người đang mơ mộng đi đâu đó? Đi đem củi về đây cho ta nhanh lên.”

Bị đá ra, thiếu niên vẻ mặt nhăn nhó vội vàng hướng kho hàng chạy đến.

Kỳ thật vị thiếu niên vừa rồi là Tô Dung Nhi giả trang.

Ở Hồ thành, nàng rất nhanh nghe được, thì ra là Đoàn Ngự Thạch là tướng trấn thủ biên quan, thống lĩnh mười vạn Hồ quân, hiện tại vẫn độc thân chưa hề có thê tử.

Biết được, nàng vô cùng hưng phấn, nhịn không được đắc ý, nghĩ thầm ánh mắt mình thật tốt.

Rời khỏi nhà bếp, hướng kho hàng đi tới, nháy mắt công phu, vị thiếu niên nhỏ nhắn có đôi mắt tinh nghịch biến thành một vị tráng sĩ binh lính có gương mặt chữ điền.

Vào quân doanh đã được bảy ngày, bảy ngày trước nàng cải trang thành vị binh lính tuần tra, thuận lợi mà vào quân doanh.

Nhưng thực trở trêu, vừa lúc đó quân tình báo lại, người Bắc Thái bắt ngờ xâm lấn, vì thế tướng quân dẫn binh mã ra tiền tuyến chống giặc.

Không nhìn thấy được Đoàn đại ca, nàng chỉ đành ở tại quân doanh chờ đợi, mỗi ngày biến hoá một thân phận khác nhau, không có việc gì làm, rảnh rỗi nhàm chán, nàng làm nhiều mặt nạ để sử dụng bất cứ tình huống nào.

Tuy rằng không biết vết sẹo trên mặt Đoàn đại ca có ẩn tình gì, hơn nữa mọi người đối với vấn đề này đều câm như hến, nhưng nàng cũng không gấp, dù sao sớm hay muộn nàng cũng muốn tra ra bí mật này.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến Đoàn đại ca, là nàng đều muốn biết.

Lúc nàng vừa đi vừa trầm tư, đột nhiên cửa thành truyền đến tiếng hoan hô của binh lính.

“Chuyện gì vậy?” Nàng cũng tiến vào giúp vui, chớp lấy một vị binh lính mà hỏi.

“Chúng ta đã thắng trận! Tướng quân hồi doanh!”

9. Chương 9

“Chúng ta đã thắng trận! Tướng quân hồi doanh!”

Hắn đã trở lại!

Tô Dung Nhi lòng phấn khởi, nàng rót cức đã chờ được hắn, binh lính vui mừng khôn xiết hướng đến cửa thành hò reo, nàng cũng tiến lên gia nhập, khẩn cấp muốn thấy nam nhân trong lòng của nàng.

Cửa thành vừa mở, đại quân chậm rãi tiến vào...

Đi phía trước quân sĩ là chủ soái Đoàn Ngự Thạch, đang hiên ngang cười trên lưng ngựa, tuy khoảng cách khá xa xôi, nhưng tư thế oai hùng uy phong lẫm lẫm bừng bừng khí thế, dù chỉ một cái liếc mắt cũng dễ dàng bắt giữ người chính là hắn.

Tô Dung Nhi đứng ở đám người bên ngoài, hân hoan đuổi theo thân ảnh kia, đó thật đúng là Đoàn đại ca của nàng.

Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt nghiêm túc, không vì chiến thắng mà tỏ ra kiêu căng tự mãn, hắn nhảy xuống ngựa, mang ngựa giao cho thuộc hạ, uy phong bộ dáng hướng phía doanh trại mà đi, hắn ra lệnh thủ hạ kiểm kê số quân chết, đem người chết cùng sổ tên hồi báo cấp bộ binh, phân phó dàn xếp người bị thương cho quân y trị liệu.

Những cận vệ thân tín cùng theo hắn đi vào doanh trướng, nhưng vừa vào bên trong Đoàn Ngự Thạch rót cức đã không thể chống đỡ nổi, sắc mặt trắng bệch, thân người lão ngã xuống...

Chính nhờ có thủ hạ Tất Tề nhanh tay lẹ mắt chống đỡ, Đoàn Ngự Thạch mới không ngã xuống.

Khi Đông Phương Vệ tiến vào doanh trướng, nhìn thấy cảnh tượng này liền kinh ngạc hỏi: “Tướng quân sao lại thế này?”

“Tướng quân trúng ám toán.” Tất Tề thấp giọng nói.

Nhìn gương mặt tướng quân trắng bệch, vẻ mặt Đông Phương Vệ nghiêm trọng, lập tức truyền lệnh: “Mau truyền quân y!”

Tổng giáo úy Mục Đức Quang lập tức chạy ra ngoài, không bao lâu sau, quân y Hàn Văn Việt mang theo một gã thủ hạ vội vàng chạy vào.

Chỉ thấy Đoàn Ngự Thạch gương mặt tái mét, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, so với Đoàn Ngự Thạch vừa rồi uy phong lẫm lẫm thật không giống là cùng một người, mọi người vội vàng ba chân bốn cẳng đưa hắn nằm lên giường.

Chiến bào trên người hắn vừa được cởi ra, lập tức hiện ra vô số vết sẹo to nhỏ trên thân thể cường tráng, những người khác đều nhìn cảnh trước mắt là bình thường, duy nhất chỉ có tiểu y phụ tá là tròng lớn đôi mắt như đang bị hoảng sợ.

Hàn Văn Việt cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên cánh tay phải của tướng quân có hai vết lõm nhỏ, thoát nhìn giống như là bị động vật cắn, kỳ quái hơn là, vùng da thịt xung quanh vết thương đều chuyển sang màu tím đậm.

Quân y mặt biến sắc: “Nguy! Miệng vết thương hoại tử, là trúng kịch độc!”

Mọi người nghe thấy vậy, mặt đều nghiêm trọng, tình huống thật cấp bách, Hàn Văn Việt lập tức rửa sạch vết thương, đồng thời sai thủ hạ nấu nước nóng.

Ở đây, tất cả đều là thân tín của Đoàn Ngự Thạch, tuy họ thắng trận vẻ vang trở về cũng không ngờ tướng quân lại bị ám toán, ngay cả chính Đoàn Ngự Thạch cũng không ngờ rằng mình bị trúng độc.

Lúc ấy tình hình chiến trường hỗn loạn, hần thống lĩnh đoàn quân hướng về phía trước, đột nhiên xuất hiện một nam tử áo trắng, bay thẳng đến hần công kích, hần cản phá đối phương một chiêu, đem tên đó đánh bay ra ngoài cả trăm thước, nhưng tiếp đó hần liền cảm nhận cánh tay nhói đau, phát hiện có điều không ổn, lập tức bế đạo huyệt vị của chính mình.

“Có giải được không?” Mục Đức Quang sốt ruột hỏi.

“Thiên hạ kỳ độc có trăm ngàn loại, nhưng làm cho huyết sắc biến màu tím thế này, chắc chắn là kịch độc của vùng Miêu Cương, loại độc này...”

Hàn Văn Việt thở dài, tuy rằng hần y thuật khá cao, đối với độc được cũng có nghiên cứu, nhưng loại độc tướng quân trúng phải quả thật khó giải quyết, hần không chắc chắn có thể giải được.

Nhắc đến Miêu Cương, mọi người liền hoảng sợ, bởi vì chất độc của Miêu Cương quỷ dị đến đáng sợ.

Thấy mọi người biến sắc, Đoàn Ngự Thạch lạnh lùng hừ một tiếng: “Quả nhiên là hần.”

Mọi người nghe xong nghi hoặc, không hiểu tướng quân đang nói đến ai, chỉ riêng Đông Phương Vệ bình tĩnh đại ngộ: “Tướng quân, chẳng lẽ là Tà Vương Sở Ân?”

Đoàn Ngự Thạch lạnh lùng nói: “Ngoại trừ hần thì còn kẻ nào có thể?”

Nói đến Miêu Cương Tà Vương Sở Ân, không có kẻ nào là không biết và không hiểu, hần làm việc biến hoá kỳ lạ khó lường, hành tung mơ hồ, thật sự đúng là Tà, không ai thể biết được hành tung của hần.

Nghe nói Tà Vương am hiểu sử độc, có thể sử dụng hơn cả trăm ngàn loại xà độc, tộc người Miêu luôn nghe theo lời hần. Hần tính tình cao ngạo, không thích thống trị bộ tộc, nhưng Miêu tộc đối với hần lại rất kính sợ sùng bái, hần ngoài việc am hiểu xà độc còn biết sử dụng tà thuật để khống chế độc xà, nên được tôn xưng là Tà Vương.

Không khí trong doanh lúc này thật trầm lắng nặng nề..

Đông Phương Vệ cảm giác kỳ quái, nghi hoặc nói: “Kỳ lạ, Tà Vương như thế nào lại xuất hiện ở đây? Chúng ta cùng Miêu Cương nước sông không phạm nước giếng, có sao Tà Vương lần này lại ám toán tướng quân? Chẳng lẽ hần hợp tác với Bắc Thái, điều này không thể nào!”

Đoàn Ngự Thạch khinh thường hừ một tiếng: “Nếu chuyện đó có thật thì đã sao, có thể làm cho chúng ta sợ hãi à?”

Thân là thống soái, luôn luôn phải bình tĩnh, tuyệt đối không để cho tinh thần rối loạn, mặc dù bây giờ ý thức đã mơ hồ, đôi môi tím ngắt, nhưng hần vẫn quật cường không để bản thân bất tỉnh hôn mê.

Hàn Văn Việt mày nhíu chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“May mắn tướng quân võ công cao cường, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch đúng lúc, nếu là người thường chắc đã đi đời nhà ma!”

Nhưng hần vừa mới nói xong, Đoàn Ngự Thạch sắc mặt thoáng chốc trắng xanh, miệng phun ra một ngụm máu đen, rồi lập tức lâm vào hôn mê bất tỉnh.

“Tướng quân! Hàn đại phu, tướng quân làm sao vậy?”

Hàn Văn Việt quyết định cực nhanh: “Lấy máu!”

Lấy máu là phương pháp nhanh nhất để giảm bớt đi độc tính, hiện tại hần phải biết rõ chất độc tướng quân trúng phải là loại độc gì, nên bản thân hần sẽ tự nếm thử độc chất, cố gắng tìm cách giải độc cứu lấy sinh mệnh tướng quân! Hần mở hòm thuốc, lấy dụng cụ ra, đem tất cả các thuốc giải độc quý hiếm, tất cả đều sử dụng tới.

Về phần những người khác, ngoài việc lo lắng suông cũng không thể giúp được gì.

“Tà Vương chết tiệt!” Mục Đức Quang phẫn nộ rửa, Tất tề tay nắm chặt thành quyền vẻ mặt nghiêm trọng.

“Việc này không nhỏ, mau truyền lệnh xuống, không cho phép bất cứ kẻ nào vào đây, nếu chuyện tướng quân trúng kịch độc lan ra ngoài để quân lính biết được, lòng quân tất dao động, Hàn đại phu, xin dốc lòng cứu mạng tướng quân!” Đông Phương Vệ vội vàng ban lệnh.

“Lão phu sẽ cố hết sức mình!” tuy nói như thế nhưng Hàn Văn Việt thật không nắm chắc.

Mọi người mặt xám như tàn tro nhìn đại tướng quân, việc duy nhất có thể làm lúc này, là hướng lên trời cầu nguyện, mong tướng quân có thể qua khỏi.

Mọi người chỉ chú ý đến thương thế của tướng quân, không ai để ý thấy, bên kia, tiểu y quan phụ giúp Hàn Văn Việt gương mặt có chút đăm chiêu nhìn Đoàn Ngự Thạch, ánh mắt loé ra hào quang kỳ dị.

Đêm đã rất khuya, mặt trăng nhô lên cao...

Trong trướng của tướng quân, chập chờn ngọn đèn nhỏ leo lét, một bóng người nhỏ nhắn lặng lẽ đi vào đến bên cạnh đầu giường, nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt trên giường hồi lâu, không khỏi lắc đầu.

Thật muốn chịu thua hử >”

Nhìn hử bệnh đến mặt mày tái nhợt không còn chút máu, lồng ngực không khỏi đau nhói, bàn tay nhỏ bé vươn đến bên người hử.

Nhưng mà, ngón tay chưa chạm đến người, đã bị một đại chưởng bắt lấy.

Đoàn Ngự Thạch đột ngột mở mắt ra, ánh mắt hung hăng trừng thẳng người trước mặt, tuy rằng hử trúng độc nhưng vẫn uy dũng như một mãnh thú, đối với những kẻ lén lút đột nhập, hử vẫn có thể cảm nhận được.

Người mới đến giật mình, tay bị hử siết chặt đến nỗi phải kêu lên: “A...đau quá!”

Tô Dung Nhi ngã trên người hử, gương mặt xinh đẹp thoát tục được ngọn đèn chiếu sáng một cách rõ ràng.

“Là cô nương?” Đoàn Ngự Thạch khiếp sợ trừng mắt nhìn giai nhân trước mặt, nàng đúng là nha đầu hử cứu sống trước kia.

“Đúng, là muội, huynh mau buông tay ra, đau quá à, tay muội sắp bị huynh bóp nát rồi!” Nàng khẽ kêu lên, tay đã đau đến mức lệ đã rưng rưng nơi khoé mắt.

Đoàn Ngự Thạch tay nhẹ buông, nàng lập tức xoa xoa chỗ đau, nơi cánh tay trắng như tuyết nổi lên dấu tay màu hồng.

“Cô nương như thế nào vào được đây?” Hử suy yếu hỏi, vẻ mặt không giấu được kinh ngạc.

Quân doanh nghiêm ngặt canh giữ, hết sức đề phòng địch quân, đừng nói người bình thường, cho dù võ công cao cường cũng khó lòng lọt vào doanh trại, huống chi nàng – một nữ nhi không hề có võ công thì lại càng không có khả năng, huống chi đây lại là lều của hử.

“Đương nhiên là trà trộn vào đây rồi!” Nàng tức giận trả lời, đã có gan trà trộn vào quân doanh, đương nhiên không ngại lên vào lều soái tướng.

“Làm sao có thể?” hử thật sự không tin được.

“Vì muội muốn gặp huynh, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, muội cũng phải nghĩ được cách!” Ánh mắt tinh nghịch nhìn hử, nàng đang ngã trên người hử, hơ hơ... nàng cũng không vội vã đứng lên, sẵn tiện dựa người vào lồng ngực hử luôn...

Đoàn Ngự Thạch càng thêm bị mê hoặc, nàng nói gì... nàng... vì hử mà đến?

Lời nói ngọt ngào của nàng rõ ràng mang hàm ý, nhưng lúc này Đoàn Ngự Thạch thật sự suy yếu, không kịp nghĩ ngợi hàm ý trong lời nói của nàng.

“Huynh đã tỉnh, cũng vừa kịp lúc, huynh mau uống viên thuốc giải độc này vào.” Bàn tay nhỏ bé cầm một viên thuốc màu lam đưa tới trước mặt hử.

Ban ngày nàng giả dạng tiểu quan y, theo đại phu vào soái doanh biết được hần trúng độc bèn tìm cái túi gấm Linh Nhi đã đưa cho, lấy viên thuốc có thể chữa trị được bách bệnh, mặc kệ dù là cảm, thân thể bị suy nhược hoặc trúng độc đều có thể sử dụng, nàng cũng không ngờ là nhanh như vậy đã phải dùng đến.

Nàng nghĩ rằng chính mình phải một phen tìm cách làm cho hần mở miệng uống thuốc, nhưng không ngờ hần lại tỉnh, thật may mắn nha, nàng đỡ được không ít phiền toái!

Đoàn Ngự Thạch vẫn còn kinh ngạc, nhìn nàng chăm chăm, không hề hé miệng.

Nàng sốt ruột thúc giục: “Mau uống thuốc đi, để chậm trễ coi chừng không cứu được mạng của huynh.”

Hần vẫn như cũ nhìn nàng chăm chăm, miệng không có ý mở ra, nàng nóng nảy, đành phải uy hiếp hần: “Chẳng lẽ huynh muốn muội dùng miệng giúp huynh, huynh mới chịu uống thuốc sao?”

Uy hiếp thật có hiệu quả, nàng vừa dứt lời, khuôn mặt lạnh kia lập tức có phản ứng.

Hần động tác cứng ngắc, từ từ hé miệng, kỳ thật hần biết nàng là thật lòng lo lắng cho hần, ánh mắt nàng tràn đầy sự quan tâm đã nói lên điều đó, hần đành chịu để cho nàng uy hiếp vậy.

Huống chi giờ đây, hần đã không thể ngăn cản được kịch độc đang lan tràn trong cơ thể nữa rồi.

Hần không hề phản kháng, ngoan ngoãn uống viên thuốc trên tay của nàng, uống thuốc xong nàng bưng ly nước đến giúp hần uống. Hần vẫn cố gắng duy trì ý thức tỉnh táo, mở to đôi mắt sáng ngời nhìn theo nàng, lòng hần thật có nhiều nghi hoặc muốn hỏi, nàng như thế nào lên vào đây được, tại sao lại có viên giải độc thần kỳ này và mục đích vào doanh trại của nàng là gì, tất cả mọi chuyện hần đều muốn biết!?

Tô Dung Nhi như trút được gánh nặng, nàng thở ra, khẽ cười nói: “Viên thuốc này chẳng những giải được độc xà của Miêu Cương, mà còn có thể làm cho công lực hồi phục rất nhanh nữa đó!”

Đúng như lời nàng nói, rất nhanh, Đoàn Ngự Thạch cảm thấy nội lực trong cơ thể mình không ngừng biến hoá, như có một dòng nước ấm chảy qua cơ thể lạnh của hần, nhưng mí mắt càng lúc càng trĩu nặng, hần nhận thấy bản thân đã bắt đầu mê man.

Tuy đã lơ mơ chìm vào giấc ngủ, nhưng bàn tay hần vẫn nhẹ nắm lấy cánh tay nàng không hề có ý muốn buông ra.

Tô Dung Nhi như hiểu được ý hần muốn nói, nàng cúi đầu, nhẹ giọng trấn an.

“An tâm ngủ đi, muội vẫn sẽ ở bên cạnh huynh mà, không đi đâu hết.” Hơi thở như hoa như ngọc, lời nói dịu dàng của nàng như làn gió xuân thổi vào lòng hần.

Hần thả lỏng người, nhắm mắt lại, mảy mòi cũng không hề nhúu lại nữa, khuôn mặt giãn ra, không còn nét âm u như ngày thường, từ từ tiến vào giấc ngủ sâu...

10. Chương 10

Sáng sớm ngày hôm sau, bên trong lều của đại tướng quân, đám thuộc hạ thân cận đang lo lắng vây quanh giường.

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng lúc này lại có thể duy trì tỉnh táo.

Hàn Văn Việt ngồi ở đầu giường giúp tướng quân bắt mạch. Lúc đầu, Hàn Văn Việt vẻ mặt còn bình thản, nhưng thời gian theo kiểm tra mạch tượng càng lâu thì thần sắc càng trở nên thêm nghiêm trọng, khi thì nhúu mày, khi thì suy nghĩ sâu xa, miệng thì thảo luận gì đó không rõ...

“Kỳ quái, chuyện này sao có thể... tuyệt đối không có khả năng... nhưng... thật không hợp lý... !”

Hần cẩn thận kiểm tra sức khoẻ tướng quân, nhưng tra tới tra lui, chẩn đoán này nọ, kết quả đều giống nhau...

Đại phu miệng lẩm bẩm không ngừng, những người còn lại thì ở một bên lo lắng...

Mục Đức Quang rốt cục không nhịn được, nóng vội hỏi: “Hàn đại phu, tướng quân như thế nào rồi? Người mau mau nói thật bệnh tình của tướng quân ọi người biết đi!”

Mọi người thật rất lo lắng thương thể của tướng quân, trải qua chuyện vừa rồi, không biết tướng quân có cầm cự nổi không, sinh mệnh của tướng quân liên quan đến an nguy của biên ải, mà Hàn đại phu từ lúc đầu đến giờ cứ mảy châu môi khoá, dường như đang suy nghĩ sâu xa gì đó, làm ọi người lúc này càng thêm lo lắng bối phần, sợ là có chuyện xấu sẽ xảy đến...

“Không có việc gì nữa rồi!”

“Cái gì?!”

“Tướng quân không sao nữa rồi!” Hàn Văn Việt thu hồi tay, đứng lên, vẻ mặt dăm chiêu.

Đông Phương Vệ thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, ý người là...”

“Tướng quân đã qua nguy hiểm, chất độc trong cơ thể đã được giải trừ.”

Mọi người vừa mừng vừa sợ, nghi hoặc hỏi lại: “Nhưng không phải hôm qua đại phu có nói là...?”

“Đúng, hôm qua Hàn mỗ có nói, tướng quân chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, nhưng vừa qua một đêm, bệnh tình đã chuyển biến, thật sự Hàn mỗ cũng không hiểu tại sao sự việc lại biến hoá thế này! Nhưng từ nãy đến giờ, ta đã kiểm tra rất kỹ, tướng quân hiện tại không còn việc gì đáng lo nữa, nhưng thân thể vẫn còn suy nhược, chỉ cần uống thuốc bổ, nghỉ ngơi một thời gian là có thể bình thường trở lại!” Ngay cả đại phu cũng cảm thấy việc này thật kỳ lạ.

“Thật là tốt quá! Ha ha, xem ra chất độc Miêu Cương bắt quá cũng chỉ có thế, đại phu của chúng ta thực lợi hại!” Mục Đức Quang cười to nói.

Nghe được tướng quân không việc gì, mọi người chuyển lo lắng thành vui vẻ, mối lo lắng đè nặng trong lòng rốt cục đã gỡ ra được.

Đoàn Ngự Thạch nhắm mắt trầm mặt không nói gì, trong lòng hẳn biết rõ chuyện gì đã xảy ra, sợ dĩ hẳn bình an vô sự là do tiên đan của tiểu cô nương kia.

Chuyện của tối hôm qua, hẳn vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch, đến bây giờ vẫn chưa hết bàng hoàng!

Nàng lên vào quân doanh!

Nàng tránh mọi người bằng cách nào?

Một thiếu nữ đơn thương tiến vào doanh trại, bên trong toàn là nam nhân?

“Lúc ta hôn mê doanh trại có xảy ra việc gì quan trọng không?” Hắc thấp giọng hỏi.

Đông Phương Vệ cung kính trả lời: “Bẩm tướng quân, tháng này lương thảo đã được chuyển xong vào thành, trường thành cũng chỉ còn mười ngày nữa là được sửa chữa xong.”

“Ừm.” Hắc gật đầu: “Thế có ai xâm nhập vào quân doanh không?”

“Tướng quân yên tâm, quan binh phòng thủ rất nghiêm ngặt, mấy ngày nay thuộc hạ đã ra lệnh tăng cường cảnh giới, ngay cả một con nhạn cũng không qua lọt huống chi là bọn mọi rợ kia, chúng tuyệt đối không thể vào đây.” Mọi người đều một mực nghĩ rằng, tướng quân lo lắng bọn mọi rợ thừa cơ đến quấy rối, tuyệt nhiên không hề nghĩ rằng tướng quân có ẩn ý khác.

Đoàn Ngự Thạch nghe bẩm báo, ánh mắt mở ra, mày kiếm hơi nhăn lại.

Một con nhạn cũng không thể tiến vào?

Sai lầm rồi, chẳng những vào được, mà còn có thể đến bên cạnh hẳn.

Trong đầu bất giác hiện lên dung nhan xinh đẹp kia, hẳn nhìn bàn tay mình, tưởng nhớ lại cảm giác khi hẳn nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại kia của nàng lòng không khỏi dấy lên cảm xúc, lúc ấy nàng cười tươi nhìn hẳn, giọng nói nhỏ nhẹ, dễ nghe làm say lòng người, dáng vẻ thiên thần của nàng khi tựa vào ngực hẳn làm hẳn bồi hồi rung động...

Chỉ cần nàng còn ở lại doanh trại của hắn, hắn nhất định phải tìm được nàng, nhất định!

Con người đen chậm rãi nhắm lại, một lần nữa nặng nề tiến vào giấc ngủ...

11. Chương 11

Tuy rằng chất độc trong cơ thể đã được giải, nhưng Hàn đại phu quy định rằng, đại tướng quân nhất định phải nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng trên giường vài ngày, đại phu mỗi ngày đều sai người đem thức ăn và thuốc đến, nhờ vậy thương thể của Đoàn Ngự Thạch đã nhanh chóng lành hẳn, khi xác định sức khỏe của tướng quân đã hoàn toàn bình phục như xưa hắn mới đồng ý để tướng quân xuống giường.

Đoàn Ngự Thạch tuy rằng không đồng ý lắm với quyết định của đại phu, nhưng thân là thống soái hắn tuyệt đối không muốn cậy mạnh.

Chất kịch độc của Miêu Cương quả thật lợi hại, tuy sức khỏe đã tốt lên, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thể sử dụng được nội lực, dù cho tùy tiện xuống giường để chủ trì quân vụ cũng chỉ là làm cho người ta thêm phiền toái, nên hắn mới bằng lòng nghe theo lời đại phu, ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương.

Quân vụ đã có Đông Phương tiên sinh cùng giáo uý đại nhân xử lý, hắn cũng không cần phải lo lắng.

Mấy ngày trước, hắn vẫn còn mê man, cần phải có người khác hầu hạ, đến ngày thứ năm hắn đã tỉnh táo lại, muốn tự mình có thể ngồi dậy, tự mình dùng bữa.

Tiếp đến sau đó là đi tìm Tô Dung Nhi.

Không hiểu nha đầu kia rốt cục tìm phương pháp thần thông quảng đại nào mà có thể trà trộn vào đây mà quỷ không biết thần không hay... Chẳng lẽ trong quân thủ vệ có lỗ hổng? Ngay đến cả một nữ nhân mà cũng có thể dễ dàng trà trộn vào mà không bị người phát hiện.

Nhẹ nhàng vận nội công, hắn liền phát hiện xương cốt toàn thân đều tan nhanh... chết tiệt... độc Miêu Cương quả thật lợi hại, hắn cố chống đỡ để thân mình không thêm trầm trọng. Hắn lắc lắc đầu, cố gắng để tinh thần mình minh mẫn...

Tuy sức lực bản thân còn yếu, nhưng hắn trời sinh bản tính ngông nghênh không cho phép chính mình yếu ớt, hơn nữa thân là đại tướng quân, tuyệt đối không thể đưa ra cái bộ dạng suy yếu như thế này được, tránh ảnh hưởng sĩ khí.

Khôi giáp (áo giáp) để bên cạnh, hắn vươn tay cần lấy, phát hiện ra, bình thường hắn không hề thấy nặng, hiện tại lại không thể nhắc nổi khôi giáp lên, hắn không khỏi thở dài, quả thật không phải khôi giáp biến nặng mà là hắn thực sự đã suy yếu...

Miêu độc quả thực lợi hại vượt quá sự tưởng tượng của hắn, may mắn là hắn đã chống đỡ được, bằng không...

Tất Tề vừa tiến vào nội trướng, nhìn thấy tướng quân tỉnh lại, lòng khắp khởi vui mừng.

“Tướng quân, ngài đã tỉnh!”

“Người tới vừa đúng lúc, ta cần người hỗ trợ, giúp ta đem khôi giáp lên.” Đoàn Ngự Thạch xoay người, hướng Tất Tề ra lệnh.

Đột nhiên thấy Tất Tề sững sốt, hắn trừng mắt giống như là đang gặp quỷ, đứng bất động...

Đoàn Ngự Thạch nhướng mi: “Sao người còn đứng đó, không mau lại đây giúp ta?”

“Keng...” một âm thanh lãnh khốc vang lên, Tất Tề rút đao ra khỏi vỏ, chĩa thẳng vào nam tử đang đứng trước mặt lớn tiếng quát: “Người là ai?”

Đoàn Ngự Thạch đầu tiên là kinh ngạc, tiếp sau đó là giận tím mặt.

“Người đang làm gì?”

Đoàn Ngự Thạch nghĩ chẳng lẽ Tất Tề điên rồi sao? Lấy đao chĩa thẳng vào hắn, cư nhiên còn hỏi hắn là ai?

Nghe Tất Tề hét lớn, binh lính và thủ vệ bên ngoài kinh động, đột ngột như ong vỡ tổ vọt đến, vừa nhìn thấy đại tướng quân cũng khiếp sợ đứng bất động, miệng há rộng đến tận cằm.

Bọn họ gặp quỷ à?!

“Các người muốn tạo phản sao? Dám rút đao trước mặt ta?” Đoàn Ngự Thạch càng thêm phần nộ, cho dù vừa mới khỏi bệnh hẳn vẫn không hề mất đi khí thế vương giả.

Không bao lâu sau, Đông Phương Vệ cùng đám người văn phong cũng tìm đến, Đoàn Ngự Thạch nhìn thấy bọn họ đến, lập tức nói: “Các người tới đúng lúc, không biết bọn họ nghĩ gì mà không nhận biết bản tướng quân.”

Bất quá hẳn chỉ cảm nhận khi ngủ dậy thời tiết có chút thay đổi, nhưng đám thủ hạ cứ nhiên không nhận biết hẳn, ngay cả người trung thành và tận tâm nhất là Tất Tề cũng lấy đao chĩa vào hẳn, quả thật hoang đường!

Đợi nửa ngày không thấy một người nào phản ứng, Đoàn Ngự Thạch buồn bực nhìn sang phía Đông Phương Vệ, bọn họ cũng đang ghen hòng và nhìn hẳn trân trối.

Đoàn Ngự Thạch bỗng cảm thấy sự tình có vẻ gì đó không ổn.

“Rốt cục là có chuyện gì thế này?”

Mục Đức Quang lấp bắp chỉ vào hẳn: “Tướng... quân... mặt của ngài...!”

Mặt hẳn làm sao?

Đoàn Ngự Thạch vẽ mặt nghi hoặc, rời giường bước đến chậu nước gần đó, hẳn hồ nghi xem bóng mình phản chiếu trên mặt nước..

Từ khi vết thương trên mặt hẳn lành hẳn, đã bao nhiêu năm hẳn không hề kiểm tra kỹ gương mặt của mình. Nhưng giờ đây, thái độ cứng cỏi chỉ kỳ quái của bọn họ làm cho hẳn không thể không tự mình kiểm tra một chút, không biết hẳn trải qua bạo bệnh, thân thể thay đổi như thế nào mà lại khiến họ trợn tròn ánh mắt, miệng há to muốn rớt cả cằm, thật làm hẳn tức chết!

Nhìn bóng chính mình phản chiếu trên mặt nước, Đoàn Ngự Thạch chấn động cả người, biểu tình kinh ngạc của mọi người quả thật không hề sai.

“Vết sẹo của ta... tại sao không thấy...?”

Đúng vậy! Đây chính là nguyên nhân làm tất cả mọi người đổi biến sắc mặt, vết sẹo trên mặt tướng quân, hiện tại... đã không còn thấy...???

Thường ngày, mọi người không dám đề cập đến chuyện vết sẹo, luôn luôn làm bộ dáng không hề trông thấy nó trên mặt tướng quân, nhưng nửa tiếng trước khi đến thăm bệnh tình của tướng quân, rõ ràng bọn họ vẫn còn trông thấy rõ vết sẹo.

Việc này... không thể tin được!!!

“Là ai làm???” Đoàn Ngự Thạch hét lớn, gương mặt giận dữ hiện lên phong ba bão táp, làm cho người người sợ hãi...

Tính cách kia, khẩu khí nói chuyện kia... xác thực đúng là đại tướng quân của bọn họ, trừ việc thiếu vết sẹo trên mặt, tính cách bề ngoài thiên hạ cùng khí thế vương giả kia, người thường không có khả năng học được.

“Ngài thật sự là đại tướng quân?”

“Nói nhảm!”

A...quả nhiên là tướng quân của bọn hẳn, vẽ mặt diêm vương kia quả thật có thể hù chết cả người sống.

Mọi người quay đầu nhìn nhau, nói thật bọn họ cũng muốn biết ai đã làm chuyện này, gặp thần gặp phật gặp quỷ, nhưng chuyện quái dị này thì nhất định chưa hề thấy qua!

Bởi vì trên mặt không còn nhìn thấy vết sẹo, cho nên Tất Tề mới nghĩ rằng hắn là đại tướng quân giả mạo, mới rút đao hướng vào hắn.

Đông Phương Vệ vốn là mưu sĩ, đôi con ngươi loé ra quang mang, cảm thấy việc này thật sự kỳ quái, vì thế lập tức hạ lệnh.

“Các người ra ngoài canh chừng, tuyệt đối không cho kẻ nào vào đây!”

Đông Phương tiên sinh đã ra lệnh, bọn lính mặc dù đối với chuyện này vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn tuân lệnh rời đi.”

Khi bọn lính đã rời khỏi, trong doanh trường lúc này chỉ còn vài thủ vệ thân cận, hắn trấn an Tất tề, nhẹ nhàng nói: “Tất đại nhân, buông đao đi, ta nghĩ vị này thật đúng là tướng quân của chúng ta!”

Tất Tề nhìn về phía Đông Phương Vệ, vẻ mặt vẫn còn nghi hoặc như cũ.

“Đại nhân nghĩ xem, nếu thật sự có kẻ can đảm muốn giả trang thành tướng quân. vậy mà khi hoá trang lại quên mất vết sẹo sao?”

Tất Tề suy ngẫm thấy hợp đạo lý, lập tức thu hồi lại đao, lúc này hắn là thật sự bị dọa đến nỗi mất cả khả năng suy đoán.

“Tướng quân, ngài cũng không biết chuyện gì đã xảy ra hay sao?” Đông Phương Vệ cung kính hỏi.

“Người hỏi ta, việc này ta còn muốn phải hỏi người đấy!”

Hiển nhiên, Đoàn Ngự Thạch còn kinh ngạc hơn, nhưng hắn đã sớm lấy lại bình tĩnh.

Sẹo không có khả năng không thấy, nhưng rốt cục, sẹo... đã chạy đi đâu???

Đông Phương Vệ chấp tay xin chỉ thị: “Tướng quân, không biết ngài có thể cho thuộc hạ nghiên cứu một chút không?”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu, bởi vì hắn cũng muốn biết rõ chuyện này là như thế nào.

Được hắn cho phép, một đám người lập tức xông tới, không tin nỗi trùng lớn mắt nhìn thẳng vào mặt hắn, miệng lâu lâu đánh giá.

Đông Phương Vệ nghiên cứu trong chốc lát, sau đó lấy tay vuốt thử lên mặt tướng quân, đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ: “Quả nhiên như lão phu suy nghĩ, trên trán của tướng quân có một lớp da giả!”

Thật như vậy ư?

Có người tò mò, cũng vươn tay sờ thử.

“Quả thực giống y như thật!”

Người khác cũng đến tham gia sờ thử.

“Thật kỳ lạ, nếu chỉ nhìn thôi thì không thể thấy được!”

“Thật sự là rất thần kỳ!”

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn đường đường là đại tướng quân nhưng hiện tại lại bị người khác sờ tới sờ lui gương mặt, thật là còn ra thể thống gì!!!

Hắn trừng mắt, hét lớn một tiếng, mọi người thoáng chốc giật thót, sợ hãi thu hồi tay, nhưng ánh mắt vẫn tò mò nhìn chăm chăm lên gương mặt của đại tướng quân.

Bởi vì, sự thật vừa được phát hiện ra quả thật rất khó mà tin được.

Đoàn Ngự Thạch vươn tay, dùng sức kéo mạnh lớp da trên gương mặt, quả nhiên khi lớp da giả vừa rơi xuống vết sẹo liền hiện ra.

Mọi người lại thêm một phen nữa vừa kinh ngạc vừa tò mò, ánh mắt nhìn chăm chăm lớp da giả kia mà nghiên cứu.

“Lớp da này rất rùng màu với da thật, lại mềm mại, co giãn, khó có khả năng nhìn ra được, hoàn mỹ, thật sự quá hoàn mỹ!” Hàn Văn Việt nhìn không được tán thưởng.

“Là ai đã làm?”

Sự thật đã rõ ràng rồi, đối phương chắc chắn là thừa dịp hấn mê man để động tay động chân, ai mà dám to gan như thế, dám đem hấn ra để vui đùa!

Đột nhiên trong đầu Đoàn Ngự Thạch loé lên một khuôn mặt xinh đẹp.

Chẳng lẽ... người đó là nàng???

12. Chương 12

Sự thật đã rõ ràng rồi, đối phương chắc chắn là thừa dịp hấn mê man để động tay động chân, ai mà dám to gan như thế, dám đem hấn ra để vui đùa!

Đột nhiên trong đầu Đoàn Ngự Thạch loé lên một khuôn mặt xinh đẹp.

Chẳng lẽ... người đó là nàng?

“Muốn biết cứ để tướng quân vờ thiếp ngủ trở lại, chúng ta sẽ rình coi!” Có người liều mạng đề nghị.

Ánh mắt giết người lập tức bắn đi, thấy tướng quân sắp sửa nổi phong ba bão tố mọi người lập tức ba chân bốn cẳng bỏ trốn, chạy đến trời chết...

justify;” align=”.....

Buổi sáng, binh lính đã tuần tra toàn bộ quân doanh, nhưng vẫn không tìm thấy người nào khả nghi, trong doanh trướng, Đoàn Ngự Thạch lại rơi vào trầm tư...

Quân doanh canh phòng nghiêm ngặt, cũng không thấy có chuyện gì không hay phát sinh, nơi nơi đều là nam nhân, căn bản không hề có chỗ cho nữ nhân, dù là buổi tối, cách mười bước là có quan binh canh phòng, nếu có chuyện gì sẽ lập tức ập đến, dù cho võ công có cao cường đến đâu cũng rất khó mà không kinh động đến người nào, huống chi nàng lại chỉ là một nữ nhân không hề có võ công.

“Tướng quân uống thuốc ạt!”

Một gã quân y đi vào doanh trướng, hấn là theo chỉ thị của Hàn đại phu bưng thuốc đến.

Đoàn Ngự Thạch tiếp nhận thuốc trên tay hấn, một hơi uống cạn sạch chén thuốc rồi đưa chén lại cho hấn.

Gã quân y đó tuy đã nhận lại chén thuốc rỗng, nhưng vẫn không có ý muốn rời đi mà đứng lại nhìn chăm chú vào tướng quân, vẻ mặt hấn có chút dăm chiêu.

Đoàn Ngự Thạch nhìn một cái, nghi hoặc vì sao tên kia vẫn còn chưa đi?

Tiểu quân y đột nhiên mở miệng: “Thuốc này quả thực rất đáng, thế mà tướng quân một ngụm uống hết, ngay cả lông mày cũng không hề chau lại, thật là lợi hại nha!”

Đoàn Ngự Thạch chậm rãi nói: “Bản tướng quân đã từng uống qua thứ còn khổ hơn.”

“Thật sao?” Tiểu quân y vẻ mặt bội phục nói: “Nếu đổi lại là ta, đánh chết ta cũng không uống, trừ phi là bị người khác đánh bất tỉnh, rồi bị ép uống.”

“...”

“Tướng quân hôm nay tinh thần thật là tốt nha, ta nghĩ chắc khoảng thêm hai ngày nữa, Hàn đại phu sẽ lại để tướng quân xuống giường, ra ngoài hít thở không khí và cưỡi ngựa thao luyện cho coi!”

“Ừ!” Hấn thuận miệng trả lời một tiếng, những năm tung hoành chiến trường gần đây, ai cũng biết được hấn rất ít khi mở miệng nói, cho dù là thuộc hạ thân tín, hấn cũng chỉ mở miệng đàm luận về chiến trận, sách lược cùng quân vụ, chưa bao giờ có ai dám cùng hấn nói chuyện phiếm.

Vốn tưởng rằng đề tài đã chấm dứt, đối phương sẽ đi ra ngoài, nhưng tên tiểu quân y hôm nay hình như ăn phải thuốc gì đó mà cứ thế đứng lại cùng hấn tán gẫu, không hề có ý đi ra ngoài.

“Tướng quân thật là phi thường uy vũ, dũng mãnh nha, ta xem các binh lính khác khi cưỡi trần, ngực giống như được làm bằng sắt, nhưng nếu so độ khoẻ mạnh, kiên cường khí lực thì vẫn còn kém rất xa so với tướng quân đó!” Tiểu quân y miệng ca ngợi, ánh mắt thì rạng rỡ nhìn thẳng vào bộ ngực trần của hấn.

Đoàn Ngự Thạch càng ngày càng không kiên nhẫn, đôi mắt sắc như chim ưng theo dõi tên quân y, ánh mắt loé ra ánh quang, đáng sợ đến mức có thể làm người ta toát mồ hôi lạnh, thức thời ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại.

Ai ngờ tên tiểu quân y này, trái lại còn hỏi hấn.

“Ừa, tướng quân mất hứng hả?”

Ánh mắt hấn càng thêm sắc bén, trầm giọng ra lệnh: “Đừng nhiều lời, lui ra!”

Lúc này, cho dù không hiểu được ánh mắt giết người kia thì cũng phải rời đi, huống chi tướng quân đã ra mệnh lệnh.

Không thể tin được là tên quân y này vẫn cứ đứng yên tại chỗ, không hề động tay chân.

Thật sự là cả gan làm loạn! Bắt đầu từ khi nào mà ngay cả tên tiểu quân y nhỏ bé này lại dám không nghe theo mệnh lệnh của hấn?

Hấn lần nữa lại trừng hướng đối phương, đang muốn răn dạy thì bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp hé ra, đối với hấn tươi cười.

“A!” Đoàn Ngự Thạch lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, mở lớn mắt nhìn trừng trừng, cả người đông cứng thành một tảng đá!!!

Bởi vì tên tiểu quân y đâu không thấy, trước mặt hấn bây giờ là Tô Dung Nhi...

“Người... người... người...!!!” Thường ngày hấn lạnh lùng, điều binh khiển tướng dũng mãnh, lời nói như sấm, vậy mà hiện tại miệng cứ lẩm bẩm ba lăm bấp không thể nói được trọn câu.

Tô Dung Nhi cười hì hì: “Thì ra đối với ai huynh cũng đều khó chịu chứ không phải chỉ riêng một mình muội, haizz, muội cảm thấy dễ chịu một chút rồi!”

Gương mặt vẫn kinh ngạc như cũ, Đoàn Ngự Thạch khó nhọc mở miệng.

“Tên tiểu quân y vừa rồi đâu?”

Hấn chưa có cơ hội nghe được đáp án thì đã có người bước vào doanh trường.

“Tướng quân, ngài xem thuộc hạ mang đến cái gì nè!”

Mục Đức Quang cao hứng, phấn chấn bước vào nội trường, trên cánh tay quần miếng vải bảo vệ màu đen, và đứng chiếm chỗ trên đó là một chú chim liệt ưng có đôi mắt sáng quắc.

“Đây là chim liệt ưng mà thuộc hạ vừa bắt được trên núi lúc sáng tinh mơ hôm nay, xin được dâng tặng cho tướng quân, ngài không phải luôn nói muốn có một con chim ưng để huấn luyện sao?” Hấn vẻ mặt đắc ý, chim ưng là giống quý hiếm, hấn tin tưởng nếu tướng quân nhìn thấy con chim ưng này, nhất định sẽ rất hào hứng.

Đoàn Ngự Thạch trừng mắt nhìn hấn kỳ quái, chẳng lẽ hấn không nhìn thấy Tô Dung Nhi sao? Tại sao hấn không hề kinh ngạc khi nhìn thấy một nữ nhân xuất hiện trong lều tướng quân???

Đang nghi hoặc, cảm thấy kỳ quái vì sao Đức Quang một chút giật mình cũng không có, quay đầu nhìn phía sau, thì hấn thêm một lần nữa lại hoảng sợ.

Tô Dung Nhi không thấy, ở trước mặt hấn là tên tiểu quân y vừa rồi.

Gặp quỷ sao??? Hấn thật không biết chuyện gì đang xảy ra!!!

“Đừng xem thường nó, nó vốn là loại chim quý nổi tiếng của phương Bắc đó, thỉnh tướng quân xem qua.” Mục Đức Quang vui vẻ ngồi xuống trước mặt tướng quân, tay gỡ ra con chim ưng, cẩn thận đưa cho tướng quân xem.

Chim ưng bị mũ giáp bịt kín, bởi vì không nhìn thấy được gì cho nên ngoan ngoãn đứng im trên cánh tay.

Đoàn Ngự Thạch đến giờ vẫn còn ngây ngốc, im lặng không nói gì, ngược lại, tiểu quân y thì đôi mắt sáng lên, nhìn chăm chú chim ưng trên tay Mục Đức Quang, hưng phấn nói: “Loại liệt ưng này có sức khỏe và trí thông minh cao hơn hẳn so với giống chim ưng khác, có thể bay một ngày cả mấy trăm dặm, còn có khả năng bay rất cao, quân địch khó mà phát hiện ra được, mà cho dù có phát hiện ra cũng không thể làm gì được!”

Mục Đức Quang có chút ngoài dự tính: “Ha ha, vị tiểu huynh đệ này cũng biết liệt ưng?!”

“Quê quán của ta là nơi sinh sống của loại chim ưng này! Mục đại nhân muốn huấn luyện nó, để sau này sử dụng báo cáo quân tình phải không?”

“Đúng vậy, loại liệt ưng này vốn rất quý, muốn bắt được phải tốn không ít thời gian, lúc tướng quân bị thương phải tĩnh dưỡng trong lều nhất định rất buồn bực, nên thuộc hạ mới truy lùng tìm bắt để tướng quân giải buồn.”

“...”

“Tướng quân?”

Đoàn Ngự Thạch cơ mặt vẫn còn cứng ngắc, thật vất vả mới khôi phục lại như bình thường, dù sao cũng không ít lần trải qua sóng to gió lớn, hần cố gắng trấn tĩnh lại, mở miệng.

“Làm tốt lắm, chỉ riêng việc bắt được chim ưng này, người xứng đáng được thưởng.”

“Cảm tạ tướng quân!” Hần đứng lên. “Thuộc hạ đem nó đi cho ăn, muốn nó phục tùng, đồ ăn là thứ không thể thiếu!”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu, Mục Đức Quang liền đưa chim ưng rời đi.

“A! Ta cũng nên đi thôi, còn phải đến chỗ Hàn tiên sinh nhận chỉ thị!” Tiểu quân y nói, tay bưng bát rồng đang muốn đứng dậy, nhưng có một bàn tay to nhanh như cắt chụp lấy nàng.

Nàng giương mắt nhìn hần, bộ dáng cung kính xin chỉ thị: “Tướng quân có gì muốn ra lệnh?!”

“Đừng giả vờ, ta có chuyện muốn hỏi!”

13. Chương 13

Nàng giương mắt nhìn hần, bộ dáng cung kính xin chỉ thị: “Tướng quân có gì muốn ra lệnh?!”

“Đừng giả vờ, ta có chuyện muốn hỏi!”

Hần muốn biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, đương nhiên sẽ không dễ dàng để nàng đi.

Tô Dung Nhi bắt đắc dĩ thở dài một hơi, ngoan ngoãn ngồi xuống, đem bát để trên bàn, hần lập tức hỏi nàng: “Cô nương biết thuật dịch dung?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là thế, hần đã hiểu nguyên nhân vì sao nàng có thể trà trộn vào doanh trại, tất cả đều mọi người đều là nam nhân mà vẫn không bị phát hiện.

Nhưng trên giang hồ, người biết sử dụng thuật dịch dung không nhiều lắm, tuy hần có tận mắt thấy qua, nhưng chưa gặp người nào nội chỉ trong thời gian ngắn là có thể biến hoá một khuôn mặt khác nhanh như vậy, hơn nữa lại rất hoàn hảo, một chút sơ hở cũng không có.

“Cô nương làm như thế nào?”

“Huynh hỏi thuật dịch dung sao?”

“Đúng!”

“Hi hi, rất đơn giản nha!” Nàng cười hi hi, cúi mặt, khi ngẩng đầu lên đã khôi phục lại diện mạo xinh đẹp.

“Như thế nào... cô nương... chẳng lẽ... đây là thuật mà trên giang hồ đã bị thất truyền khá lâu Thiên diện thuật?”

“A ha! Đoàn đại ca cũng biết Thiên diện thuật sao?!”

Hắn gật đầu, tuy rằng có nghe qua môn công phu này, nhưng hắn vẫn nghĩ đó chỉ là tin đồn đãi, Thiên diện thuật chẳng những trong nháy mắt có thể biến hoá ra nhiều gương mặt khác nhau, mà còn có thể biến hoá âm thanh giọng nói, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, hắn căn bản không tin.

“Cô nương rốt cục là ai? Sư phụ là người nào?”

Khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên khó xử.

“Muội không thể nói được, vì sư phụ đã dặn, nên không thể nói...” Nàng áy náy trả lời, nhưng ánh mắt lập tức sáng lên: “Nhưng muội cam đoan, đến khi đó, muội sẽ nói cho huynh biết!”

Cái gọi là “đến khi đó” chính là khi hai người đã thành thân, chờ hắn trở thành trượng phu của nàng, chính là người một nhà, mà người nhà thì đương nhiên không cần giấu diếm!

Khi đó nàng sẽ nói cho hắn biết, sư phụ của nàng là một cao nhân phi thường nổi danh, ba mươi năm trước người ẩn cư tại đỉnh núi của Tiên sơn, một nơi thế ngoại đào nguyên xinh đẹp, không ai biết được nơi đó, chỉ có người trên Tiên sơn mới biết được lối vào.

Sư phụ đã nói, chỉ khi nào đối phương trở thành trượng phu của nàng, nàng mới được nói.

Đoàn Ngự Thạch nhìn nàng hồn nhiên, chân thành suy nghĩ rất lâu, hiểu được lời nàng nói đều là sự thật, quyết định không làm khó nàng, đem việc này tạm thời gác lại.

“Vết sẹo trên mặt ta bỗng dưng biến mất, chính là kiệt tác của cô nương phải không?”

Nhắc tới việc này, nàng bỗng vui vẻ.

“Đúng rồi, là muội làm, hoàn toàn giống hệt như thật đúng không?”

Hắn bị nàng làm cho dở khóc dở cười, việc nàng làm cho sẹo trên mặt hắn biến mất, làm cho bọn thuộc hạ cùng hắn một phen thất kinh, vậy mà bây giờ nàng còn dào dạt đắc ý.

“Vì sao cô nương lại làm vậy?”

“Bởi vì muội cảm thấy huynh không thích vết sẹo đó, nên giúp huynh làm cho nó biến mất, giúp huynh vui vẻ!” Nàng ngây thơ, vô tội nhìn mặt hắn: “Huynh sao vậy? Huynh không vui à?”

Hắn không biết nên nói cái gì.

“Cô nương thật lắm việc!”

Nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn: “Huynh trách muội à?”

Hừ... trách nàng? Hắn dám không? Nếu dám trách, nàng sẽ lập tức khóc cho hắn coi, rồi sẽ ngược lại chỉ trích hắn, nàng làm ơn mà mắc oán, hắn là người không có lòng tốt, hê hê. ^^

Hắn đã biết nha đầu kia thật sự là một tiểu yêu tinh tinh quái, hắn chỉ cảm thấy bất đắc dĩ mà thôi, trừ ra lần đó, nhưng hiện tại, bây giờ trong lòng hắn có một chút nho nhỏ vui mừng...

Hắn hiểu được, những việc nàng làm đều xuất phát từ lòng tốt, ngoài ra, hắn cũng muốn tìm hiểu mục đích nàng tới đây là gì.

“Nói cho ta biết, cô nương đến đây là có mục đích gì?” Hắn chuyển đề tài.

“Tối cứu huynh! May mắn mà có muội giúp giải độc, chứ nếu không, huynh đã có thể bị Diêm Vương đoạt mạng đi mất rồi!”

“Không, ta là hỏi cô nương vì sao xuất hiện trong doanh trại. Chuyện ta bị trúng độc vẫn chưa truyền ra ngoài, chắc chắn cô nương đã ở đây trước, mới biết được chuyện cơ mật này!”

Ai da, người này rất thông minh nha, xem ra chất độc Miêu Cương không có phá hư đầu óc của hần.

“Cho nên, ta là hỏi, trước khi ta trúng độc vì sao cô nương lại vào doanh trại?”

Hần tin rằng nàng không phải do quân địch phái tới, bởi vì nàng tuyệt nhiên không giống thế, ngược lại, nàng giống như là vào đây để... chơi đùa, vừa lúc cứu hần một mạng.

Tô Dung Nhi lặng lẽ đỏ mặt, hạ thấp ánh mắt, nhưng hần vẫn không buông tha cho nàng, nhất quyết muốn tìm câu trả lời.

Xem ra, nếu không cho hần một đáp án, hần chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Nói!” Hần mệnh lệnh.

“Được rồi, được rồi, đừng hung dữ thế, người ta nói là được chứ gì, là bởi vì... bởi vì huynh nhìn thấy gương mặt thật của muội!”

“Ta nhìn thấy gương mặt thật của cô nương?!” Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt khó hiểu càng thêm sâu.

“Từ lúc muội đến tuổi cập kê, vốn không có nam nhân thấy qua mặt của muội, muội vẫn luôn luôn đội mặt nạ xuất hiện ở chốn đông người, nhưng lúc huynh cứu muội, khi tỉnh lại muội phát hiện mặt nạ đã không còn, đại khái là chắc bị nước suối cuốn đi mất rồi...” Nàng ngẩn đầu xem xét hần, đôi mắt đẹp hàm tiếu.

“Rồi sau đó thì sao?”

“Sư phụ dạy rằng, không thể để nam nhân thấy gương mặt thật của muội, nếu người nào thấy được, thì đó chính là... là...” Khuôn mặt trắng nõn bỗng nhiên đỏ ửng.

“Chính là thế nào?”

Nàng ngượng ngùng cúi mặt, nhỏ giọng trả lời.

“Chính là phu quân của muội!”

14. Chương 14

Rốt cục nàng cũng đã nói ra.

Nàng có thể cảm giác được là hai gò má của mình sắp cháy, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn hần.

Hần nghe xong rồi sẽ như thế nào? Có bằng lòng lấy nàng hay không?

Đừng nghĩ nàng bộ dáng bướng bỉnh, khi gặp được nam nhân mình yêu mến, thì da mặt cũng rất là mỏng.

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay nàng bỗng nhiên buông ra.

Lòng nàng căng thẳng, bồi rối lo lắng, chẳng lẽ hần không thích nàng sao? Hàm răng không nhịn được khẽ cắn môi dưới, trong lòng không nhịn được khổ sở.

Mới nghĩ đến đó, đột nhiên cảm nàng bị tay hần nhẹ nhàng kéo ngược lên, này giờ xấu hổ không dám nhìn hần, hiện tại, rốt cục đang cùng hần nhìn thẳng vào mắt nhau.

Hần không hề nhú mày, làm nàng mê hoặc.

“Sư phụ cô nương quy định?” hần hỏi.

Nàng gật đầu.

“Cô nương đáp ứng?”

“Đáp ứng!”

“Lỡ như người đầu tiên nhìn thấy diện mạo cô nương, là cái thôn dã thất phu hoặc lão nhân đã sáu mươi tuổi, cô nương cũng gả?”

“Đúng.” Nàng không do dự gật đầu.

Câu trả lời này của nàng thật sự chọc giận hắn.

“Chỉ cần là lời sư phụ, cô nương liền làm theo?” Đáy lòng hắn như muốn toát ra lửa.

Nàng mặc kệ đối phương là ai, nàng đều sẽ gả ư? Chính hắn bất quá cũng vừa là người đã cứu nàng, vì nhớ lời sư phụ nên nàng mới lựa chọn hắn!

Nghĩ đến nàng vừa nói có thể gả cho bất kỳ nam nhân nào, hắn liền không thể khắc chế lửa giận của chính mình.

“Bởi vì sư phụ đã nói, muội sẽ chỉ yêu thương vị nam nhân đầu tiên nhìn thấy diện mạo của muội thôi...” Nàng bị lửa giận của hắn dọa đến hoảng sợ, không hiểu vì sao hắn lại tức giận như vậy, nàng vô tội nha!!!

Lời nàng vừa nói làm cho hắn giật mình, cuồng nộ trên mặt chuyển thành ngây ngốc.

“Cô nương nói cái gì?”

“Lời muội nói huynh có nghe mà!”

Nàng lại xấu hổ cúi đầu, ngượng ngùng nhìn hắn, những lời thổ lộ này nàng chưa bao giờ nói đối với nam nhân nào khác.

“Ta không có nghe rõ ràng, nói lại lần nữa xem.” Hắn có chút kích động.

A!!! Lúc này thật nàng thật vất vả nói ra, hắn cư nhiên không có nghe rõ ràng, chán ghét >”<>

Kia hai gò má nộn nộn, đang đỏ ửng lên thêm muôn phần xinh đẹp, ấn tượng nàng ban đầu là nha đầu bướng bỉnh, giờ đây lại là tiểu nữ nhân đang ngượng ngùng.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm bộ dáng nàng xấu hổ thật đáng yêu, con người đen thâm thúy thu hết vào đáy mắt.

Trải qua một hồi nội tâm giãy dụa, nàng thu hết dũng khí!!! Được rồi, nếu đã từng nói một lần, nói thêm lần thứ hai cũng không bị mất đi miếng thịt nào, muốn nàng nói thì nàng nói!!!

Nàng nâng mặt lên, hít thật sâu, nói rõ ràng với hắn.

“Bởi vì huynh là người đầu tiên nhìn thấy diện mạo của muội, nên huynh chính là phu quân của muội, đời này kiếp này, muội nhất định ở bên cạnh huynh.”

Nàng vừa nói vừa cẩn thận quan sát động tĩnh của hắn, phát hiện hắn ngoại trừ có chút kinh ngạc, ngoài ra một phản ứng khác cũng không có.

Này... có phải hắn là đang bị nàng dọa không???

“Dù sao huynh cũng phải cưới vợ chứ, bốn cô nương bộ dạng cũng khá tốt, cưới muội huynh cũng đâu có chịu thiệt đâu, hơn nữa muội có thể tự lo cho chính mình, sẽ không để huynh bị phiền toái...”

Nàng chờ hắn, nhưng hắn từ đầu tới đuôi chỉ là trừng mắt nhìn nàng, vẫn chỉ nhìn nàng...

Thấy hắn vẫn không có phản ứng, nàng đành phải sử dụng “đòn sát thủ”:

“Muội cảnh báo cho huynh biết, lúc huynh hôn mê, đều là muội giúp huynh uống thuốc, phụ trách chăm sóc huynh, toàn thân huynh từ đầu đến cuối muội đều nhìn thấy, những chỗ không nên thấy muội cũng thấy hết luôn, cho nên huynh phải chịu trách nhiệm với muội!” Nàng khẩn trương nói, chỉ sợ hắn không nghe thấy.

Cô nương khác bị người ta thấy thân mình, mới yêu cầu nhân gia chịu trách nhiệm, còn nàng là nhìn thấy thân người ta, mà mặt dày mày dạn yêu cầu người ta có trách nhiệm???

Nàng chờ, chờ nha... nhưng hắn vẫn không nói một câu, nhìn gương mặt kia vẫn nghiêm túc, không thể đoán được là lòng hắn đang nghĩ gì, nàng bắt đầu hoảng.

“Huynh nếu không cần muội, muội liền xuất gia làm ni cô, mỗi ngày sẽ gõ mõ niệm kinh, rêu rao huynh không lương tâm, vứt bỏ thể tử, tìm được cô nương tốt cũng sẽ không...” Nàng chưa nói hết lời, miệng đã nhanh chóng bị bịt lấy, đem những lời còn lại nuốt hết xuống...

Nàng không ngừng lải nhải cái miệng nhỏ nhắn, hắn buột lấy môi chặn lại...

Hắn hôn nàng!!!!!!!

Trời ơi! Hắn là đang hôn nàng! >”

Rõ ràng là mới trước đây hắn còn đang nghiêm túc đến mức lãnh khốc, bộ dáng nhìn như gió lạnh đang gào thét, không tìm ra một tia nắng xuân ấm áp, vậy mà không ai đoán được, người này ngay sau đó biến đổi, đột nhiên trở nên nhiệt tình như lửa a...

Ngọn lửa nhiệt tình hạ, hắn bề ngoài và tâm hoàn toàn bất đồng, nàng ngây ngốc như nai con lạc bầy, chân như nhũn ra, thân mình đều dựa vào cánh tay sắt của hắn, mới có thể không ngã xụi lơ xuống mặt đất.

15. Chương 15

Khi lửa nhiệt tình đã hạ, hắn bề ngoài và tâm vẫn hoàn toàn bất đồng, nàng thì ngây ngốc như nai con lạc bầy, chân như nhũn ra, thân mình đều dựa vào cánh tay sắt của hắn, mới có thể không ngã xụi lơ xuống mặt đất.

Nàng sớm đã nghĩ, hắn sẽ không cự tuyệt không lấy nàng, âm thầm cảm thấy vui sướng.

Nam nhân này có vẻ cũng rất thích nàng cơ mà.

Đem nàng hôn đến lúc khó thở, hắn mới buông nàng ra, cách ra một chút khoảng cách, nhìn nàng trong lòng đáng yêu, môi hơi sưng đỏ, hơi thở hổn hển như hoa như ngọc.

“Phu quân...”

Nàng ngượng ngùng gọi hắn, tiếng phu quân lập tức hoà tan vẻ mặt nghiêm túc của hắn, mày kiếm không nhíu lại, con ngươi đen nhìn nàng chăm chú, làm tâm nàng rung động.

“Thật sự muốn đi theo ta?”

Nàng dùng sức gật đầu.

“Có hối hận không?”

Nàng lại dùng sức lắc đầu, nói: “Sư phụ từ nhỏ đã dạy, muốn muội coi trọng lời hứa, muội đã nói quyết tâm theo phu quân, tuyệt đối không đổi ý.”

Nàng kiên định nhìn hắn, Đoàn Ngự Thạch vì những lời này của nàng mà tâm như muốn sôi trào, việc này hắn chưa từng nghĩ đến, nàng yêu hắn... nàng thật xinh đẹp...

Tô Dung Nhi suy nghĩ một chút, rồi bổ sung một câu.

“Bất quá cũng có tình huống ngoại lệ.”

Hắn sửng sốt: “Tình huống gì?”

“Nếu phu quân thích nữ nhân khác, lời thề như vậy sẽ bãi bỏ, muội sẽ thành toàn cho huynh, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt huynh.”

Hắn lập tức trả lời: “Ta sẽ không thích nữ nhân khác!”

“Thật chứ ạ!”

“Nàng yên tâm, nếu ta đã hôn nàng, tuyệt đối sẽ không phụ nàng, xin thề có trời đất chứng giám.”

Hắn nhìn nàng thật sâu, rốt cục chịu thừa nhận, ngay giây phút đầu tiên thấy nàng, hắn sớm đã đem dung mạo này khắc sâu ở đáy lòng.

Hắn vốn không muốn yêu và tin tưởng nữ nhân nữa, tính rằng tùy tiện lấy đại một người, thực hiện nhiệm vụ nổi dõi tông đường, không làm thất vọng liệt tổ liệt tông là được, đem toàn bộ sức lực bảo vệ quốc gia...

Nhưng sự xuất hiện của nàng, đã làm vỡ đi tảng băng trong lòng hắn, mỗi cử chỉ, hành vi của nàng đều có thể làm dậy lên cảm xúc trong lòng hắn, những việc nàng đã làm, hắn cũng không biết nên xử trí ra sao, hắn phát hiện căn bản hắn đối với nàng không có cách nên chỉ đành bày ra khuôn mặt lãnh khốc...

Nàng vì hắn mà lên vào quân doanh, điều đó đã khiến lòng hắn sớm mềm hoá, mà nay nàng còn nói muốn lấy thân báo đáp, còn mãnh liệt không cho phép hắn cự tuyệt, nghe nàng uy hiếp hắn, làm hắn nghe xong thật muốn ôm bụng cười!

Lá gan nàng thật không nhỏ, hắn như thế nào không cần nàng?

Lúc cứu nàng bên dòng sông kia, hắn đã thích nàng...

Tô Dung Nhi miệng nở nụ cười đắc ý, trên cái má phúng phính còn hiện lên cái đồng tiền nhỏ.

“Muội tin tưởng huynh, bởi vì lần đầu tiên thấy huynh, muội đã biết huynh là một nam nhân rất giữ chữ tín, cho nên người ta mới muốn đi theo huynh!” ^^

“Chờ tình hình biên quan yên ổn, ta sẽ lập tức đưa nàng về phủ, chính thức lấy nàng làm thê tử!”

Nàng nghe xong cảm thấy rất ngọt ngào, không nghĩ nam nhân này so với nàng còn nồng nhiệt hơn gấp bội, mặt ngoài thì cứ làm ra vẻ lãnh khốc vô tình.

Nàng yêu hắn, tin tưởng hắn là một người rất nhiệt tình, chẳng qua không muốn để ọi người biết mà thôi.

“Không cần vội đâu, cơ thể huynh vừa mới giải hết chất độc, nguyên khí chưa phục hồi như cũ, huynh cần phải dưỡng thương, chỉ cần được bên cạnh huynh là muội thấy hạnh phúc rồi!”

“Không được, nơi này rất gần tiền tuyến, ta sẽ phái người đưa nàng về an trí ở phủ tướng quân, như vậy thoả đáng hơn!”

“Vậy còn huynh thì sao?”

“Ta phải tiếp tục ở đây.”

“Thế thì muội cũng muốn lưu lại đây!”

“Không được!”

“Vì sao chứ?”

“Quân doanh không thích hợp có nữ nhân!”

“Việc ấy thì khó gì, muội biến thành nam nhân thì tốt rồi.” Nàng giơ hai tay lên, che lại gương mặt, khi tay buông xuống, xuất hiện ra một gương mặt nam nhân.

Nàng lại biến thành tiểu quân y, chỉ có ánh mắt cười khê đến quỵến rũ là được giữ lại đúng của nàng, ánh mắt đó chỉ được bày ra ở trước mặt hắn.

“Không ổn, rất nguy hiểm, ta sẽ phái người hộ tống nàng hồi phủ tướng quân, ở nơi đó nàng mới thật sự được an toàn, có người hầu hạ, chăm sóc, ta sẽ an bài mọi chuyện thật tốt.” Hắn kiên trì nói.

“Nhưng mà phu quân...”

“Đây là trách nhiệm của ta, nếu nàng chính là thê tử của ta, ta có nghĩa vụ bảo vệ, không để nàng bị thương tổn, ngày mai ta sẽ đưa nàng rời quân doanh.”

Nơi này là tiền tuyến, tuy rằng vừa thắng trận, nhưng dã tâm của người Bắc Thái vẫn còn đó, lũ giặc đó có thể tái xâm lấn trở lại, chiến sự chưa xong, hai nước chưa ký kết hoà ước, hắn không thể mạo hiểm.

Huống chi, hắn còn là mục tiêu của Miêu Cương Tà Vương, để nàng ở bên cạnh, sẽ chỉ đặt nàng vào trong vòng nguy hiểm, hắn tuyệt đối không đồng ý.

Tô Dung Nhi ngẩn ngơ, nhìn vẻ mặt kiên trì của phu quân, nàng hờn dỗi nói:

“Cái gì chứ, người ta thật vất vả theo đến nơi này, huynh lại muốn đuổi người ta đi?”

“Không phải, là ta bảo vệ nàng.”

“Chính huynh mới cần người bảo hộ, muội không đi đâu!” Cũng không giấu lại hiện tại ai mới đang là người suy yếu, hắn còn phải cần nàng chăm sóc đó nha. >”

“Dung Nhi.” Hắn lại làm gương mặt dọa người kia xuất hiện...

Nàng không thêm sợ hắn đâu...! >”

“Người ta muốn ở bên cạnh huynh cơ, huynh đi đâu, muội sẽ theo đấy, đừng mơ tưởng nói là bảo vệ thì có thể đuổi muội đi, muội có thể tự bảo vệ chính mình, nói tóm lại, MUỘI KHÔNG ĐI!”

Nàng đứng lên, không thêm để ý đến hắn đang phản đối, cầm lấy bát, hồi phục bộ dáng tiểu quân y: “Tướng quân, xin nghỉ ngơi, tiểu nhân cáo lui.”

Nói xong, nàng lập tức bỏ chạy, không thêm để ý tới Đoàn Ngự Thạch đang kêu theo ở phía sau.

Muốn nàng đi ư??? Còn lâu nha!!! Đánh chết nàng cũng không rời hắn.

16. Chương 16

Muốn nàng đi ư??? Còn lâu nha!!! Đánh chết nàng cũng không rời hắn. >”

Biết nàng giả thành tiểu quân y xen lẫn vào đám binh lính, Đoàn Ngự Thạch cũng không thể bắt nàng rời đi, đành phải nghĩ biện pháp khác.

Hắn hạ lệnh muốn Hàn đại phu phái nàng tới chuyên môn hầu hạ hắn uống thuốc, chăm sóc hắn ba bữa.

Vì quân y buổi tối chỉ có một doanh trưởng, một đồng nam nhân cùng nhau chen chúc vào đó, Đoàn Ngự Thạch đương nhiên không thể chịu được.

Hắn lại hạ mệnh lệnh, lấy lý do chăm sóc hắn, mệnh lệnh Hàn đại phu để nàng lại cạnh bên hắn, sai người làm thêm một giường nữa trong lều của hắn, muốn nàng buổi tối ngủ trong lều, hắn có thể thấy nàng gần nhất, bảo đảm cho an nguy của nàng, việc thứ hai là, hắn lo lắng nàng cùng những nam nhân khác ở cùng, có thể bị người phát hiện ra nàng là nữ nhi.

Nhưng việc đột nhiên đại tướng quân lại đặc biệt ưu ái một gã tiểu quân y, còn hạ lệnh cho hắn có thể tự do ra vào soái doanh mà không cần thông báo khiến cho nhiều người buồn bực.

Đồng Phương Vệ cùng đám người cố vấn mặc dù cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nếu đó là ý muốn của đại tướng quân, thì cũng không phản đối.

Nhưng đám binh lính thì không như vậy, chuyện này thật không vừa mắt bọn họ.

Bên cạnh lò thuốc, Tô Dung Nhi cẩn thận, kiên nhẫn canh giữ lửa trong lò, không dám lơ là, toàn tâm toàn ý hy vọng phu quân sớm ngày bình phục.

Tính thời gian, thuốc này hầm cũng không sai biệt lắm, hiện tại việc này đã thành chức trách của nàng, nàng mỗi ngày đều theo Hàn đại phu nghe dặn dò, một ngày hai lần, đúng giờ cho vị hôn phu uống thuốc.

Bởi vì chăm chú khống chế ngọn lửa trong lò, nên nàng không để ý đến nhóm quân y khác đang dùng ánh mắt ghen tị nhìn nàng.

“Tên tiểu tử kia dựa vào cái gì mà có thể tự do ra vào soái doanh? Hắn bắt quá cũng chỉ là một tiểu quân y thôi, không phải sao? Luận về thân phận còn chưa bằng được chúng ta.”

“Nghe nói đó là mệnh lệnh trực tiếp của tướng quân, không chỉ có thuốc, ngay cả thức ăn hằng ngày đều là hần phụ trách đưa đến soái doanh.”

“Tướng quân còn trực tiếp nói để hần ở lại trong lều, còn sai người đặc biệt chuẩn bị giường, ngay cả ăn cũng được ăn chung với tướng quân.”

“Hần rốt cục có điểm gì tốt để được đặc biệt đãi ngộ như thế chứ?”

Tất cả mọi người đều không phục lắm, tiểu tử kia tướng mạo cũng bình thường, không phải bộ dáng anh tuấn, chỉ là phụ trách thuốc thôi, mà lại được tướng quân ưu ái, được sử dụng riêng một giường, không giống bọn họ, mười mấy người phải chen chúc trong một cái giường lớn.

Có người nhận xét: “Hay là vì công phu của hần rất cao!”

Vừa nói xong, có người ngẩng đầu nhìn thấy.

“Kìa, tên tiểu tử đó vừa đi ra ngoài.”

Đám quân y đưa mắt liếc nhìn nhau, lộ ra một nụ cười gian xảo.

Tô Dung Nhi không hề để ý đến đám “đồng nghiệp” đang dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn nàng, một lòng hướng cửa đi đến, đã đến lúc đưa thức ăn đến cho phu quân.

Lúc nàng đi qua những người đó, đột nhiên vấp phải chân của ai đó làm nàng loạng choạng, chân đứng không vững, cả người té sấp ra ngoài cửa, đập cả mặt xuống đất, người nàng dính toàn thức ăn.

Chợt có tiếng cười ồ lên truyền đến, Tô Dung Nhi chật vật bò lên, trừng mắt.

Được lắm, dám đối với nàng đùa dai như thế!

May mắn là trên mặt có một lớp da giả, nên nó trở thành lớp bảo vệ, nàng mới không bị hòn đá nhỏ làm bị thương gương mặt, nhưng lớp da giả này bị hỏng rồi, phải xử lý trước mới được.

Nàng đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng không để người khác phát hiện ra lớp da mặt giả, không thèm để ý đến đám nam nhân thôi đang cười nhạo, đợi lúc khác thích hợp sẽ tính toán với bọn họ sau.

Nàng trước hướng nhà bếp đi đến, nhờ đại thúc đưa cơm sau, rồi nhanh chóng rời đi, tính trốn trong doanh trướng, đem mặt nạ tu sửa lại một chút.

Trong soái trướng, Đoàn Ngự Thạch đang nghiên cứu bản đồ chiến lược, đến giờ Ngọ, có người đưa thức ăn đến.

“Tướng quân, tiểu nhân đưa thức ăn đến.”

Đoàn Ngự Thạch dừng lại, nâng ánh mắt lên, chậm rãi dùng ánh mắt trên người tiểu binh kia, hần mặt tròn, thân mình cũng tròn, bộ dáng đáng ghét cười giống như phật Di Lặc, đang bụng thức ăn chờ chỉ thị của hần.

Đoàn Ngự Thạch chậm chạp bắt động nhìn chằm chằm tên tiểu binh kia, thái độ như là có chút ngoài ý muốn.

“Thưa tướng quân?”

“... Dọn hồ sơ trên bàn.”

“Vâng.”

Viên tiểu binh béo kia theo mệnh lệnh tướng quân, đem bỏ thức ăn xuống, dọn xong đồng hồ sơ, khi quay người lại đã bị hoảng sợ.

“Á... Tướng quân còn có chỉ thị gì ạ?” Hần cẩn thận hỏi, hoảng sợ không biết vì sao tướng quân đột nhiên đứng ở sau lưng hần, lại không hề có âm thanh di chuyển.

Đoàn Ngự Thạch trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm tên tiểu binh trước mắt, cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn chằm chằm, sau đó chậm rãi thấp mặt xem kỹ trong chốc lát, cuối cùng tay còn xoa cằm, tâm trạng tự hỏi nghiên cứu.

“...Tướng quân?” Viên tiểu binh béo đỏ mồ hôi lạnh ròng ròng, không biết bản thân đã làm điều gì không đúng mà lại làm cho tướng quân trừng mắt nhìn như thế.

“Có ý gì...”

Đoàn Ngự Thạch nghiền ngẫm mặt nạ mới của Tô Dung Nhi, hắn sớm đã thấy tò mò công phu Thiên diện thuật của nàng, vốn đã muốn nhìn kỹ đến tận cùng, chẳng qua là chưa có cơ hội thôi.

Lúc trước phần lớn thời gian đều dùng để tĩnh dưỡng, đến khi nguyên khí khôi phục, hắn vội vàng chỉ huy quân lương, an bài sửa thành, điều chỉnh người khuôn vác lương thảo.

“Đây là dạng mới sao?”

Viên tiểu binh béo nghĩ tướng quân đang nói đến việc nấu ăn, cung kính trả lời: “Đúng, là dạng mới ạ, khác với ngày hôm qua.”

Đương nhiên bất đồng, ngày hôm trước nàng giả thành một thiếu niên gầy nhỏ, hôm nay lại thành một đại thúc mập mạp.

Hắn nhướn mi, trong mắt lóe sáng khác thường.

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Ồ... ngày mai... tiểu nhân không biết, tướng quân thích cái gì, tiểu nhân sẽ làm cái đó!”

Thật sự lợi hại, nàng không chỉ khác hôm qua bề ngoài, ngay cả hành vi cử chỉ cũng khác, khó trách có thể lừa được nam nhân trong doanh, không thể nhìn ra được nàng là nữ nhi, thực tại làm hắn âm thầm bội phục.

Viên tiểu binh béo kia liên tục đổ mồ hôi lạnh, được tướng quân gọi lại nói chuyện là một điều vinh hạnh, nhưng bị tướng quân đứng gần nhìn chăm chăm thế này thì cũng thật là được sợ hãi.

Kế tiếp, cử chỉ của tướng quân làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, bởi vì tướng quân cư nhiên sờ lên mặt hắn.

“Hay thật đấy, làm như thế nào vậy?”

Đoàn Ngự Thạch lấy làm kỳ lạ, lớp da giả rất co dãn, tựa như lớp da mặt thật vậy.

“Tiểu nhân... tiểu nhân... từ lúc sinh ra gương mặt đã béo... như thế.” Viên tiểu binh béo luống cuống tay chân, trả lời ấp a ấp úng.

Đoàn Ngự Thạch nghiền ngẫm nhìn tên tiểu binh, trên mặt nhu hòa rất nhiều, con ngươi đen cũng biến thâm.

Nói vậy là nàng đang thẹn thùng ư, hồi tưởng lúc trước, nàng luôn làm hắn giận sôi lên, mà hắn đối với nàng không biết nên làm thế nào bây giờ. Từ nay, nàng đã là thê tử chưa cưới của hắn, hắn phải lấy lại một chút gì đó mới được.

Hắn càng thêm tối gần, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt đối phương.

“Phải vậy không? Vừa ra sinh ra là đã tròn như vậy?”

“Vâng.”

“Dám khua môi múa mép ư!”

“Tiểu nhân không dám!”

Bị tướng quân trách cứ, viên tiểu binh béo tận cùng hoảng sợ, lắc đầu quảy quảy.

Chẳng qua chỉ là sờ soạng mặt của nàng một chút thôi, mà đã thẹn thùng đến như vậy rồi, khi xưa nào có như vậy. (Đoàn ca ca à... anh suy luận gì mà kỳ vậy >” < thái=“” độ=“” đó=“” mà=“” là=“” thẹn=“” thùng=“” hã=“”)=“” >

17. Chương 17

Chẳng qua chỉ là sờ soạng mặt của nàng một chút thôi, mà đã thẹn thùng đến như vậy rồi, khi xưa nào có như vậy.

“Này, thân thể này làm như thế nào vậy?” Đoàn Ngự Thạch nắm cánh tay của nàng, kéo ống tay áo lên, nhẹ nhàng vuốt ve, hắn nghĩ nàng làm một gương mặt và thân hình béo như thế, mà cánh tay lại mảnh khảnh thế này, thật là phí công.

Quả nhiên, nắm cánh tay ngọc, tiểu tử kia ánh mắt xấu hổ nhìn hắn, ngay cả giọng nói càng lắp bắp hơn. #999999;’](Ặc, Đoàn ca ca à, hắn xấu hổ vì...chiện khác, chứ không phải cái chuyện huynh đang nghĩ đâu à... chắc, Đoàn ca sắc lang, mà lại dâm ko đúng người nữa chứ, hơ hơ... huynh sắp chết đứng rồi đây nè, ha ha...^^)

“Tiểu... tiểu nhân... trong nhà... nhà bán bánh bao... từ nhỏ... đã.. đã ăn bánh bao... nên... nên như vậy.”

Viên tiểu binh béo sợ tới mức một cử động cũng không dám, chỉ có thể tùy ý tưởng tượng quân động thủ, cảm thấy hoảng sợ, chẳng lẽ tướng quân có đoạn áo chi phích (ý là pêđê đó ^^), chẳng lẽ, tướng quân... thích hắn? #999999;’](Ặc, ta nghe mà mắc ói >”<

“Tại sao mặt lại đỏ như thế?” Hắn bắt tri bắt giác lấy hai tay nâng gương mặt tròn vo kia lên, vuốt.

“Cư nhiên lại còn nóng lên nữa!” Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ, làm hắn càng thêm tò mò.

Chẳng lẽ Thiên diện thuật thật sự là một công phu cao thâm như vậy, lớp da giả cũng có thể đỏ và nóng lên???

Đang lúc hắn vuốt gương mặt tròn kia, cặng thấy thật khó tin, thì Tô Dung Nhi từ bên ngoài đi vào, nàng vừa sửa xong mặt nạ, liền mang thuốc đem đi vào soái doanh, thủ vệ binh lính đều biết đây là chức trách mỗi ngày của nàng nên không thông báo mà trực tiếp để nàng vào.

“Tướng quân uống thuốc.”

Nàng bưng bát vừa vào, nhìn thấy phu quân đang vuốt gương mặt một người nam nhân, nàng ngây người... Choang...loảng xoảng!!!

Tay buông nhẹ, chén thuốc lập tức rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, nước thuốc cũng bắn tung toé...

“A... Thực xin lỗi! Ta... ta sẽ làm lại chén thuốc khác.”

Nàng bối rối ngồi xổm xuống nhặt những mảnh chén vỡ, bất chấp mảnh vỡ sắc bén, đôi tay nhỏ bé trực tiếp nhặt xong, liền rời khỏi doanh trướng.

Đoàn Ngự Thạch chết trân, toàn thân cứng ngắc, trừng mắt nhìn thiếu niên do nàng giả dạng đi vào, lại trừng mắt nhìn nàng đi ra, trong khoảnh khắc hắn ngây người, sau đó kinh hoàng nhìn khuôn mặt như bánh bao đang xấu hổ kia, tay vội thu về. #999999;’](Ha ha, tội nghiệp Đoàn ca ca ...^^)

“Người là ai?”

Mất thấy tướng quân đột nhiên chuyển biến sắc mặt, viên tiểu binh béo sợ hãi vội vàng quỳ xuống.

“Tiểu nhân là Chu Đại Thành, phụ trách nấu bếp, tiểu nhân đáng chết! Thỉnh tướng quân thứ tội!”

Hắn có tội gì chính hắn cũng không hiểu được, chỉ biết chính mình đã chọc giận đại tướng quân, nên vội vàng dập đầu nhận sai, bảo trụ lại mạng nhỏ.

Đoàn Ngự Thạch rốt cục hiểu được, hoá ra là hắn tưởng lầm, hơn nữa sai lầm phi thường lớn!

“Đáng chết!” Hắn thấp giọng rửa, những lời này là đối với hắn, nhưng lại làm cho Chu Đại Thành sợ hãi.

“Tướng quân tha mạng! Tiểu nhân không muốn chết!”

Hiểu lầm thật lớn mà!!!

Hành vi vừa rồi của hấn chắc chắn bị nàng hiểu sai, hấn chỉ muốn đuổi theo nàng, nhưng trước nhất phải cấp tốc giải quyết vấn đề trước mắt, nếu không chuyện này truyền ra ngoài, người ta sẽ nghĩ rằng hấn - Đoàn Ngự Thạch có đoạn tay áo chi phích, hấn dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Cũng may mắn là hấn phản ứng nhanh, gương mặt lập tức nghiêm lại đến lãnh khốc, lạnh lùng nói: “Người có biết bản tướng vì sao phải kiểm tra mặt của người cùng với cánh tay không?”

“Tiểu nhân không biết!”

“Đó là bởi vì bản tướng quân ghét nhất những người lười biếng, mặt của người rất béo, cánh tay thịt nhiều lắm, có thể thấy là ngày thường người nhất định an nhàn, không lo luyện tập, như thế sao có thể đối đầu kẻ địch?” #999999;’](Đoàn ca vụng về chèo khéo chống nhĩ, bịa lý do hay đấy, hơ hơ...)

“Tiểu nhân biết sai, thỉnh tướng quân tha mạng!”

“Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều phải thao luyện một trăm lần!”

“Vâng, tiểu nhân tuân lệnh!”

“Lui ra!”

“Tiểu nhân cáo lui!” Như lại được hồi sinh, Chu Đại Thành lập tức chạy toé khói.

Chu Đại Thành vừa rời đi, Đoàn Ngự Thạch cũng lập tức chạy ra khỏi soái doanh, vẻ mặt khó coi đến cực điểm, trong đầu hiện lên gương mặt bị thương của Tô Dung Nhi làm bước chân của hấn nhiễu loạn.

Hấn không muốn bị hiểu lầm là thích nam nhân, nếu bị như thế, hấn thà bị loạn đao trên chiến trường chém chết, như vậy còn tốt hơn nhiều so với việc bị nàng hiểu lầm.

Hấn phải giải thích rõ ràng với nàng mới được! Bước chân cũng nhanh hơn, đôi mắt không ngừng tìm kiếm hình bóng giai nhân...

18. Chương 18

Giờ ngo, binh lính trong doanh chấm dứt thao luyện, vũ khí chất chồng thành một khối, có người đang ngòm ngòm ăn, kẻ khác thì đang so lực cánh tay, tiếng nói chuyện vang to khắp cả trời đất.

Đột nhiên, doanh lý đang náo loạn bỗng dưng im bật vì một cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, mỗi người đều mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn vị tướng quân uy vũ bất khuất đang... chạy đuổi theo một gã nam tử gầy nhỏ nhắn, miệng gọi hấn quay trở lại.

Tô Dung Nhi vội vàng chạy ra khỏi soái doanh, hai tay đang cầm những mảnh nhỏ bát vỡ, mới đi được vài bước đã bị Đoàn Ngự Thạch đuổi theo.

“Đợi đã!” Hấn gọi trụ nàng.

Nàng không thèm dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

“Người... mau đứng lại!”

Nàng muốn tránh mặt hấn, nàng ganh tỵ, nàng tức giận, còn có thêm khổ sở nữa...

Chuyện vừa rồi thật đúng là làm người ta thất kinh mà, nàng không hề nghĩ rằng, nguyên nhân là phu quân của nàng... phu quân của nàng... Thích Nam Nhân????? >”

Không! Nàng không thể đồng ý chuyện đó. #999999;’](em đồng ý với Dung Nhi tỷ... a a a)

Hiện giờ nàng thật rối loạn, nếu không phải lúc này là chính mắt nhìn thấy, nàng căn bản không bao giờ tin, nhưng việc đã xảy ra trước mắt nàng, nàng phải làm sao bây giờ...?

Nàng làm như không nghe thấy gì, cứ cắm cúi chạy về phía trước...

Nàng không muốn nghe hắn giải thích, không muốn nhìn mặt hắn, lửa giận đang trào sôi trong lòng nàng không thể dập tắt được.

Mọi người kinh ngạc nhìn tướng quân đuổi theo tên tiểu quân y kia, hai người, một đi trước một theo sau, tiểu quân y đi hướng đông, tướng quân theo hướng đông, tiểu quân y đi hướng tây, tướng quân lại qua tây...

Mọi người ngây ngốc nhìn theo trò chơi đuổi bắt đó, trừng mắt nhìn chăm chăm hai người quái lạ kia, nhất là vị đang bám theo đuôi đó lại chính là đại tướng quân thần kỳ anh dũng của họ...

Thấy ánh mắt của mọi người, Đoàn Ngự Thạch gương mặt xanh mét, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng giai nhân lúc này đây không những không thêm để ý đến hắn mà còn bỏ chạy càng nhanh hơn, hắn kêu to cũng làm như không nghe thấy...

Bất đắc dĩ hắn đành sử dụng uy nghiêm của tướng quân.

“Bốn tướng quân ra lệnh cho người đứng lại!”

Tô Dung Nhi dừng bước, nhưng không thềm quay người lại, lãnh đạm nói.

“Tướng quân có gì sai bảo?”

Nhìn thấy nàng nổi nóng, hắn vội vã, trong mắt các binh lính khác, nàng là một nam nhân, nhưng đối với hắn, nàng là nữ nhân của hắn a!

“Theo ta trở về, bản tướng quân có việc cho người.” Ngại rằng nàng hiện tại đang là thân phận nam nhân, nên hắn mới cường chế lại ý định muốn nắm cánh tay kéo nàng mang về doanh trướng, bình tĩnh mà nói.

“Tướng quân có việc gì cần sai bảo thì nói ở đây luôn đi!”

Bốn phía truyền đến tiếng hít thở không khí một cách kinh ngạc, trong quân doanh nào có ai dám đối với tướng quân vô lễ như thế, nói gì đến chống đối, nhưng tên tiểu quân y này lại dám nói năng lỗ mãng như thế với tướng quân, hắn thật chán sống rồi sao???

Sắc mặt tướng quân lúc này so với Diêm La không khác gì mấy, làm ọi người không ngừng toát mồ hôi lạnh...

Nhưng kinh ngạc ở chỗ, tướng quân không hề giận dữ mà lại nhẫn nại, cho dù sắc mặt rất là khó coi.

“Người bị thương, cần băng bó.”

Mây kiếm nhú lại, hắn nhìn chăm chăm vào tay nàng, biết nàng bị mảnh bát nhỏ cắt bị thương rồi.

“Bị thương ngoài da thôi, tiểu nhân tự mình băng bó là được rồi!” Nàng quật cường, đem cánh tay bị thương giấu đi, không để hắn nhìn thấy.

Hành động của nàng thật sự chọc giận hắn, hắn không thích nàng lắc đầu cự tuyệt hắn, cố ý cùng hắn bảo trì khoảng cách, lạnh lùng đối với hắn, cực kỳ không thích, hắn bắt đầu hoài tưởng đến gương mặt nàng ngày hôm qua còn đối với hắn tươi cười...

Hắn muốn đưa nàng đem về lều, cho dù phải sử dụng cả quyền uy bức bách, hắn cực kỳ không muốn nàng rời đi.

“Dem vết thương đi băng bó, sau đó lại đem chén thuốc khác vào lều ta.” Hắn ra lệnh, nói xong liền quay người rời đi,

Nàng vội vã khán nghị: “Ta không...”

Hắn đột nhiên quay người lại, bá đạo nói: “Hầu hạ bản tướng quân uống thuốc là trách nhiệm của người, nếu người cãi mệnh lệnh hoặc giao nhiệm vụ cho người khác, ta không uống thuốc.” Hắn không cho nàng cơ hội cự tuyệt, quay người đi vào trong doanh trướng, để nàng đứng ngây ngốc tại đó...

Hắn uy hiếp nàng sao???

Tô Dung Nhi tức giận đến giậm chân, hắn dựa vào cái gì a???

Lén lút sau lưng nàng vụng trộm với nam nhân #999999;'] (hơ hơ, vụng trộm với... nam nhân, Đoàn ca, ca ca thất bại quá ^^ ha ha...) còn dám đem chức tướng quân bức bách nàng, nói cái gì hầu hạ uống thuốc là trách nhiệm của nàng, còn dám đem việc... không chịu uống thuốc uy hiếp nàng???

Không uống thì không uống, đó là chuyện của hần, nàng mặc kệ!!!

Xoay người, nàng tức giận muốn rời đi, nhưng đi vài bước lại nghĩ đến con người tính tình ngoan cố kia, hần đã nói không uống thuốc, không thêm ăn uống thì sẽ làm thật đó, lòng nàng đột nhiên cũng mềm xuống.

Hần thật đáng giận mà!!!

Nàng mắng thầm hần trong lòng vài lần, chân cũng đành đi đến doanh thuốc, chén thuốc mặc dù đã vỡ, nhưng trong nồi vẫn còn nhiều thuốc, chỉ cần đun lại là có một chén khác.

Nàng quyết định, chờ hần phục hồi như cũ, nàng sẽ trở lại Tiên sơn, tuy rằng hần là thích nam nhân, nhưng hần đã có đối tượng khác, lời hứa với nàng như thế cũng kết thúc...

19. Chương 19

Nàng mắng thầm hần trong lòng vài lần, chân cũng đành đi đến doanh thuốc, chén thuốc mặc dù đã vỡ, nhưng trong nồi vẫn còn nhiều thuốc, chỉ cần đun lại là có một chén khác.

Nàng quyết định, chờ hần phục hồi như cũ, nàng sẽ trở lại Tiên sơn, tuy rằng hần là thích nam nhân, nhưng hần đã có đối tượng khác, lời hứa với nàng như thế cũng kết thúc...

Nhưng lòng của nàng thật sự đau quá, cứ nghĩ rằng hần cũng thích nàng, lúc hần hôn nàng, thật sự nàng rất vui.

Nhưng ngẫm lại, từ ngày hai người gặp nhau cho đến nay, hần không hề có ý với nàng, ngược lại là nàng mặt dày mày dạn đi theo người ta.

Khẳng định hần là vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của nàng, mới đồng ý lấy nàng.

Chán ghét, trước mắt nàng cảm thấy thật mơ hồ, không nhận được nước mắt chảy ra, nàng dùng tay áo lau đi lệ ở khóe mắt.

Khi đến doanh thuốc, nàng nhìn thấy đám quân y đang tụ tập bên trong...

Tốt lắm, lòng nàng đang tức giận, đang muốn tìm người phát tiết đây, lúc trước họ hại nàng té nhào ra đất, nàng phải đòi nợ lại mới cam lòng.

Nàng tìm chỗ kín đáo, hóa trang biến thành bộ dáng Hàn đại phu đi ra...

Hàn đại phu vốn là quân y đứng đầu, tất cả các quân y khác đều phải nghe Hàn đại phu sai bảo, cho nên khi nàng xuất hiện. tất cả đám quân y đang nói chuyện phiếm kia im bật, đứng lên cung kính hành lễ.

Nàng quét mắt liếc tất cả một cái, học cử chỉ của Hàn đại phu, ra mệnh lệnh.

“Trong đám người các người, kẻ nào dám lấy trộm đại lực thần đan của ta?”

“Sao ạ?” Đám quân y nghe xong ngây người, há hốc mồm nhìn lẫn nhau.

Đại lực thần đan??? Đại lực thần đan là cái gì???

“Còn không mau trả lại cho ta.”

“Tiểu nhân không lấy!”

“Tiểu nhân cũng không!”

“Không phải tiểu nhân đâu ạ!”

Đám quân y đưa nhau phủ nhận, họ chưa từng thấy Hàn đại phu tức giận như thế, tất cả đều ngậm miệng như hến.

Tô Dung Nhi đi đến trước mặt họ trừng mắt, làm bọn họ một phen kinh hãi.

“Không chịu nói phải không? Được, lão phu tất sẽ có biện pháp để tra ra kẻ trộm, các người lập tức nằm sấp xuống, hai tay chống xuống đất, không để thân mình chạm đất.”

Nàng vừa ra mệnh lệnh, đám quân y lập tức làm theo.

Đám quân y này không giống như binh lính ngày ngày thao luyện thân thể cường tráng, nên chỉ chốc lát sau, mồ hôi liền đầm đìa đổ ra, hai cánh tay cũng bắt đầu phát run.

Tô Dung Nhi bắt bọn họ duy trì tư thế như vậy, còn đổ một chén nước lên lưng mỗi người, lớn tiếng cảnh cáo.

“Chờ lão phu quay trở lại, nếu ai quần áo ẩm ướt, ta sẽ bắt dọn dẹp nhà vệ sinh một tháng.”

Lời vừa dứt, quả nhiên nghe được vài tiếng sợ hãi hít thở không khí.

Nàng cố gắng nhịn không cười, tiếp tục nói: “Bất quá, nếu kẻ nào đó thừa nhận là hắc trộm, hoặc có ai biết kẻ nào trộm thì nói cho lão phu một tiếng, tất cả mọi người sẽ không phải cùng chịu khổ như vậy.”

Nói xong, nàng cố nén run run môi, đem chén thuốc hương soái doanh đi đến.

Cuối cùng đã trả xong thù, ai kêu đám nam nhân thối đó tự đứng không có việc gì lại dám chọc nàng.

Đã xả được nỗi bức tức trong lòng, nhưng khi đến trước soái doanh, lòng của nàng lại như đang rơi xuống đáy vực, cố gắng hít thở lấy lại bình tĩnh, nàng oai nghiêm bước vào trong doanh trướng.

Đoàn Ngự Thạch chờ nàng đã lâu, nhìn thấy gương mặt kia, hắn phải xác định xem có đúng là nàng hay không đã!

“Dung Nhi?”

Nàng tức giận liếc mắt nhìn hắn, phủ nhận: “Không phải.”

Tốt lắm, chính là nàng, ngữ khí cùng ánh mắt kia chính là Dung Nhi của hắn, lần này hắn sẽ không làm đối tượng mà biểu lộ sai nữa.

Nàng đặt chén thuốc trên bàn, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ.

“Thuốc đã đưa tới, tướng quân nếu không có việc gì sai bảo, xin cho tiểu nhân cáo lui.”

Hắn không có việc gì, nhưng nhìn nàng nổi giận đến mức kia, khẩu khí thật lạnh nhạt, nếu không giải thích, sợ là qua đêm nay, hắn đừng nghĩ đến việc gặp lại nàng.

Hiện tại bốn bề đều vắng lặng, chỉ có hai người bạn họ, hắn đi lên muốn cầm tay nàng, nhưng nàng không cho nắm, còn lùi về phía sau.

“Tướng quân có chuyện gì, cứ sai bảo tự nhiên.”

Xong rồi, ngay cả tay nàng cũng không cho hắn nắm, xem ra nàng hiểu lắm cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn đột nhiên nhớ đến, trước đây khi nàng chăm sóc hắn, việc gì cũng muốn động tay động chân, thấy hắn phản ứng cứng ngắc, tiểu tử kia lại càng được đằng chân lân đằng đầu, niệng lúc nào cũng cười...

“Nàng hiểu lắm rồi.”

Nàng tức giận nhìn hắn: “Hiểu làm việc gì?”

“Chuyện vừa rồi không phải như nàng thấy đâu!”

Hắn nói, khuôn mặt hiện lên vẻ khổ sở.

“Ta tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả được sao? Ta không phải người mù, rõ ràng là chính mắt thấy huynh... sờ soạng mặt nam nhân kia...” Nói đến câu sau, ngữ khí của nàng như ai oán.

Mắt nàng muốn đỏ lên, đau xót cái mũi, nước mắt lại muốn chảy ra.

“Ta tưởng đó là nàng.”

Sao???

Nàng ngẩn đầu, ánh mắt khó hiểu, buồn bực nhìn hắn.

“Ta tưởng làm kẻ đó chính là nàng.”

Tô Dung Nhi đầu tiên là sửng sốt, hiểu được lời hắn nói, bưng tỉnh đại ngộ.

“Huynh nói là, huynh tưởng làm cái tên mập mạp kia là muối giả trang???”

Hắn không trả lời, nhưng gương mặt lãnh khốc kia bỗng dưng xuất hiện một mảng đỏ ửng, dĩ nhiên đó chính là câu trả lời cho vấn đề nàng vừa hỏi.

Tô Dung Nhi rất nhanh hiểu được ý của hắn, sở dĩ Đoàn đại ca có những hành vi ái muội như thế với tên mập mạp kia, nguyên nhân là vì nghĩ đối phương là nàng cải trang, cho nên mới...

Hiểu rõ được sự tình, mây đen trên mặt Tô Dung Nhi lập tức tan biến, chuyển buồn thành vui, nàng còn tặc lưỡi nhìn hắn, trên miệng còn nở nụ cười đắc ý làm cho hắn vô cùng khó chịu.

“Nàng còn dám cười, ta là.. thực sự là... khụ...ta...” Hắn biết, nếu hắn nói tiếp, nhất định sẽ bị nàng cười nhạo.

Không cần hắn động thủ Tô Dung Nhi đã lập tức tự động đi lên, gắt gao dựa sát vào hắn.

“Người ta đương nhiên muốn cười, bởi vì vui vẻ thôi, nguyên lai huynh cũng muốn ăn đậu hủ của muối nha!” Nàng làm nũng trong lòng hắn, miệng cười thật ngọt ngào.

Đoàn Ngự Thạch tâm tình vui sướng, thật cao hứng khi hai người có thể gỡ bỏ hết hiểu lầm, cánh tay gắt gao ôm lấy nàng, con người hắn sắt đá giờ đây lại tràn ngập nhu tình, chỉ khi ở bên nàng hắn mới có thể yên tâm buông lỏng cảnh giới.

Si tình nhìn gương mặt hắn, tầm mắt của nàng dừng lại ở vết sẹo kia.

“Có đau không?”

Hắn sửng sốt: “Cái gì?”

“Vết sẹo trên mặt huynh, lúc bị thương nhất định rất đau phải không?”

Kỳ lạ, hắn lại không cảm thấy tức giận, hắn rất kiên kỵ kẻ khác bàn luận đến vấn đề này, nhưng trước mặt nàng, hắn lại có thể thản nhiên mà đổi mặt chuyện này.

Trầm mặc trong chốc lát, hắn đột nhiên mở miệng.

“Vết sẹo này là do nữ nhân ta từng yêu lưu lại.”

Nàng vẽ mặt kinh ngạc: “Làm sao có thể?”

“Đó là chuyện nhiều năm trước kia.”

Tầm mắt hắn nhìn xa xăm, nhớ lại chuyện năm xưa....

20. Chương 20

Tầm mắt hắn nhìn xa xăm, nhớ lại chuyện năm xưa....

“Lúc ấy ta chỉ là một gã thuộc hạ bên cạnh tướng quân, ta có một vị hôn thê ở kinh thành, nhưng bởi vì hàng năm ta đều ở trong doanh trại rất ít khi hồi hương, cho nên luôn làm cho nàng ấy phải chờ đợi trong kinh thành.”

Tô Dung Nhi lẳng lặng lắng nghe, nàng biết được, chuyện này chắc chắn phu quân chưa bao giờ nói cho người nào khác biết, mà hắn lại nguyện ý nói với nàng, chứng tỏ hắn rất tín nhiệm nàng, nên nàng không chen vào mà im lặng, hết sức chăm chú lắng nghe...

Đoàn Ngự Thạch hít sâu một hơi, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ nói ra câu chuyện thống khổ năm xưa của chính mình.

“Có một ngày ta được phép hồi kinh, không cho người đi thông báo trước, bởi vì ta nghĩ sẽ cho nàng một niềm vui bất ngờ, ta vụng trộm chạy đi tìm nàng, nhưng khi ta tiến vào khuê phòng của nàng, lại nhìn thấy một chuyện mà ta không thể nào tin!”

Nói đến việc này, hần rùng mình, vẻ mặt trở nên dữ tợn đáng sợ.

“Nàng cùng một người nam nhân không hề mặc quần áo nằm ở trên giường, mà nam nhân kia chính là người mà ta kết bái làm hảo huynh đệ, lúc ấy ta nổi điên, xông lên trước muốn làm rõ mọi việc với tên nam nhân đó, tại vì sao chuyện lại như thế này, bỗng nhiên ta cảm thấy mặt đau nhói, khi hoàn hồn mới phát hiện trên mặt của chính mình đầy máu, mà nàng... vị hôn thê của ta... trên tay... đang cầm con dao nhỏ dính máu...”

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt trước miệng hần, không cần hần nói thêm gì nữa.

“Muội hiểu rồi, huynh không muốn nói đến chuyện này nữa đúng không, muội không ép huynh nữa đâu, chuyện đó có thể quên đi, muội không muốn huynh thống khổ, sau này chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ve mặt hần, khiến ạt tối tăm trên gương mặt của hần nháy mắt tan biến mất, nhìn gương mặt nàng hiện lên lo lắng, hần tự nhủ không thể làm nàng hoảng sợ.

Trong lòng nàng so với hần còn thống khổ hơn, nàng thật đau lòng vì hần, vì hần mà cảm thấy tức giận, bất bình, tay nhỏ bé run nhè nhẹ, nàng thật là muốn tức điên mà.

Nhìn nàng biểu lộ tâm chân tình, làm cho tâm của Đoàn Ngự Thạch vốn lạnh lẽo cứng rắn giờ lay động, chuyện này thật sự làm cho hần đau lòng nhiều năm nay, nhưng hiện tại hần đã có thể đối mặt với nó.

“Cho dù ta không nói đến chuyện này, nhưng vết sẹo vẫn sẽ ở đây vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không biến mất.”

Nói đến đây, tâm hần lại chùng xuống, nỗi đau như thấu đến tận xương tủy, đây chính là ấn ký do nữ nhân hần yêu để lại cho hần, nàng chẳng những đã huỷ đi gương mặt mà còn huỷ luôn tâm của hần.

Tô Dung Nhi con người chuyên chú nhìn theo hầnm vươn một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo.

Hần không né tránh, để tay nàng tùy ý đụng chạm vào vết sẹo.

Đầu ngón tay nàng ôn nhu, nhẹ nhàng như cánh hoa lướt qua gương mặt hần, lướt qua vết sẹo, ánh mắt nàng để lộ ra sự đau lòng vô hạn...

“Vết sẹo thật xấu đúng không?” Hần nói.

“Một chút cũng không xấu, sư phụ muội thường dạy nhìn người thì nhìn vào tâm, muội biết, huynh rất nhiệt tâm, chẳng qua là không muốn biểu hiện ra ngoài cho người khác biết thôi, nhưng không sao, trước mặt muội huynh cứ biểu hiện, muội sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

“Dung Nhi, ta...”

Nàng nhìn hần, phát hiện thấy ánh mắt hần ôn nhu, không hề có tia sắc bén lạnh lẽo, biểu hiện cũng không như hung thần nữa, xem ra hần thật sự là tốt hơn rồi, còn làm tim nàng đập phi thường nhanh nữa. >”

Hần muốn nói ra suy nghĩ của mình, và nàng cũng đang chờ mong hần mở miệng.

Thiệt không đúng lúc nha, ngay lúc này lại có người xông vào.

“Khởi bẩm tướng quân!” Một gã tiểu binh lính tiến vào.

“Nói!” Hần giật mình, vội sử dụng lực tay.

Tô Dung Nhi hoàn toàn không kịp phản ứng đã bị Đoàn Ngự Thạch hất té chống vó trên mặt đất.

Đoàn Ngự Thạch khôi phục lại thần thái nghiêm túc như bình thường vẫn đối với người dưới hạ mệnh lệnh, đối với tên tiểu binh lính kia cứ chỉ vẫn như bình thường, nhưng kỳ thực trong lòng hiện đang đổ mồ hôi lạnh.

Tô Dung Nhi chật vật bò đứng lên, tay xoa xoa cái hông đau, giận dữ nhìn hắn nói.

“Đa tạ tướng quân chỉ đạo.” Nàng dùng giả âm trả lời, đôi mắt hàm oán vẫn nhìn trừng trừng hắn, dùng ánh mắt lên án hắn. Về phần Đoàn Ngự Thạch, hắn mang vẻ mặt chột dạ, tay bưng chén thuốc một ngụm uống sạch sau đó đưa chén không cho nàng.

“Đi xuống đi!”

“Vâng.”

Nàng tiếp nhận chén thuốc, tay vẫn xoa cái hông đau, trước khi đi ra ngoài nàng còn uỷ khuất quay đầu liếc hắn một cái, Đoàn Ngự Thạch xấu hổ, thủy chung chột dạ không dám ngược lên nhìn nàng...

21. Chương 21

Vào một đêm tối, có một bóng đen nhỏ nhắn lặng lẽ đi ra ngoài doanh trướng.

Tô Dung Nhi muốn ra khỏi doanh trại, bởi vì ban ngày cái hông bị ăn đau, đến tận bây giờ vẫn còn đau, nàng muốn đi ngâm mình dưới nước suối để giảm bớt đau đớn.

Giỏi về thuật nguy trang dịch dung, nàng dễ dàng tránh thoát được tầng tầng lớp lớp tuần tra nghiêm ngặt, cho dù gặp binh lính nàng chỉ cần sử dụng mặt nạ Đông Phương tiên sinh hoặc giáo uý đại nhân là êm xuôi đi ra được, lợi dụng đêm tối, nàng có thể che dấu được thân mình không đủ à vẫn có thể lừa gạt được đám binh lính tuần tra.

Ban đêm ở trong rừng rậm rất dễ lạc đường, nhưng nàng là lớn lên ở Tiên sơn, địa hình Tiên sơn so với nơi này còn phức tạp hơn vạn lần, nàng thực không sợ đâu.

Cách quân doanh ước chừng khoảng mười dặm có một suối nước nóng, suối nước này được rừng cây trùng điệp bao phủ, cho dù quen thuộc đường lối cũng khó mà đi đến đây, nàng có thể yên tâm.

Suối nước nóng bốc lên một tầng khói mỏng, rất thu hút người, đặc biệt là những ngày trời lạnh, nàng rất thường tới đây tắm rửa.

Các binh lính khác đều tắm rửa ở cái suối nhỏ cách quân doanh không xa, nàng cũng làm ra một bộ dáng, cũng tùy tiện đến đó hắt một chút nước, đợi đến canh tư, nàng mới vội vã trốn đến nơi này tắm rửa.

Dỡ xuống lớp nguy trang nam nhân, nàng thân lung linh đường cong mê người, lồ lộ thể đứng dưới ánh trăng.

Búi tóc vừa được gỡ ra, mái tóc nàng óng ánh, mượt mà như lớp satinh xoa nhẹ trên tấm lưng trắng nõn nà, thân ảnh của nàng trắng ngà ẩn hiện dưới ánh trăng nhìn thật mê người.

Ánh trăng len lỏi qua từng khe hở của lá rừng, lấp lánh chiếu sáng lên dòng suối, nhìn như những viên ngọc tuyệt bích ánh lên cơ thể lồ lộ của nàng, Tô Dung Nhi trên dòng suối nhìn như một nàng tiên rực rỡ thoát tục, làn da trắng ửng hồng, bộ ngực tròn đầy đặn, cánh tay thon mềm, đôi chân ngọc đập nhẹ lên thềm lá bước đến dòng suối ấm...

Nước suối nóng làm tinh thần và cả thể xác của nàng hoàn toàn thư thái, dễ chịu...

Nàng thoải mái thở dài một hơi, chỉ lúc này đây nàng mới thật yên tâm để buông lỏng tất cả xúc cảm của mình mà thích thú chơi đùa cùng dòng nước ấm.

Dòng nước ấm chảy róc rách, nhẹ nhàng liếm hôn lên làn da ngọc ngà trắng nõn, trong rừng lấp lánh ánh trăng, tiếng côn trùng ngân vang truyền đến như dàn đồng ca làm cho nàng cơ hồ muốn ngủ quên...

Nàng ước chừng mình có thời gian khoảng một canh giờ để hưởng thụ thời gian riêng tư này, đột nhiên, một bóng đen xẹt qua làm cho nàng giật mình hoảng sợ.

Là một nam nhân?

Nàng không thấy rõ mặt của đối phương, chỉ thấy lưng đối phương một thân hắc y, Tô Dung Nhi chỉ kịp làm một động tác là lấy đôi bàn tay mình bảo vệ bản thân lúc này đang trần trụi, há miệng hét chói tai, đột nhiên bị một bàn tay to che lại môi của nàng.

“Là ta.” Tiếng nói quen thuộc ở bên tai nàng, thổi vào tai một nguồn nhiệt khí.

Nàng vốn muốn giãy dụa, nhưng nghe thấy âm thanh quen thuộc liền lập tức dừng phản kháng, đôi mắt trừng thẳng mắt phu quân của nàng.

Đoàn Ngự Thạch lấy áo choàng bao phủ lại cơ thể trần của nàng, đem nàng ôm trong cánh tay rồi phi người vào đám cây cối phía sau một cách nhẹ nhàng, nhanh chóng mà không hề có một tiếng động.

Đừng lên tiếng!

Hắn lấy tay làm điệu bộ muốn nàng im lặng, nàng gật đầu, sau đó mới yên tâm thu lại bàn tay đang niêm phong miện nàng.

Tô Dung Nhi tuy rằng không hiểu là có chuyện gì đang phát sinh, nhưng là lời hắn nói nên nàng sẽ nghe, hơn nữa phu quân thật nhiệt tình đem nàng ôm vào lòng như thế, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nàng cũng thật cao hứng nha!!! ^^

Nhất thời nội tâm đang vui vẻ, nàng nhin không được gấu rúc vào trong lòng hắn, hai cánh tay mềm mại lặng lẽ đưa ra ôm hắn, làm hắn kinh ngạc cúi đầu, con ngươi đen loé sáng, một cỗ nhiệt nóng dâng lên thiêu đốt trong lòng hắn.

Ban đêm thật yên tĩnh, cái gì cũng không nghe được rõ ràng, nhưng... chốc lát sau... rốt cục có động tĩnh...

Dưới ánh trăng bỗng xuất hiện một bóng đen, từ ngọn cây này nhảy qua ngọn cây khác thật xuất quỷ nhập thần... nhìn thoáng qua nàng tưởng chỉ là một con chuột bay hay gì đó, nhưng giờ phát hiện đó là một gã nam tử.

Đối phương nhảy xuống đất, đúng chỗ lúc này nàng đang tắm rửa, nam tử đó có thân hình thon dài, một bộ bạch y tuyết trắng nho nhã, phong thái phiêu dật tiêu sái, giống như tiên nhân hạ phàm.

Nam nhân kia vừa xuất hiện, Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt âm trầm, ẩn thân trong đêm đen, toàn thân tập trung cao độ dò xét đối phương, trầm tĩnh như không có một tia hơi thở.

Tô Dung Nhi lòng như có linh tính, cũng đồng thời nín thở, nàng không có võ công, không thể khống chế khí công mà chỉ có thể tận lực làm giảm bớt số lần hít thở, nàng hiểu được, cho dù chỉ là một hơi thở rất nhỏ cũng có thể bị đối phương phát hiện ra.

May mắn là có âm thanh lá cây đung đưa sà sạt nên có thể che dấu hơi thở của nàng, nếu không nàng sẽ lập tức bị đối phương phát hiện ra ngay.

Khi nam tử kia quay đầu, vừa lúc ánh trăng chiếu sáng soi rõ gương mặt, làm cho nàng có thể tận mắt nhìn thấy rõ diện mạo của hắn.

Một gương mặt tuấn mỹ, mi thanh mục tú, khí phách như tiên hạ phàm...

Nhìn kỹ lại, Tô Dung Nhi kinh hoàng...

Nam nhân lạ ấy chân không hề chạm đất, mà là đang bay đứng trên không trung phía trên một cành cây...>”

Nhưng nếu có là như vậy, nàng cũng không hiểu lý do vì sao nàng và phu quân lại phải trốn chứ? Bởi vì nam nhân kia thoát nhìn cũng đâu giống người xấu đâu chứ? Chính xác mà nói, mặt mũi hắn trông vô cùng hiền lành.

Gương mặt kia bỗng dưng nở một nụ cười thanh khiết, tiếng nói không thấp không cao, nhưng tiếng chuông chiều buổi sớm, tiếng nói vang nhẹ trong rừng cây nghe thật thân mật.

“Vị bằng hữu, xuất hiện đi.”

Sao??? Bị phát hiện rồi ư!?

Nàng cả kinh, quay mặt nhìn phu quân, chỉ thấy hần nhẹ nhàng lắc đầu, cánh tay ôm nàng hơi siết chặt lại, giống như ngầm nói cho nàng rằng, có hần ở đây, nàng đừng sợ.

Động tác của hần ôn nhu, thật đúng là đã trấn an nàng không còn sợ hãi nữa.

Đang lúc nàng nghi hoặc, đột nhiên bụi cỏ đối diện bay ra một bóng đen, nam tử áo trắng bàn tay nhưng sấm sét đánh ra một chớp, cả người không hề di chuyển nhưng tay vẫn tóm lấy được bóng đen.

Thì ra bóng đen kia chỉ là một chú chim nhạn.

Việc kế tiếp xảy ra làm nàng không thể tin vào được mắt của mình, nam tử áo trắng gương mặt tuấn mỹ đang ôn hoà nháy mắt chuyển biến trở nên sắc bén, cánh tay bóp nát thi thể nhạn điều, máu tươi phun trào đầy ra cả bàn tay, cả người phát ra tà khí, giống hệt ác ma từ địa ngục, làm cho người ta kinh hoàng.

Nàng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ đến không nhận được mà thở dốc, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã có một đôi môi chụp xuống hôn nàng...

Đột nhiên bị hôn, nàng quên mất cả sợ hãi, trong suy nghĩ lúc này đã hoàn toàn bị phu quân chiếm cứ...

Một cỗ nhiệt khí đưa vào trong miệng nàng, rất nhanh nàng đã hiểu được dụng ý của hần, hần muốn giúp nàng điều chỉnh hơi thở, không để cho nam tử áo trắng kia phát hiện ra.

Mặt nàng đỏ ửng lên, cảm thấy cơ thể như có một ngọn lửa thiêu đốt, cháy lan ra cả toàn thân, tâm tình lâng lâng, cả người choáng váng vì hạnh phúc, nàng bất tri bất giác nhắm mắt lại, hưởng thụ hần ôn nhu hôn môi...

Nàng biết rõ hần là vì cứu nàng nhưng vẫn không nhận được mơ màng, đây là vợ chồng gian hôn, nam nhân này thường ngày luôn đứng đắn, khó mà có được cơ hội hần làm cho nàng mặt đỏ tim đập thế này.

Chốc lát sau, nam tử áo trắng cho rằng hần đã mất dấu người mình truy bắt nên đã rời đi, tuy kẻ địch đã rời đi xa, nhưng hai đôi môi kia vẫn còn tiếp tục duyên hôn...

Đoàn Ngự Thạch phát hiện hần thật khó khăn để rời đi đôi môi mềm mại của nàng, nhưng kẻ địch vẫn có khả năng sẽ quay trở lại nơi này, nguy hiểm vẫn còn rình rập, hần cố gắng dùng lý trí của mình, miễn cưỡng rời khỏi đôi môi nàng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nhìn mỹ nhân yêu kiều trong lòng mình, tâm hần không khỏi dấy lên xúc động một lần nữa.

Gương mặt kia thanh thoát xinh đẹp, thường ngày nàng giả nam trang, đêm nay lớp nam trang được gỡ xuống hoàn toàn, hiện ra làn da trắng mềm mại nõn nà, đáng yêu động lòng người, mái tóc dài hơi rối xoã tung ra bờ vai, thướt tha dịu dàng, cơ mà nàng không có mặc quần áo, chỉ có duy nhất một lớp áo choàng mỏng bao quanh ở ngoài, nàng rúc vào trong lòng hần, con người đen mị hoặc nhìn hần, toát lên một ánh nhìn yêu thương không muốn xa rời.

Đoàn Ngự Thạch nhìn ngắm dung nhan kiều diễm đang ửng hồng kia một hồi lâu không nói, bàn tay hần tinh tường cảm nhận được thất lưỡng của nàng có bao nhiêu tình tế, bộ ngực tròn mềm mại có bao nhiêu nỗ lực, áo choàng có thể che lại hình dáng cơ thể nhưng căn bản vẫn không che được những đường cong mê người kia, còn thấp phần hấp dẫn hần.

Vào ban đêm, nơi này không một bóng người, hần rốt cục không nhận được dự vọng, quyết định thuận theo lòng mình, cúi mặt xuống hung hăng hôn nàng...

Nàng dự cảm tựa hồ như có điều gì sắp phát sinh, hần thành linh hôn nàng, làm nàng một chút tâm lý cũng chưa có chuẩn bị trước, cả người như vô lực, xụi lơ trong lòng hần. >”

Nàng sớm đã biết rằng, lòng hần rất nhiệt tình, không hề lãnh đạm như vẻ bề ngoài.

Khi hai đôi môi rời nhau ra, hắn chăm chăm nhìn nàng, thấy nàng hô hấp gấp gáp, hai má ửng hồng, hắn biết nàng cũng thích được hắn hôn nên cảm thấy yên tâm.

Nàng thích hắn cuồng nhiệt hôn nàng, không thích hắn lấy lại lý trí...

Nàng yêu tất cả, từ cánh tay mạnh mẽ rắn chắc đến nụ hôn mãnh liệt tràn ngập tính xâm lược của hắn, nàng không bỏ qua cơ hội này đâu. ^^

“Người ta còn muốn... phu quân...” Tiếng nói ôn nhu, uỷ mị đến đắm say lòng người vang nhẹ bên tai hắn.

Hai tay nàng níu trụ vai hắn, ánh mắt nàng e lệ, nhu tình, quyến rũ nhìn hắn.

Hắn không thể ức chế, ngọn lửa trong thân hắn một lần nữa lại cháy bùng lên, đôi môi của hắn lại tiếp tục xâm lược môi nàng...

Hắn hiểu được lòng mình, hắn muốn nàng, bức thiết muốn nàng...

Lần này, hắn không nghĩ sẽ đình chỉ động tác nữa, áo choàng được xốc lên, thân thể nàng trắng nõn, mịn màng, đẹp đến mê người hiện ra dưới ánh trăng.

Hắn bây giờ giống như chim ưng, cuồng mãnh đoạt lấy đôi môi của nàng, cùng nàng thật sâu dây dưa.

Mỗi nấc da thịt chạm vào nàng, nghe tiếng hô hấp gấp gáp của nàng càng làm hắn thêm mê muội, cũng bởi vì đây là lần đầu mà hắn có chút vô thố.

Ở dưới ánh trăng, hắn giữ lấy nàng.

Suy nghĩ đây cũng là lần đầu tiên của nàng nên hắn cố gắng áp chế dục vọng, kiên nhẫn chờ nàng thích ứng hắn tiến vào, không để cho động tác thô lỗ làm tổn thương nàng...

Nàng trong lòng hắn thật quá mềm mại, tựa như đoá hoa nhỏ, nếu có cơn gió mạnh, các cánh hoa sẽ bay đi tứ tán, chỉ còn lưu lại hương thơm ngọt ngào...

Nàng cảm nhận được hắn thật ôn nhu cùng thương tiếc, cho dù bề ngoài là một đại nam nhân uy vũ bất khuất, nhưng mỗi động tác đều thật cẩn thận, nàng cảm thấy chính mình thật đã không nhìn lầm người, nàng thật tâm muốn dâng hiến tất cả cho hắn.

“Dung Nhi...”

Hắn thở dài, thấp giọng gọi tên nàng.

Nàng nhìn hắn nở nụ cười, gương mặt thập phần tuyệt mỹ, nàng hoàn toàn lột xác trở thành một nữ nhân tuyệt diễm, rạng rỡ như một đoá hoa, và đoá hoa này đã vì hắn mà nở rộ...

Đêm nay, nàng đã thật sự trở thành thê tử của hắn...

22. Chương 22

Ấn ái qua đi, nàng vô lực nằm trong ngực hắn, cảm thụ nhịp đập trái tim và nhiệt độ cơ thể hắn.

Đoàn Ngự Thạch ôm lấy nàng đi vào trong suối nước nóng, hắn nhẹ nhàng giúp nàng tẩy rửa thân mình, hắn cũng biết vừa rồi hắn đã làm nàng mệt đến đi không nổi nữa, hắn cảm thấy đau lòng...

“Đau không?” Hắn nhẹ giọng cúi đầu hỏi, lời nói mang theo lo lắng, thân thiết, làm lòng nàng thật ngọt ngào.

“Không đau.”

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng.

“Vị nam tử áo trắng kia là ai vậy?” Nàng hỏi, giờ phút này nàng thấy cơ thể thật rã rời, muốn hưởng thụ một chút yên tĩnh, chờ cho trái tim đang đập hỗn loạn của nàng từ từ vững vàng trở lại.

Đoàn Ngự Thạch thu hồi tâm thần, hít một hơi sâu rồi nói: “Miêu Cương Tà Vương Sở Ân.”

“Hắn chính là Tà Vương?”

“Đúng vậy.”

Tô Dung Nhi thật khó nén kinh ngạc: “Thật sự là không thể nhận ra được bởi cái vẻ bề ngoài như vậy của hắn...”

“Thế gian trăm ngàn loại người, người xấu nhưng trên mặt sẽ không viết lên rằng hắn xấu, đáng sợ nhất không phải là loại người tướng mạo bên ngoài hung ác mà là loại người hoàn toàn không nhìn ra được tâm, luôn hướng người khác không chút nương tình mà vượt ma quỷ.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: “Sư phụ cũng nói như thế, người luôn dạy ba vị đồ nhi chúng ta, đánh giá người không thể dựa vào dung mạo.”

Ánh mắt hắn ôn nhu nhìn nàng: “Nàng thật sự có một sư phụ tốt.”

“Đúng vậy!” Nàng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng còn sợ hãi ngập ngừng: “Người lúc này thật đáng sợ, ngay từ đầu muội cảm thấy kỳ quái vì sao chúng ta lại phải trốn, bởi vì trông hắn như thế thật nhỏ nhẽ, không thể tưởng tượng được trong nháy mắt lại biến thành một người đáng sợ như thế, hơn nữa hắn thật giỏi hoạt, cố ý dùng kế gạt người đi ra ngoài, nếu đổi lại là muội nhất định đã bị mắc mưu.”

Nàng không nhịn được rung mình một cái, bởi vì lúc này nam nhân xa lạ kia toát ra một luồng tà khí thật đáng sợ, lòng nàng không ngừng kinh hãi.

Phát hiện nàng run rẩy, cánh tay hắn càng ôm nàng thêm sát, nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ.”

Gương mặt nàng dán sát vào ngực hắn.

“Người lúc này võ công rất cao sao?”

“Nếu ta không trúng độc và bị thương nội lực, chúng ta là lực lượng ngang nhau.”

Nàng bỗng nghĩ ra: “Muội nghe Mục đại ca nói, Tà Vương là cao thủ do Bắc Thái Vương mời đến, do Bắc Thái không thể đánh được chúng ta nên thỉnh Tà Vương đến để đối phó quân ta.”

“Không phải, Tà Vương tính cách vốn cao ngạo, sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bất cứ kẻ nào, người mà hắn muốn đối phó duy nhất chỉ có mình ta, đối với người khác sẽ không nguy hiểm.”

Nghe thế, gương mặt của nàng biến sắc, vô cùng kẩn trương.

“Tướng quân thân thể chưa khôi phục, trăm ngàn lần không thể cùng hắn ứng chiến nha!” Nàng thần sắc lo lắng làm hắn phần khởi, hắn thích nhìn xem nàng quan tâm hắn.

“Ta biết.” Ngực khí hùng hậu, hắn cam đoan với nàng.

Đúng là khó mà có được những lúc hắn đối với nàng gương mặt ôn hoà như thế này, gương mặt không còn mang vẻ lạnh lùng thường ngày nữa, nàng thật vui vẻ, tựa như con mèo nhỏ dựa vào trong ngực hắn, hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh của hai người...

“Tướng quân thật vô tình, ban ngày đem Tô Dung Nhi hắt ra không thèm nề mặt.” Có cơ hội nàng đương nhiên muốn thừa cơ oán giận hắn một chút không biết thương hương tiếc ngọc.

“Thật xin lỗi.” Hắn nói nhỏ.

Nàng ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại e lệ cúi đầu, chỉ cần có những lời này của hắn là đủ rồi, nàng chính là hay nói giỡn, đương nhiên không thật sự trách hắn.

“Kỳ thật cũng không đau lắm, suối nước nóng này quả thật chữa đau hiệu quả.”

“Nhưng nàng cũng không nên vụng trộm chạy tới đây.” Nghe lời nói như trách cứ nhưng thật ra là tràn ngập quan tâm.

“Muội là nữ hài tử mà, cũng cần phải tắm rửa chứ, không thừa dịp nửa đêm lên ra đây thì lúc nào nữa chứ!” Nói đến đây nàng bỗng nghĩ ra một chuyện trọng yếu: “Đúng rồi, tướng quân là sao biết được Dung Nhi ở nơi này?”

Câu hỏi nàng vừa đặt ra làm vẻ mặt Đoàn Ngự Thạch lập tức không tự nhiên, ánh mắt nhìn đi nơi khác: “Ta đi tuần sát.”

Tuần sát mà đến suối nước nóng???

“Nhưng nơi này cách doanh trại xa như vậy, với lại nếu tuần sát thì phải đến hướng biên cảnh mới đúng chứ...”

Nàng bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, miệng nở nụ cười: “Hi hi, xem ra là tướng quân đi theo muội đến đây rồi!”

Đoàn Ngự Thạch thật đúng là đi theo nàng, tuy rằng nàng đã dịch dung, nhưng chiều cao thân thể, cử chỉ của nàng vẫn không thay đổi, hắn vẫn có thể căn cứ vào những điểm ấy để phán đoán ra nàng, ở ngoài mặt hắn nhìn như lãnh đạm, nhưng kỳ thực ra hắn vô cùng để ý nàng.

Hơn nữa hôm nay không phải là lần đầu tiên hắn theo dõi nàng, những lần trước khi nàng vụng trộm rời đi, hắn đều im lặng theo nàng phía sau để bảo hộ nàng.

“Lúc muội cởi quần áo, phu quân có ở bên cạnh nhìn lên không?”

“Không có!” Hắn khẳng định.

“Thật à!”

“Loại hành động như thế bốn tướng quân khinh thường.”

Aiiiiii!!!!!! Thực ra nếu hắn có nhìn lên nàng sẽ cao hứng hơn..... >”< #888888;'](dung=”” nhi=”” tỹ=”” tỹ=”” thật=””>

“Dung Nhi vẫn còn điểm không rõ, nếu Tà Vương chỉ biết đối phó phu quân, thì chiếu theo đạo lý hắn đối với Dung Nhi sẽ không nguy hiểm, vì sao phu quân lại ôm Dung Nhi trốn trong bụi cỏ?”

Bởi vì hắn không muốn nam nhân khác nhìn thấy bộ dáng tắm rửa của nàng!!!!!! >”

Khi hắn ý thức được, thì bản thân đã đến trước mặt nàng, đem nàng trần như nhộng giấu vào áo choàng của mình.

Nhưng khi đối mặt với chất vấn của nàng, hắn làm sao mà nói ra những lời này được, ngoài miệng muốn rời nàng nhưng khi chạm vào nàng, cơ thể lại dấy lên dục hỏa.

Ý tưởng này... đánh chết cũng không thể nói...

“Phu quân, vì sao không nói lời nào vậy?”

Bởi vì hắn đường đường là nam tử hán đại trượng phu, không thể nói dối, lại càng không dám nói thật.

“Không có gì hay để nói cả.” hắn ôm lấy nàng đưa lên bờ, đem xiêm y mặc vào cho nàng, chính hắn cũng mặc xong quần áo.

Tô Dung Nhi dùng tốc độ nhanh nhất mặc nam trang, đem mặt nạ đeo lên, kỳ thật, dù phu quân không nói nàng cũng biết được, lý do là hắn sợ nam nhân khác nhìn thấy cơ thể trần của nàng, vì vậy nàng mới cố ý hỏi, muốn nghe chính miệng hắn thật tình nói.

“A, khoang đi đã!” nàng muốn giữ chặt hắn, ai ngờ vừa mới nhắc chân lên đã cảm thấy mềm nhũn thiếu chút nữa ngã quỵ, đây thật là di chứng sau khi ân ái...

Đoàn Ngự Thạch nghe tiếng nàng gọi vội vàng quay đầu lại, đúng lúc đỡ lấy nàng, thế là cả hai người cùng nhau té xuống đất, mà hắn cũng vừa vặn đem thân mình làm đệm thịt cho nàng.

“Nàng...”

Đoàn Ngự Thạch đang muốn trách cứ sao nàng không chịu cẩn thận, vạn nhất nếu té bị thương thì làm sao bây giờ, không ngờ lại truyền đến tiếng cười khanh khách của nàng.

“Phốc... ha ha ha.” Nàng không nhịn được cười to, cười đến chảy cả nước mắt, vì có hấn làm đệm, nàng một chút cũng không cảm thấy đau, trong lòng cảm thấy thật tốt nha!

Nhìn nàng cười, hấn có chút bất đắc dĩ, cảm thấy dở khóc dở cười, không biết nên xử trí cô bé phiền toái này thế nào đây!!!

“Nàng còn cười được?” Hấn tức giận nói.

Nàng dựa vào người hấn, cả người run run, khuôn mặt vì cười mà trở nên ửng hồng, trong mắt hấn, bộ dáng nàng cười gương mặt hiện lên cái lúm đồng tiền thật đáng yêu, khiến cho lòng hấn muốn tan chảy...

Tính cách nàng thẳng thắn, không hề làm ra vẻ, nàng làm những kỷ ức không vui của hấn lùi xa, khiến cho lửa nhiệt tình quay lại bên người hấn.

Ở trước mặt nàng, hấn vĩnh viễn cũng không thể bày ra bộ mặt nghiêm túc được, nàng nhìn hấn, khuôn mặt vẫn cười đến rạng rỡ.

“Thật vui lắm sao?” Hấn hỏi.

Nàng gật đầu, tiếng cười vẫn chưa dứt...

Hấn thở dài, vẻ mặt không hề có ánh nghiêm túc, chỉ có ánh mắt hấn ôn hoà.

“Nàng thật là, có phải bị thần kinh không, sao lại lạc quan đến quá đáng như vậy!”

Nàng nhún mày.

“Người ta không có bị thần kinh đâu nha!!!”

“Thật không?” Hấn nhìn nàng hoài nghi.

Nàng cười nói: “Là vì muội vui vẻ, chỉ cần được ở cạnh bên huynh cùng một chỗ, là muội sẽ rất vui!” ^^

Lời nói của tiểu nha đầu kia thật sự làm lòng hấn xôn xao, như gió mùa xuân thổi vào trong lòng hấn, hấn ôn nhu nói.

“Theo ta trở về thôi.”

Nàng gật đầu.

“Tuân lệnh phu quân.” ^^

23. Chương 23

Đoàn Ngự Thạch thân thể ngày càng khang phục tốt hơn thì thời gian rảnh càng ít đi, vì thế cơ hội nhìn thấy hấn của Tô Dung Nhi ngày cũng càng giảm. TT_TT

Có đôi khi cả ngày nàng cũng không thể thấy hấn dù chỉ một lần, nàng chỉ có thể lợi dụng mỗi buổi sáng sớm lúc binh lính thao luyện mới có thể thấy được hình bóng phu quân oai hùng toả sáng từ phía xa.

Hôm nay, sau khi dùng xong bữa sáng, mọi người đều tập trung tại doanh soái tướng quân bàn nghị quân sự cơ mật, tướng quân hạ lệnh không cho kẻ nào tiến vào nên nàng cũng không có cơ hội nhìn thấy phu quân... Haizzzzz, chán chết đi mà... >”

Hồi tưởng lại lúc hai người cùng nhau ở suối nước nóng đêm hôm ấy, nàng và hấn như thể thân mật, môi hai người khi chạm vào nhau... rồi... khiến cho hai má của nàng không khỏi nóng lên. ^^

Nàng muốn có một cơ hội để hỏi phu quân, có phải hấn cũng yêu nàng? Nàng muốn nghe chính miệng hấn nói ra điều ấy cơ >”<, nhưng=“” lại=“” không=“” tìm=“” thấy=“” cơ=“”>

Nàng nghĩ là do hấn then thùng, vẫn ngại quy củ của quân doanh, vì từ sau lần đó ra, hấn không gặp nàng nữa.

Nàng tự hỏi, chẳng lẽ biểu hiện của nàng không tốt sao???

Từ khi các tỷ muội nàng tròn mười lăm tuổi, sư phụ đã cho các nàng xem một ít văn thư, trong đó còn dạy luôn cả những chuyện của nam nữ, nàng học thuật dịch dung, đương nhiên càng muốn hiểu rõ nam nữ có những gì khác biệt, mà sư phụ cũng chưa bao giờ cấm các nàng tò mò.

Cho nên đối với chuyện nam nữ kia, tuy rằng nàng không tự mình có kinh nghiệm nhưng cũng hiểu biết khá nhiều, chiếu theo đạo lý kỹ xảo cũng không có thua kém hẳn là mấy nha!

Nàng cúi đầu, nhìn xem bộ ngực của mình.

Chẳng lẽ là do dáng người nàng không tốt à? Sau lần ấy hẳn không thấy hứng thú với nàng nữa sao?

Haizzz, phu quân đang bận họp nghị sự, nàng thì vô cùng nhàn rỗi, phải đi tìm Hàn đại phu xem có chuyện gì để làm không, bằng không nàng sẽ nghĩ vẩn vơ mất, mà những chuyện này thật rất làm cho nàng phiền lòng!

Nàng hướng hiệu thuốc mà đi đến, không để ý tới đám binh lính đang nhìn xem nàng chăm chăm, hơn nữa còn khe khẽ bàn luận với nhau. #999999;](Mấy cha này là con trai mà cũng nhiều chuyện gớm >"<chậ="> chậ="> ai="> bảo="> chỉ="> có="> nữ="> giới="> mới="> nhìu="> chiện=">>

“Chính là tiểu tử kia sao?” Có người hồ nghi mở miệng, lập tức có tên khác trả lời.

“Đúng vậy, chính là hắn, lần trước chính mắt ta nhìn thấy, hắn đối với đại tướng quân tỏ ra hồ hững, vậy mà tướng quân lại không hề tức giận, vẫn cứ tò tò đi theo hắn phía sau.”

“Ta còn thấy được tướng quân gọi hắn, mà hắn lại không thèm để ý, thử hỏi ai dám có lá gan làm trái mệnh lệnh của tướng quân chứ? Đó là kháng mệnh, ấy vậy mà tiểu tử này lại không có việc gì cả!”

“Hắn rốt cuộc là có cái gì ba đầu sáu tay chứ? Bất quá chỉ là một gã tiểu quân y thôi, tướng quân vì sao lại đãi ngộ hắn như thế chứ?”

“Đâu chỉ đãi ngộ như thế không đâu, tướng quân còn cho phép một mình hắn được tự do ra vào doanh soái, lúc đầu ta cứ nghĩ đó là tin vịt, nhưng sự thật thì...”

Nói đến tin vịt, bọn binh lính nhìn lẫn nhau, gần đây doanh trung đồn đãi tướng quân và tên tiểu quân y kia có phát sinh một loại tình cảm ái muội, hơn nữa bọn họ còn nghe lính thủ vệ của soái danh nói, mỗi lần tên tiểu quân y ấy vào doanh của tướng quân, ít nhất là hai canh giờ.

Lời đồn như lửa cháy toả ra trên đồng cỏ, tản ra thật sự nhanh!!!

Đại tướng quân là mẫu hình tượng anh hùng mà chúng tướng sĩ luôn hướng tới, đối với tướng quân, bọn họ luôn kính sợ cùng bội phục, họ chưa bao giờ nghe nói tướng quân có hồng nhan tri kỷ nào cả, mà tướng quân tựa hồ như không tính đến việc cưới vợ, nay đột nhiên đối với gã tiểu quân y kia lại đặc biệt quan tâm chiếu cố, thật đúng là làm cho người ta...ghen ghét mà. >”

Nhìn thấy tên tiểu tử kia đi tới, mọi người trong lòng đều sinh tức giận, tên tiểu quân y này tướng mạo bình thường, không có nhiều tuấn tú cư nhiên lại được tướng quân yêu mến.

“Chúng ta trên chiến trường vất vả vào sinh ra tử, còn chưa được đãi ngộ như thế, đâu đến lượt tên tiểu tử kia chứ!”

Mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái, rất ăn ý, cùng quyết định ngầm với nhau sẽ giáo huấn cho tên tiểu tử này một phen, bất quá cũng dự phòng đối phương sẽ đâm thọc, cũng tính toán chưa ình một cái “bảo hiểm”.

Tô Dung Nhi hoàn toàn không hề hay biết, rằng đang có một âm mưu đang chờ đợi nàng. Nàng thần nhiên đi tới trước, đột nhiên bị một cái gì đó đánh trúng, làm cho nàng không nhịn được kêu đau một tiếng, lần này không may như lần trước, phía trước nàng là một đồng đá nhỏ cùng với các mảnh vỡ của bình rượu và một ít xương ăn còn thừa...

Xong rồi, lần này té, nếu chỉ bị rách da chảy máu thôi cũng là may mắn lắm rồi, nàng nhắm chặt mắt, nghĩ rằng mình thật sự xong rồi, đột nhiên cảm thấy thân mình bị một cổ lực kéo cuốn đi, nàng còn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, khi mở mắt đã thấy đang nằm trong cánh tay của Đoàn Ngự Thạch.

“A? Tướng quân?” Nàng mở lớn đôi mắt nhìn phu quân, thấy vẻ mặt cuồng nộ của hắn mà ngây cả người.

Phu quân luôn phụng phịu, nàng biết, phu quân chưa bao giờ cười, nàng cũng đã quen, nhưng nàng chưa bao giờ nàng thấy hắn tức giận như vậy!!!

Dáng vẻ dữ tợn kia của hắn quả thật đáng sợ, giống y như dáng vẻ của tên Tà Vương kia, làm nàng sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Hắn tức giận cái gì chứ? Nàng bắt quả chỉ là đi giao đồ thôi mà, không có làm gì sai nha!!! >”

Tướng quân khi không đột nhiên xuất hiện, tốc độ làm cho người ta lú cả lưỡi, đám binh lính vừa mới giờ trò ma quỷ đều sợ đến mức hồn phi phách tán.

Mục Đức Quang cùng Tất Tề cũng vừa theo phía sau đi đến, bọn họ vốn là cùng đi với tướng quân, ấy vậy mà thoáng một nháy mắt, đại tướng quân bỗng đột nhiên vụt đi như bay, làm bọn họ không kịp chạy theo sau.

Nhìn tướng quân sắc mặt âm lãnh, đám binh lính vẻ mặt trắng bệch, Mục Đức Quang cùng Tất Tề dễ dàng nhận biết, đại khái là chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng điều làm họ kinh ngạc, là đã nhiều năm liền không hề thấy tướng quân như thế này tức giận, hơn nữa tướng quân còn đang ôm thắt lưng tên tiểu quân y kia mà không hề có ý định buông tay.

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt xanh mét, không nói tiếng nào đột nhiên xoay người, hướng phía doanh trưởng mà bước đi, cánh tay vẫn không quên ôm theo nàng.

Không thèm quan tâm đến đám binh lính đang trừng mắt ánh kinh ngạc dõi theo...

Mọi người nhìn chằm chằm đại tướng quân tay đang ôm một gã nam nhân trở về doanh trưởng...

Mục Đức Quang trợn mắt, cảm như muốn rớt cả ra...

“Tướng quân... ngài ấy...!!!”

Tất Tề cũng tái đen nửa gương mặt: “Thì ra lời đồn kia là thật!”

Mục Đức Quang nhìn trừng trừng hắn hỏi: “Lời đồn gì?”

Tất Tề trầm mặc trong chốc lát, rồi mới trầm trọng mở miệng.

“Tướng quân thích nam nhân.”

.....

Đoàn Ngự Thạch cả người tản ra lửa giận quay trở lại nội trưởng, đem Tô Dung Nhi cẩn thận đặt lên trên giường, sau đó đi lấy ghế ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Việc này phát sinh đã bao lâu rồi?”

Tiếng nói của hắn đã ôn hoà hơn, không còn tiềm tàng nguy hiểm.

Tô Dung Nhi hoàn toàn không biết vì sao phu quân lại tức giận đến thế và hắn rốt cuộc là đang hỏi cái gì?

Nàng cẩn thận cân nhắc ý của hắn: “Là té ngã sao? Uhm... hai lần.”

Vừa nói xong, đột nhiên nàng liền thấy thái dương của hắn nổi đầy gân xanh, nàng cả kinh, vội vàng xua tay.

“Không, không, chỉ một lần thôi! Một lần thôi à! Chuyện vừa rồi không tính, vì chưa có ngã mà!”

Trời ơi!!! Hắn là có thù oán gì với ai vậy! Bất quá là té nhào thôi nha, có gì phải so đo chứ? >”

“Ta là hỏi, đám binh lính kia đối với nàng đã làm khó dễ bao nhiêu lâu rồi?”

“Sao??? Làm khó dễ ư?”

Tô Dung Nhi cẩn thận quan sát vẻ mặt của hấn, theo lời hỏi của phu quân nàng đột nhiên hiểu ra một việc.

“Muội té ngã là do có người giở trò quỷ sao? Là do mấy binh lính đại ca kia sao?”

Phu quân trầm mặc không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt phần nộ kia của hấn, nàng đã hiểu được đáp án.

Nàng bưng tỉnh, gật đầu: “Khó trách nha, hèn gì lại bị té ngã, nguyên nhân là có người không vừa mắt muội, kỳ quái nha, muội đâu có làm gì chọc tới bọn họ?”

Nàng tự hỏi, chính mình cư xử đâu có tệ lắm, mặt nạ này cũng không làm người khác khó chịu, thế thì vấn đề là do đâu chứ? Có lẽ nàng nên đổi loại mặt nạ khác, làm cho người gặp sẽ thích thì tốt hơn chẳng...?

“Đáng lẽ ta phải bảo vệ nàng tốt hơn.” Vẻ mặt hấn nghiêm trọng, dường như đối với chính mình đang tự trách móc.

Mới vừa rồi thật sự nguy hiểm, nếu không phải hấn đứng lúc đi qua mà cứu được nàng, chỉ sợ hiện tại nàng đã bị huỷ hoại dung nhan, nghĩ đến điều đó, người hấn lại tuôn ra một cổ sát khí.

Nghe được hấn nói thế, Tô Dung Nhi thật cảm động, lòng thấy thật sự vui vẻ, cả người nàng cũng tự nhiên dựa vào trong lòng hấn.

“Vừa rồi phu quân cứu Dung Nhi, chính là đã bảo hộ Dung Nhi rồi nha!” Chẳng những đã cứu nàng, hấn còn ôm nàng vào trong ngực, thật là thích mà. ^^

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên nhớ ra là mình quên cảm tạ hấn: “Cám ơn phu quân!” ^^ Nàng ngọt ngào làm nũng với hấn.

“Không đủ.”

“Sao ạ?”

“Không thể để chuyện vừa rồi lại tái phát sinh, ta phải đem nàng an bài ở một nơi an toàn.”

Kỳ thật hấn đã tính đến chuyện này, để nàng ở lại quan doanh thật không thoả đáng.

Đêm đó Tà Vương đã xuất hiện, chứng tỏ Tà Vương đã ở gần đây và bắt đầu hành động, hấn phải tùy thời cơ đối phó Tà Vương, hấn không hi vọng sẽ đặt cả nàng vào nguy hiểm, vạn nhất nếu có điều gì sơ suất hấn sẽ không thể tha thứ chính mình.

Lúc trước là vì hấn cần phải tĩnh dưỡng, nên tạm để việc này gác xuống, nay công lực đã hồi phục, hơn nữa quân tình báo lại, bọn giặc Bắc Thái có thể sẽ quay lại xâm lược, hấn đang định hôm nay sẽ an bài cho nàng rời khỏi doanh trại, không hề nghĩ nàng lại bị bọn binh lính khi dễ như thế này, xảy ra việc này làm cho hấn thật sự thêm quyết tâm.

Cho dù không đuổi nàng về phủ tướng quân ở kinh thành, ít nhất hấn cũng muốn an trí nàng an toàn trong biệt quán kinh thành.

Nàng sưng sốt, mắt nhìn thấy mặt phu quân hiện lên nét nghiêm trọng, lòng nàng cũng dấy lên một tia dự cảm bất hảo.

“Ở bên cạnh huynh muội thực sự an toàn mà!” nàng ra vẻ thoải mái nói.

“Nơi này dù sao cũng là quân doanh!”

“Quân doanh thì sao chứ, muội ở chỗ này như cá gặp nước.”

“Dung Nhi!” Hấn nghiêm túc gương mặt.

Lại nữa rồi, hấn lại muốn nàng rời đi, nói là vì muốn tốt cho nàng, nhưng lý do như vậy, mới thực không tốt a!!! >”

“Đừng nói với muội ý định này nữa, muội nhất định ở cạnh huynh!” Nàng kiên trì.

“Mặc kệ nàng là nguyện ý hay không, chuyện này ta đã quyết định, nàng không thể tùy hứng.”

Hắn vốn chính là, một khi đã quyết định thì sẽ không đổi ý, nam nhân thì có nhiệm vụ bảo vệ nữ nhân mình yêu mến.

Nhận thấy sự việc không ổn, Tô Dung Nhi ý đồ muốn chạy trốn, nhưng Đoàn Ngự Thạch không dễ dàng để nàng thực hiện ý đồ, hắn biết rõ tiểu nữ nhân này nghĩ cái gì, bàn tay to nhanh nhẹn bắt cổ tay nàng, không cho phép nàng chạy trốn.

“Ai da, huynh làm gì nắm tay muội chặt như vậy, đau quá nha!!!”

Nàng cố ý giả vờ một bộ dáng đau đớn, ý đồ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

“Dung Nhi, nghe lời!” Hắn không hề bị ảnh hưởng, quyết không thương lượng gì cả.

Nàng mới không cần đâu! Người này thật bá đạo nha, điều gì cũng quân lệnh như núi, ngoan cố đến nỗi khiến cho người khác phải nghiêng răng nghiêng lợi, bất quá, nếu là trạng thái thời tuần kiệt nên nghe theo lời hắn.

Nàng thở dài: “Được rồi, nghe lời huynh vậy.”

“Nàng đáp ứng rồi?”

“Huynh là phu quân của muội, ở nhà theo phu, xuất ngoại đương nhiên cũng có thể theo phu nha!” Nàng nhìn hắn một cái thật hiền thực, nhu thuận tươi cười.

Hắn nhìn nàng thật sâu, liếc mắt đánh giá một cái, sau đó mới buông lỏng tay một chút.

Tô Dung Nhi yếu điệu bị hắn nắm chặt cổ tay, một bộ ra vẻ con dâu nhận lệnh, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, đột nhiên nàng sững sốt, chỉ vào phía sau hắn.

“Á??? Đó là cái gì???”

Đoàn Ngự thạch vừa quay đầu lại, nàng lập tức xoay người bỏ trốn... #888888;’](Dung Nhi tỷ gian xảo quá nha, mà Đoàn ca cũng “khờ” thật >”< Lúc này không trốn thì đợi khi nào chứ???

Nhanh nhanh!!! Chạy thôi!!! Mau mau a.....!!!

Nhưng mà, nàng bất quá mới chạy được vài bước, ngay cả cửa còn chưa ra tới đã bị một cánh tay sắt bắt lấy bay lên không trung...

Đoàn Ngự Thạch dễ dàng bắt lại được nàng, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người khác không thể tin.

Phản ứng của nàng đầu tiên là thét chói tai...

“Buông ra nha! Cứu mạng a! Giết người a!”

“Nàng...!” Đoàn Ngự Thạch nghiêm mặt, thái dương hơi hơi co rúm, quả thực hắn đối nàng không có cách, hắn không biết nên nói cái gì, nhưng hắn tâm ý đã quyết, không chấp nhận nàng cự tuyệt.

“Ông trời...” Một tiếng hét kinh hãi đến từ Mục Đức Quang, hình ảnh đập vào mắt mọi người, chính là cảnh Đoàn Ngự Thạch đang ôm lấy Tô Dung Nhi.

“Tướng quân... hai người... đang làm cái gì...???!!!”

“Giáo ử đại nhân! Người tới đúng lúc lắm, mau cứu ta a!” Nàng vừa đánh lại đá, nhưng chính là giây dựa không ra.

Ngay sau đó, Tất Tề, Đông Phương Vệ, Hàn Văn Việt cùng những người đang chờ đi vào và đều thấy được tình huống trước mắt, ai nấy đều trơ ra một vẻ mặt khiếp sợ...

“Lời đồn đãi quả nhiên là thật!” Tất Tề lắc đầu, không đành lòng lại nhìn xuống quay đầu đi nơi khác...

Đoàn Ngự Thạch nhíu mày: “Lời đồn gì?”

Mục Đức Quang đáng vẻ cầu xin, nói: “Tướng quân và hắn, hai người quả nhiên có long dương chi phích.”

Tĩnh lặng

Đoàn Ngự Thạch ngây người... Tô Dung Nhi cũng đã quên giấy dựa...

24. Chương 24

Đoàn Ngự Thạch ngây người... Tô Dung Nhi cũng đã quên giấy dựa...

Quả thật, hiện tại trong mắt người khác, nàng đang là nam nhân, bởi vì bây giờ nàng đang hoá trang bộ dáng của tiểu quân y, mà hắc hiện đang... ôm nàng... ^^

Này... hiểu lắm này thực sự... >"< quá=" lớn=" nha,=" hắc=" bị=" cho=" rằng=" thích=" nam=" nhân??=" đoàn=" ngự=" thạch=" sắc=" mặt=" vô=" cùng=" khó=" coi,=" lần=" này=" thật=" đẹp=" mặt=">

“Các người hiểu lắm...”

“Phi lễ nhaaaa...!!!”

Hắn vẽ mặt kinh ngạc, không dám tin tưởng mắt nhìn nữ nhân đang trong lòng hắn.

Hắn nhẹ buông tay, Tô Dung Nhi nháy mắt liền tận dụng thời cơ, lập tức giấy dựa bỏ chạy, nhanh như chớp đến trốn phía sau Mục Đức Quang.

“Trở về đây!” Đoàn Ngự Thạch hỗn hển mệnh lệnh.

“Không, tiểu nhân thà chết chứ không khuất phục!”

Nàng dùng sức lắc đầu, mắt còn ứa ra lệ, bộ dáng như vừa trải qua việc gì thật kinh hoàng làm cho Đoàn Ngự Thạch nổi nóng thiếu chút nữa là hộc máu. #999999;](Dung Nhi tỷ diễn hay ghê nhỉ, tội ca ca quá à >"<>

Ha ha, có nhiều người như vậy làm chỗ dựa, nàng không sợ phu quân ép nàng nữa đâu!!!

Đông Phương Vệ thật sự nhịn không được.

“Tướng quân, ngài như thế nào có thể đối với hắc... đối với hắc... ai...!!!” Đông Phương Vệ cảm thấy thật xấu hổ, nói ra như thế nào đây, đại tướng quân đối với tên quân y kia lại... còn có ý đồ cường bạo hắn, nếu không tận mắt nhìn thấy, hắc thật không thể tin!

Đoàn Ngự Thạch thân đường đường là đại tướng quân, làm sao có thể chịu được cái loại hiểu lắm này, hắc tức giận trả lời.

“Nàng là nữ!”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên mọi người lại trải qua thêm một phen kinh ngạc lớn nữa.

“Ta không phải nữ!” Tô Dung Nhi không cam lòng yếu thế, liền phủ nhận.

Xong rồi xong rồi!!! Đại tướng quân chẳng những điên rồi mà ánh mắt cũng có vấn đề.

Hàn Văn Việt cười khở nói: “Nhưng tướng quân, hắc rõ ràng là...”

“Nàng dịch dung!”

Mọi người ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn về phía tên tiểu quân y đang đứng phía sau Mục Đức Quang.

Tô Dung Nhi chau mày, không phục nhìn trừng trừng hắc, hắc dám đem bí mật của nàng nói ra!

“Hơn nữa nàng là thê tử của ta!” Đoàn Ngự Thạch quang minh chính đại, lớn tiếng tuyên bố.

Mọi người ánh mắt khiếp sợ trừng ra lớn thêm, tướng quân thật đáng kinh người nha, chỉ dùng lời nói thôi đã thành công làm cho toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người tiểu quân y.

Nếu lời tướng quân nói là thật, thì...

“Dung Nhi đừng giả trang nữa!” Đoàn Ngự Thạch song chưởng đưa ngang ngực, nhìn tiểu tử kia ra lệnh.

Gương mặt đang trốn phía sau Mục Đức Quang đột nhiên hé ra.

“Người ta vẫn chưa có gả cho huynh...!”

Một gương mặt thanh lệ tuyệt tục hé ra, làm cho trông mắt mọi người suýt chút nữa rớt xuống, bởi vì lúc này là gương mặt của nam nhân, còn bây giờ lại là...

Tô Dung Nhi tuy rằng liếc nhìn hắn một cái xem thường, nhưng trong lòng cũng thật vui nha, hắn trước mặt mọi người lại tuyên bố nàng là thê tử của hắn, thật sự nàng rất vui nha. ^^

“Tướng quân... chuyện gì xảy ra vậy?”

Khi nào bọn họ lại có một vị tướng quân phu nhân, thật sự không ai hiểu được, đây quả là một chuyện kinh hỉ lớn mà!!! #999999;](Kinh = kinh hoàng, hỉ = vui mừng, mí nàng tự ghép lại mà hiểu nhé ^^)

“Chuyện là như thế, nàng là thê tử chưa cưới của ta, không thể để nàng tiếp tục ở trong doanh lý toàn là nam nhân như thế này!”

Đoàn Ngự Thạch thật sự lười giải thích, chỉ cần mọi người biết được, hắn là thích chính là nữ nhân và nàng còn là thê tử của hắn, vậy là được rồi.

“Muội hoá trang thành nam nhân là sẽ không còn vấn đề gì nữa mà, huynh thật cố chấp!”

Nàng thì thảo nói thầm, bả đầu lùi về phía sau Mục Đức Quang, thoáng một cái gương mặt xinh đẹp lại biến thành tên tiểu quân y, nàng nhô đầu ra, nói: “Như vậy được rồi mà.”

Cảnh tượng trước mắt dọa ọi người cảm đều như muốn rớt ra, chỉ có Đoàn Ngự Thạch thần thái là trấn định, bởi vì trước đây hắn đã bị dọa qua mấy lần rồi, không thể trách mọi người được!

“Ông trời ơi! Ánh mắt ta nhất định là...” Hàn Văn Việt kinh hô.

Đông Phương Vệ cũng khần trương: “Thật sự giống như đức, chính là thuật dịch dung, quả nhiên lợi hại, mà công phu biến hoá chỉ trong nháy mắt, chẳng lẽ... đây là “Thiên diện thuật” mà trên giang hồ thất truyền đã lâu?”

Gương mặt kia lại lùi về phía sau Mục Đức Quang, sau đó lại hé ra gương mặt thiếu nữ, cười trả lời.

“Đúng vậy, đây là Thiên diện thuật!”

“Tướng quân phu nhân công phu quả nhiên đáng bội phục!” Tất Tề nhìn như thế đã hiểu, đẩy lòng dâng lên sự bội phục.

“Thật ra ta chỉ biết có công phu này thôi!” Tô Dung Nhi ngượng ngùng, bướng bỉnh lè lưỡi, nhìn nàng thật đáng yêu và xinh đẹp.

“Vết sẹo trên mặt tướng quân đột nhiên biến mất, hắn cũng là kiệt tác của phu nhân?” Đông Phương Vệ hỏi.

“Bởi vì tướng công không thích vết sẹo đó mà, cho nên ta làm một khối da đem che khuất vết sẹo của phu quân, muốn cho chàng vui vẻ một chút thôi!”

Chân tướng sự việc cuối cùng đã rõ ràng, mọi người rốt cục đã hiểu lý do...

Đối với vị phu nhân tướng quân này, ai ai cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, mặc dù không biết nàng từ đâu đến, nhưng biểu hiện của mọi người làm tướng quân vô cùng cao hứng.

Mọi người theo tướng quân đã nhiều năm, trải qua biết bao lần thập tử nhất sinh ở trên chiến trường, tình cảm đối với nhau so ra còn tốt hơn đối với người nhà, cũng chỉ bọn họ mới biết vết sẹo đó có ý nghĩa như thế nào, mọi người đều thống nhất sẽ không đề cập đến, cũng không nói cho bất luận kẻ nào biết.

Bọn họ cũng rất quan tâm đến việc chung thân đại sự của tướng quân, họ biết tướng quân trì trệ việc lập gia đình là vì không tín nhiệm nữ nhân, nhưng nay lại tìm được một nữ nhân yêu mến, bọn họ tất cả đều vui mừng.

Thật không dễ dàng có một nữ nhân lọt vào mắt xanh của tướng quân.

Nếu như tất cả mọi người đều đã hiểu, Đoàn Ngự Thạch làm việc cũng yên tâm hơn.

“Phu nhân nên ở lại trong phủ tướng quân, hôm naysẽ đưa người ra doanh.”

“Ta không đi đâu!”

“Phu nhân không thể tùy hứng!”

Nàng không phục đồ miệng: “Bất quá chỉ là bị đám binh lính ám toán làm cho té nhào, cũng không phải tai hoạ chết người gì, người cũng đừng nên làm chuyện bé xé ra to!”

“Nếu không phải có chuyện khiến sinh mệnh nàng bị nguy hiểm, ta cũng không kiên trì như vậy!”

Nàng sững sốt, nhắm nuốt ý tứ trong lời nói của hắn, đột nhiên giật mình hiểu ra.

“Huynh là sợ Tà Vương lúc tìm tới huynh, sẽ đối với muội bất lợi?”

Đoàn Ngự Thạch bực môi nhếch lên, lãnh khốc nghiêm mặt, không trả lời cũng không phủ nhận.

“Nếu vậy muội càng không thể đi, Tà Vương nếu muốn tới đối phó huynh thì muội phải ở lại giúp huynh!”

“Hoang đường! Nàng không có võ công, như thế nào giúp ta!”

Nghe hắn nói như thế, nàng lại càng không chịu phục.

“Nếu không có muội, ai giúp huynh giải kịch độc Miêu Cương a!!!”

Sao? Thì ra thế! Mọi người lại thêm một lần bất ngờ, vị phu nhân tướng quân này thật sự rất hữu ích nha.

“Nàng ở lại bên người, ta không thể chuyên tâm đối phó Tà Vương, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng cho ta!”

Ai nha, dám nói nàng như vậy, thế thì nàng cũng không thềm khách khí nữa...

“Không biết người nào đó lúc nửa sống nửa chết nằm ở trên giường là ai phải chăm sóc nha, ban ngày phải chiếu cố, ban đêm thì túc trực bên cạnh hắn, đúng giờ giúp hắn uống thuốc uống nước, giúp hắn lau người, đem phân và nước tiểu toàn bộ một tay lo???” #999999;’](Dung Nhi tỷ, tỷ thiệt là... >”<>

Oanh!!!

Đoàn Ngự Thạch giống như ngũ lôi oanh đỉnh, gương mặt tái đen, trướng giận đến ửng hồng.

Gương mặt ngàn năm lạnh lùng nay đã biến hoá, không thể hiện nổi tôn nghiêm, còn xấu hổ đến đỏ mặt, ửng hồng cả tai, ánh mắt tàn nhẫn, nhìn người nào đó như muốn khai đao, tội cho kén hững mũi chịu sào là Mục Đức Quang.

“Đức Quang, tìm mười tên thủ hạ giỏi hộ tống nàng ra doanh!”

“Hắn đầu hồng rồi, đừng nghe hắn!”

Ánh mắt quét về nửa cái đầu vừa lộ ra phía sau Mục Đức Quang.

“Nàng nói cái gì?” Cẩn rắng nhần nhện, trong giọng nói ẩn chứa sức gió lốc sắp bùng phát.

“Người ta không những đã cứu huynh, mà mấy ngày nay cũng chăm sóc huynh rất tốt, huynh không đối với người ta tốt một chút mà cứ nhiên còn đuổi người ta đi, vong ân phụ nghĩa!”

Nhìn hai người này cứ giằng co qua lại, những người đứng xem ở một bên thật khổ sở nha, cứ phải cố gắng chịu đựng không được cười!!!

Trong quân doanh không ai là không kiên kỵ Đoàn Ngự Thạch, hắn là một nam tử hán, đại tướng quân uy danh bát phương, trời sanh tính tình kiêu ngạo, không lúc nào là không nghiêm lãnh gương mặt, khí thế khiến người người đối với hắn phải kinh sợ.

Nhưng vị phu nhân tướng quân này, ngang nhiên dám chống đối đại tướng quân, không giống các cô nương khác, luôn đối với đại tướng quân e dè, sợ đầu sợ đuôi, luôn nơm nớp lo sợ, trên thực tế là bị vết sẹo trên gương mặt hắn dọa cho hồn vía lên mây, thế mới biết, vị phu nhân này thật đặc biệt nha, nàng thật thần thắng, ai cũng nhìn ra được nàng đối với tướng quân không muốn xa rời.

Đông Phương Vệ một bên vuốt chòm râu, một bên ngẫm đánh giá vị phu nhân tướng quân thông minh này, vẻ mặt có chút dăm chiêu...

“Ta là thống soái, đây là quân doanh của ta, ai được lưu, ai phải đi là do ta quyết định!”

“Ai da, mọi người có nghe không, đây là tiếng người sao? Cái gì gọi là phu thê không thể chia lìa, người ta còn chưa gả cho huynh, mà huynh đã muốn đuổi người ta, thật là vô lương tâm, Mục đại nhân, người nói có phải hay không?”

“...” Mục Đức Quang miện cằm như hén, hắn nào dám đáp lại, trừ phi không muốn sống nữa.

Nàng nhăn mặt, Mục đại nhân sợ phu quân đến nổi biến thành câm điếc rồi, vì thế nàng đành chuyển qua hỏi Đông Phương tiên sinh.

“Đông Phương tiên sinh ngài thử phân xử xem, tướng quân như vậy thật quá đáng có đúng không?”

Lúc này Đông Phương Vệ mới tiến lên, chấp tay đối tướng quân nói: “Tướng quân, có thể nghe lão phu nói một lời này không?”

Đoàn Ngự Thạch mặt trưởng banh, nhìn đi hướng khác, Tô Dung Nhi thì hớn hỏ cười nói: “Đông Phương tiên sinh, mời nói.” ^^

Nàng bày ra một bộ dáng phu nhân tướng quân, nàng không thêm sợ phu quân đâu! ^^

Đông Phương Vệ đối với phu nhân vái chào, rồi không nhanh không chậm mở miệng: “Lão phu có một kế, có thể bảo đảm cho phu nhân an toàn vừa có thể tránh cho tướng quân sự ám toán của Tà Vương.”

Đoàn Ngự Thạch hừ nói: “Binh đến tướng chặn, thủy đến thổ đấu, bản tướng quân chưa từng phải sợ kẻ nào!”

Tô Dung Nhi nhìn một cái xem thường, mặc kệ hắn: “Đông Phương tiên sinh có hảo kế gì, xin mời nói ra.”

Mọi người tò mò nhìn theo, chỉ thấy Đông Phương Vệ cười đến bí hiểm.

“Rất đơn giản, chỉ cần phiên phu nhân thuật dịch dung.”

25. Chương 25

“Còn phải mất bao lâu nữa?”

“Lát nữa thôi mà!”

Một lát sau...

“Có được không?”

“Ừm nóng vội mà, chậm mà chắc” ^^

Tô Dung Nhi vẽ mặt chuyên chú, ánh mắt sắc bén, đầu ngón tay mảnh khảnh như rìu đục đao khắc đưa qua lại trên mặt hắn, một chút ẩn ẩn nơi này, một chút điều chỉnh chỗ kia, mỗi chỗ của mặt nạ đều là tâm huyết của nàng, không chỉ muốn giống hệt như thật mà nàng còn muốn nó thật đặc sắc.

Vì hoá trang thành một gương mặt hoàn toàn mới nên mỗi chi tiết, màu da, độ co giãn, thậm chí là xúc cảm đều phải trông thật sống động mới được.

Nam nhân ngồi trước mặt nàng chỉ có thể ngoan ngoãn giống như tượng đất, tùy ý người kia mười ngón tay ngọc đả đo trên mặt hấn đập nặn gương mặt mới.

Đoàn Ngự Thạch thủy chung phụng phịu, hiển nhiên là không kiên nhẫn chờ đợi, một lần nữa lại mở miệng.

“Vì sao lại lâu như vậy?”

“Bởi vì đây là mặt nạ đầu tiên muội làm cho huynh, cần điều chỉnh, sửa chữa, sau đó định khuôn, còn có...”

“Còn có cái gì?”

Tô Dung Nhi tập trung ánh mắt nhìn hấn, tỉ mỉ xem xét hồi lâu, xác định đã hoàn mỹ không tỳ vết, rồi mới trả lời.

“Còn làm cho huynh nhìn không thấy sự uy hiếp nữa!”

Đoàn Ngự Thạch nhướng mày, bất quá chỉ là một cái mặt nạ, yêu cầu nhiều như thế để làm gì? Chỉ cần làm cho người khác không nhận ra hấn là đại tướng quân là được rồi!

Vì phòng ngừa Tà Vương ám toán, mưu sĩ Đông Phương Vệ đã nghĩ ra một kế, xin Dung Nhi chế tác ra một mặt nạ cho tướng quân, rồi tung ra tin tức giả, tuyên bố Đoàn tướng quân đã phụng chỉ hồi kinh, Hồ quân hiện tại tạm thời để tổng giáo uý Mục đại nhân thống lĩnh.

Thứ nhất có thể ẩn giấu hành tung trong tối, tiếp tục điều hành đại quân, thứ hai có thể tránh kẻ địch và Tà Vương ám toán, chiêu này gọi là nhất cử lưỡng tiện.

“Tốt lắm!” Tô Dung Nhi hưng phấn nói, cười ngọt ngào nhìn gương mặt mới của phu quân, xem nào, thật là tuấn đạt, càng nhìn càng thấy đáng yêu nha! ^^

“Đông Phương tiên sinh, các người có thể vào được rồi!”

Đám người bên ngoài chờ đã lâu, nghe được phu nhân cho phép lập tức khẩn cấp đi vào nội trướng khai mở tầm mắt, nhìn tướng quân xem giả trang thành bộ dáng gì?

Lúc bọn họ vừa nhìn thấy tướng quân, tất cả đều ngây dại.

“Nhìn như thế nào?” Đoàn Ngự Thạch hỏi, quét mắt liếc bốn người vừa vào một cái.

Đông Phương Vệ hít thật sâu một hơi, miệng thì thảo: “Biện pháp hay, đây thật sự là một biện pháp hay!”

Hàn Văn Việt đảo miệng, ho khan vài tiếng, giống như thanh cổ họng, như trong cổ họng tựa hồ có cái gì, kỳ thật là hấn sợ là chính mình không cẩn thận sẽ bật cười ra tiếng...

Người không chống đỡ nổi chính là Mục Đức Quang, hấn cắn chặt hàm răng, dùng hết sức lực có thể không cho chính mình nhếch môi, cố gắng đình chỉ, kết quả là gân khuôn mặt đều hơi hơi co rút.

Trầm ổn nhất là Tất Tề, cư nhiên nhìn về hướng khác, giống như đang trốn tránh cái gì đó, trên gương mặt biểu hiện đã hết sức ẩn nhẫn.

“Mặt nạ không sai đúng không?” Tô Dung Nhi dào dạt đắc ý nói, đây là kiệt tác xuất sắc nhất của nàng.

“Đúng...” Đông Phương Vệ tiếp tục hít sâu, thậm cầu nguyện chính mình trăm ngàn lần đừng cười ra tiếng.

“Phốc...” Mục Đức Quang đảo miệng, thậm nói chính mình không thể cười, trăm ngàn lần không thể cười.

Tất Tề thủy chung không dám nhìn tướng quân, sợ xem nhiều một hồi, chính mình sẽ không nhịn được mà cười ra mắt, về phần Hàn Văn Việt, hấn đã nín cười đến mức sắp nghẹn mà khoé mắt đã mau rút gân.

Nhìn bọn họ bốn người biểu hiện quái dị làm cho Đoàn Ngự Thạch vẻ mặt hồ nghi.

“Rất kỳ quái ư?” Hấn hỏi.

“Không!”

“Thực anh tuấn!”

“Phi thường ỏn!”

“Công phu rất tốt!”

Sau đó bốn người lại là đồng dạng, đảo im miệng, thanh cổ họng, nhìn qua hướng khác, khoé miệng run run tiếp tục run run.

Đoàn Ngự Thạch lòng nổi lên một cổ bất an cảm giác, bởi vì nội trướng không có gương đồng, nên hắn đành rút đại đao bên hông ra, tò mò chiếu thân đao bóng loáng nhìn gương mặt mới của mình.

Khuôn mặt kia... ánh mắt vui vẻ... cái miệng mỉm cười, khuôn mặt này không khác gì phật Di Lặc luôn luôn tươi cười...

Đoàn Ngự Thạch trừng mắt, nhìn chính khuôn mặt buồn cười của mình, lúc hắn nói chuyện hay là trừng mắt lớn, đôi mắt của mặt nạ vẫn biểu hiện vui vẻ, ngữ khí của hắn phát ra tràn ngập uy hiếp nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười đáng yêu...

Khoa trương là, khi hắn xấu hổ, trên mặt vẫn cứ nhiên biểu tình là đang cười, càng đừng nói là nhú mày, ngay cả trừng mắt nhìn mọi người, khuôn mặt hắn vẫn là biểu hiện cười một cách rạng rỡ... quả thật... gương mặt này... không có tính uy hiếp...

“Phốc...”

Một tiếng cười truyền đến, ánh mắt hắn lập tức bắn về nơi đó, trừng mắt khiến bốn người kia toàn thân run run lên.

“Cười cái gì?” Hắn trầm giọng cảnh cáo.

“Khụ... không có việc gì!”

Bốn người dừng việc tươi cười lại, khôi phục sự đứng đắn, tuy rằng nhin cười thật vất vả, nhưng bọn họ mạng nhỏ, vẫn căng thẳng không dám chọc tướng quân nổi nóng.

“Thích không?” Nàng vẻ mặt chờ mong hỏi hắn.

“Đổi gương mặt khác!”

“Tại sao chứ?”

Hắn chỉ vào mặt mình: “Bởi vì dù ta biểu lộ thái độ gì, gương mặt này nhìn vẫn cười.”

“Tại vì huynh không biết cười, cho nên Dung Nhi mới làm khuôn mặt tươi cười cho huynh!”

“Nhưng nhìn nó thực buồn cười!”

“Cái này gọi là tươi cười khả cú, muội mặc kệ, huynh nhất định phải đeo nó, đây là mặt nạ đầu tiên người ta làm cho huynh, tiêu tốn biết bao tâm huyết, hơn nữa đại trượng phu thân làm đại sự, không nên câu nệ tiểu tiết! Muội dám cam đoan, cho dù Tà Vương nhìn thấy huynh, cũng tuyệt đối chắc chắn không nhận ra huynh.” Nàng kiên trì, hơn nữa gỡ mặt nạ nàng đang đeo xuống, nếu hắn dám cự tuyệt, nàng sẽ lập tức khóc cho hắn xem!

Nếu là người khác, thì Đoàn Ngự Thạch chắc chắn sẽ giận dữ, nhưng đối với thiên hạ độc nhất nữ nhân bướng bỉnh này, hắn thật không có biện pháp với nàng...

Nàng làm khuôn mặt cười cho hắn đeo? Nàng đã dày công nghĩ và tạo ra, hắn đành phải...

“Được rồi!” Hắn giận dữ nói.

Vừa nghe hắn đồng ý thoả hiệp, Tô Dung Nhi lập tức cười kiêu diễm như hoa, lôi kéo tay hắn làm nũng.

Nhìn nàng vui vẻ như vậy, hắn cũng chỉ có thể tự nhủ, kiếp này gặp gỡ được tiểu nha đầu tinh quái này coi như là hắn kiếp trước đã tu luyện có phúc.

Ánh mắt hắn xẹt đến, Đông Phương Vệ lập tức hiểu ý, thức thời phải rút lui.

“Tướng quân nếu không có việc gì cần sai bảo, xin cho lão phu cáo lui!”

Đoàn Ngự Thạch gật đầu một cái, ba người kia cũng liền hiểu ý mà tìm lý do xin cáo lui, sau đó vội vàng rời khỏi doanh trường, không làm phiền tướng quân và phu nhân nói chuyện.

Mọi người rời đi hết, Đoàn Ngự Thạch mới ôm giai nhân vào lòng.

“Ta hứa sẽ sử dụng mặt nạ này để thoát thân, như vậy nàng cũng nên đáp ứng yêu cầu của ta!”

Nàng thu hồi tươi cười, cúi đầu, lộ ra vẻ mặt buồn bã.

“Dung Nhi?”

“Nhất định phải thế sao?” Nàng đáng thương hỏi.

“Ta sẽ mang mặt nạ nàng làm, còn nàng ở lại Hồ thành biệt quán, ngoan ngoãn chờ ta.”

“Nhưng mà...”

“Hai ngày sau, đại quân phải nhổ trại đi đến biên giới, ta phải dốc toàn lực đối phó giặc Bắc Thái, lúc đó nếu nàng ở bên ta sẽ phân tâm, thân là chủ soái mà lòng không chuyên chú đánh giặc, chẳng lẽ nàng hy vọng ta vừa phải lo lắng đến nàng, vừa phải lo đối phó giặc, rồi còn chú ý tới Tà Vương có ở gần hay không à?”

Nàng đương nhiên không muốn như thế, như vậy rất nguy hiểm nha, nàng hiểu những lời hắc nói là sự thật, mặc dù không tình nguyện, nhưng ngữ khí cầu khẩn của phu quân thật đã làm nàng mềm lòng.

Vì làm cho phu quân an tâm, nàng đành đồng ý.

“Được rồi, người ta đã biết, người ta sẽ... ngoan ngoãn rời đi quân doanh, cách huynh rất xa...”

“Ngốc, đừng biểu tình bộ dáng như ta đang đuổi nàng đi, ta... khụ...”

Hi hi! Nàng muốn hắc đau lòng, nên mới buộc hắc phải nói ra lời ngon tiếng ngọt, thế mới bỏ công sức. ^^

Nàng lộ ra bộ dáng một tiểu nữ nhân xin đẹp, hai tay ôm lấy bờ vai hắc, ánh mắt ngọt ngào trìu mến nhìn hắc, nếu sắp phải rời khỏi nơi đây, thì nàng hi vọng những thời gian ngắn ngủi có thể gặp nhau còn lại, hai người sẽ hảo quý trọng.

Đôi mắt to phiến tình nhìn hắc câu dẫn, ý tứ trong mắt nàng thật rõ ràng, không nam nhân nào có khả năng không hiểu.

Đoàn Ngự Thạch thân mình căng thẳng, ôm trong lòng cơ thể nhuần ngọc ôn hương, cảm nhận được nàng thật mềm mại, trong lòng dấy lên một phen hoả...

Nhưng mà, hắc không thể...

“Ta còn có việc muốn tìm Đông Phương tiên sinh thương nghị, nàng nghỉ ngơi trước đi!” Hắc cố gắng tự áp chế dục vọng của chính mình, nói xong liền muốn rời đi.

Tô Dung Nhi còn lâu mới để hắc đi, cánh tay ngọc của nàng cứ ôm vai hắc không chịu buông ra, không thuận theo hắc sẵn giọng nói: “Phu quân không muốn Dung Nhi?”

Hắc đương nhiên muốn nàng, từ sau lần chạm qua nàng đêm đó, nhiều lúc hắc xúc động, rất muốn lại được ôm nàng trong ngực, nếm thử tư vị ngọt ngào mềm mại kia, nhưng tình thế hiện nay, là chiến trận vẫn chưa yên, mà hắc lại còn là mục tiêu của Tà Vương, hắc không nắm chắc phần thắng, rủi như xảy ra tình huống xấu, hắc càng phải cẩn thận, nếu làm cho nàng hoài thai, mà chính mình vạn nhất xảy ra chuyện không hay, nàng phải làm sao bây giờ?

Bởi vì lý do này, khiến hắc rất băn khoăn, cho nên hắc kiểm chế xuống, không gặp mặt nàng, có trời mới biết, để làm điều đó, hắc phải dùng hết ý chí nghị lực để chịu đựng.

“Chờ ta thắng trận trở về, xác định mọi việc đều tốt đẹp, ta sẽ lập tức thành thân với nàng, để mọi người đều biết nàng là tướng quân phu nhân!”

“Muội không cần!”

“Cái gì?”

“Dung Nhi hiểu được suy nghĩ của phu quân, phu quân lo lắng chính mình nếu có bất trắc gì nên không muốn chạm vào Dung Nhi, bởi vì sợ Dung Nhi hoài thai, có đứa nhỏ sẽ không dễ dàng tái giá đúng không?” Nàng thở phà nói.

Nàng thông minh như thế làm hấn á khẩu không trả lời được, rất nhiều việc hấn không muốn nói ra, nhưng tiểu gia hỏa này đều biết được hấn đang suy nghĩ cái gì, cho dù hiện tại là hấn đang đội mặt nạ nhưng vẫn không gạt được nàng.

“Ta là vì muốn tốt cho nàng?”

Lại là vì muốn tốt cho nàng, xem ra không cùng hấn tranh luận chuyện này thật không được nha!

“Dung Nhi mặc kệ, kiếp này nhất định cùng phu quân sinh tử, nếu phu quân có chuyện gì bất trắc, Dung Nhi cũng không thể tìm người khác, thà rằng cả đời không lấy chồng, những lời này là thật tâm của muội, không phải tùy tiện nói ra!”

“Dung Nhi...”

Nàng giận tái cả mặt: “Nếu phu quân vẫn kiên trì như vậy, Dung Nhi sẽ trở về chỗ sư phụ, từ nay về sau không bao giờ xuất hiện trước mặt phu quân nữa.”

“Không được!” Hấn lập tức ôm chặt lấy nàng, không để cho nàng làm như thế.

Sắc mặt của nàng hoà hoãn, trong mắt chuyển lưu ánh nhìn câu dẫn, quyến rũ phong tình.

“Vậy phải coi phu quân làm gì mới được, dù sao sự thật thì huynh cũng không có biện pháp cột muội lại mà!”

Hấn dao động, tiểu tử kia thật sự muốn ăn hấn, hấn thật không có cách nào. >”

Con người đen hiện ra quang mang như muốn thiêu đốt người, không nói một lời, môi hấn đột ngột chụp xuống môi nàng, duyên hôn một cách cuồng nhiệt, bởi vì ít nhất là hai hoặc ba tháng sau, có lẽ đến cả nửa năm sẽ không còn được thấy hình bóng nàng nữa, nghĩ vậy hấn càng thêm siết chặt nàng trong vòng tay...

Hai cánh tay nàng níu lấy vai hấn, yêu thương...

Trên giường, hai người vội vàng thăm dò đối phương, khởi dẫn nhiệt hỏa, cuồng nhiệt thiêu đốt nhau.

“Dung Nhi.....”

“Sao ạ?”

“Ngực của nàng... hình như biến ra lớn hơn?”

“Là do Dung Nhi làm bộ ngực mới!”

“Nàng... làm?”

“Bởi vì lâu lắm phu quân không hề chạm vào Dung Nhi, nên Dung Nhi nghĩ phu quân ngại dáng người Dung Nhi không tốt thôi!”

“...”

“Hi hi... rất mềm đúng không?” ^^

“...”

“Phu quân?”

“...”

Làm bộ ngực??? Nàng nhọc sức làm ra, quả thật rất mềm mại, như thật đến không tin được.

26. Chương 26

Giặc Bắc Thái nghĩ Đoàn Ngự Thạch đã hồi kinh, đây quả thật cơ hội ngàn năm có một, thừa cơ quay trở lại xâm lấn, không hề biết rằng Đoàn Ngự Thạch vẫn chỉ huy chiến trận.

Mười vạn đại quân, chia làm ba cánh tả hữu, trung quân do Mục Đức Quang thống lĩnh, cánh trái phải do Tất Tề cùng một vị tướng lĩnh khác chỉ huy.

Về phần võ tướng Đoàn Ngự Thạch, hấn dẫn đầu ba ngàn binh lính tinh nhuệ, trước khi trận chiến xảy ra, hấn chỉ huy quân lính đánh lên từ phía sau một cách bất ngờ khiến địch quân không kịp trở tay.

Binh pháp được vận dụng đúng đắn, hơn nữa bởi vì quân địch nghĩ chủ soái không phải Đoàn Ngự Thạch nên có ý khinh địch, vì thế Hồ quân thừa cơ càn quét, đại chiến liên tiếp nổ ra, nửa tháng sau, tin tức chiến thắng được truyền đi rộng rãi...

Tô Dung Nhi ở lại trong biệt quán của tướng quân, ngày hôm qua nàng vừa nhận được tin báo truyền đến, hôm nay đại quân sẽ hồi doanh, phu quân của nàng sẽ trở về gặp nàng, vì thế suốt cả ngày hôm qua Tô Dung Nhi hưng phấn đến nỗi không ngủ được.

“Trời ơi, tiểu thư, như thế nào tiểu thư lại leo lên nóc nhà!!!” Nha hoàn đứng trong viện hoảng sợ đến mức kinh hô, giương mắt nhìn chằm chằm Tô Dung Nhi đang đứng trên mái hiên.

Trái ngược với nha hoàn thái độ đang khấn trương, Tô Dung Nhi rất ư là thoải mái.

“Như thế nào leo lên nóc nhà hả? Dễ lắm, kế bên cạnh có cây đại thụ nè, chỉ cần leo lên cây là có thể trèo lên nóc nhà thôi!”

“Tiểu thư, nguy hiểm lắm!”

Nha hoàn căn bản không phải là hỏi nàng làm thế nào để leo lên nóc nhà, mà ý nói rằng hành vi leo lên nóc nhà của nàng là rất không nên.

“Nguy hiểm lắm, tiểu thư mau xuống đi!”

“Có gì nguy hiểm đâu, vì không có nơi nào cao hơn chỗ này nữa mà!” Tô Dung Nhi cảm thấy nha hoàn tên Thuý Ngọc thật ảm ỹ nha, từ ngày đầu tiên khi nàng vừa mới đến biệt quán này, Thuý Ngọc luôn luôn ở bên tai nàng dận dò, nhắc nhở, hại nàng muốn ù cả lỗ tai...

Bất quá nàng cũng chỉ là leo lên nóc nhà đứng thôi, nào có làm ra điều kinh quái gì lớn lao lắm đâu!?

“Tiểu thư, tương lai người sẽ là tướng quân phu nhân, chuyện tướng quân phu nhân trèo lên nóc nhà, nếu truyền ra sẽ bị người khác chê cười đó!”

“Nếu không phải do người, thì chuyện này làm sao truyền ra?”

Là do giọng của ai đây! >”< haizzz,=“” nữ=“” nhân=“” này=“” giọng=“” lớn=“” đến=“” nổi,=“” trong=“” phạm=“” vi=“” mười=“” dặm=“” quanh=“” đây=“” đều=“” nghe=“” rõ=“” tiếng=“” của=“”>

Haizzz, Tô Dung Nhi thở dài, nếu nàng không xuống, mấy “vị” dưới kia chắc chắn sẽ không để yên cho nàng đâu. >”<. nhìn=“” bộ=“” dạng=“” hoảng=“” sợ=“” của=“” họ,=“” tô=“” dung=“” nhi=“” thật=“” là=“” bất=“” đắc=“” dĩ=“”>

Sở dĩ nàng leo lên nóc nhà là vì đây là nơi cao nhất, có thể dễ dàng quan sát, tầm nhìn thật rất tốt, có thể trông về phía xa nơi phương Bắc, nhìn thấy thân ảnh của phu quân.

Nàng thật rất rất rất muốn gặp phu quân nha, nửa tháng chia lìa làm cho nàng ngày đêm tưởng nhớ, vì không muốn phu quân thêm phiền toái, cho nên rất nhiều lần nàng phải cố gắng áp chế xuống nỗi nhung nhớ muốn vụng trộm chạy đến tiền tuyến.

Thuý Ngọc thở có chút hỗn hển, vị tiểu thư này thật là một cô nương hoang dã, ngày thường cư xử đã nhìn ra ngay là một cô nương thôn dã, không hề được gia giáo qua, sắp tới đây tiếp nhận thân phận tướng quân phu nhân cao quý, nếu như hành vi thế này bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta đàm tiếu.

“Tiểu thư, một cô nương tốt sẽ không tùy tiện trèo lên nóc nhà, nếu để người ta biết được, phu nhân tương lai của tướng quân là một cô nương không được giáo dưỡng, sẽ khiến cho tướng quân mất mặt đó!”

Nàng sửng sốt, hồ nghi hỏi: “Thật không?”

“Thật đó, đúng là như thế!”

Các gia nhân phía dưới đều nhìn nàng mà liên tục gật đầu, ai cũng kêu nàng mau chóng xuống phía dưới.

Nàng không biết đến trường hợp này, không có suy nghĩ nhiều như vậy nha, vừa nghe nói đến hành vi của mình có thể khiến phu quân mất mặt, nàng lập tức ngoan ngoãn đến chỗ cây thang, trèo xuống khỏi nóc nhà.

Rốt cuộc tiểu thư đã xuống, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, còn có mấy người che miệng cười trộm, vừa đúng lúc bị nàng nhìn thấy!

Đôi lông mày thanh tú chau lại, hành vi của nàng thật sự không đúng sao???

Thúy Ngọc tức giận đi tới, tuy chỉ là một nha hoàn, nhưng nàng đã ở nơi này lâu năm nhất, ở biệt quán từ lớn đến nhỏ đều do một tay nàng phụ trách thu xếp, vị phu nhân tương quân tương lai này thật sự rất tùy hứng, một chút tự giác làm tướng quân phu nhân cũng không có.

Vì bảo hộ danh dự tướng quân, nàng tự nhận có nghĩa vụ “dặn dò” vị tiểu thư này, tu chính cử chỉ thô lỗ của tiểu thư.

Thúy Ngọc bắt đầu thao thao bất tuyệt, quở trách Dung Nhi cử chỉ hành vi vừa rồi thật không nên, làm Tô Dung Nhi nghe mà bắt đầu muốn hôn mê.

Nàng thuở nhỏ sinh trưởng ở Tiên sơn, ngày ngày tự do tự tại, thế tục lễ tiết không hề ảnh hưởng, Thúy Ngọc giờ đây lại đối với nàng thuyết giáo, cái gì tam tông tứ đức, nữ nhân không rời khuê phòng, cười che miệng, nói không lớn tiếng, đi đứng nhẹ nhàng... ôi, một đồng quy củ, thật đúng là đại cực hình mà, nàng bắt đầu hoài nghi, những nữ nhân này như thế nào sống được a, nếu đổi lại là nàng, sớm đã nổi điên. >”

Nhưng chỉ cần nhắc đến phu quân, là nàng đành cố gắng nhịn xuống, vì không để cho phu quân khó xử, tất cả những phản bác trong lời nói nàng đành nuốt trở lại trong bụng.

“Được rồi, ta hiểu rồi, lần sau sẽ chú ý mà!”

“Tiểu thư hiểu được là tốt rồi, Thúy Ngọc hoàn toàn đều là vì muốn tốt cho tiểu thư cùng tướng quân, tướng quân là người có tiếng tăm, cho nên sau này, mỗi cử chỉ, hành động của phu nhân đều sẽ bị người người chú ý, nay tướng quân đánh thắng trận, công lao to lớn, thanh danh sẽ vang xa vạn dặm, cho nên lời nói và hành động của tiểu thư càng phải cẩn trọng hơn nữa, không thể gây cho tướng quân phiền toái nha!”

“Á... thật sao?” bị Thúy Ngọc nói như thế, bất giác nàng trở nên lo lắng, sợ chính mình không hiểu chuyện sẽ làm phu quân phiền toái thật, chỉ cần là vì phu quân, cái gì nàng cũng nguyện ý làm, nên bây giờ đành phải ngoan ngoãn thu hồi lại bản tính bướng bỉnh, lắng nghe nha hoàn sửa chữa hành vi đúng sai của nàng.

“Ai da, nhìn xem một cái nào, lúc này tiểu thư trèo lên nóc nhà, khiến cho thân thể và xiêm y đều bị bẩn hết rồi, nếu để tướng quân trở về nhìn thấy sẽ không hay đâu! Người đâu, chuẩn bị nước ấm, giúp tiểu thư tắm rửa!”

Nói xong, Thúy Ngọc kéo nàng hướng đến phòng, không bao lâu sau, gia nhân nam đem vào một cái thùng gỗ lớn, đám tỷ nữ thì đổ đầy nước ấm vào thùng, còn thêm một ít cánh hoa, trong phòng tràn đầy hơi nước...

Tô Dung Nhi trong bụng thầm kêu khổ...

Này biệt quán tao nhã lịch sự, trừ bỏ những người phụ trách phía trong và phía ngoài, Đoàn Ngự Thạch còn sai khiến mấy nha hoàn tay chân lạnh lợi hầu hạ nàng, bình thường nàng đều tự lập, cái gì cũng do chính mình làm, chưa bao giờ để ai hầu hạ thế này.

Việc khác nàng có thể nhẫn nhịn, nhưng tắm rửa còn có người hỗ trợ thế này, nàng thật sự không quen nha, bị mỗi người mở to hai mắt nhìn thấy hết thế này thật sự là...

“Ta tự tắm rửa là được rồi!” hai chân nàng tự giác lui về phía sau, bọn họ nhìn thật giống như hắc sói đang rình mồi nha, phải bảo trì khoảng cách an toàn mới được. >”

“Không có vị phu nhân thân phận cao quý nào tự chính mình tắm rửa cả!”

“Ta còn chưa có gả cho tướng quân nha!”

“Vậy bây giờ tập luyện trước.”

Khi Thuý Ngọc ra lệnh một tiếng, tất cả đám nha hoàn đều tiến lên, động tác thuần thục cởi bỏ xiêm y của Dung Nhi, làm hại nàng muốn chạy trốn mà không được, bởi vì Thuý Ngọc đứng trấn ở cửa, nàng căn bản chỗ nào cũng trốn không thoát.

Chốc lát sau, nàng đã bị lột trần như nhộng, đành chạy nhanh vào trốn trong thùng nước tắm, núp dưới những cánh hoa đang nổi trên mặt nước.

Cực hình này của nàng chỉ là vừa mới bắt đầu, bọn nha hoàn còn thay nàng chà rửa, giúp nàng kỳ cọ thân mình, thậm chí còn nâng lên chân của nàng mà cọ rửa, hại nàng cười ha ha đến chảy cả nước mắt, phải liều mình cầu xin tha thứ.

Ồi... chỉ việc tắm rửa thôi mà cũng giống như muốn lấy mạng của nàng, trước giờ Dung Nhi hoàn toàn không nghĩ đến, tắm rửa mà cũng có nhiều quy củ đến như vậy...

Thật vất vả mà cố gắng, vậy mà vẫn còn chưa chấm dứt, bọn nha hoàn còn đối với thân thể nàng, bôi lên một thứ tinh dầu, nói là bảo dưỡng da thịt, đó cũng là một loại nghi thức.

Thuý Ngọc nói, tắm rửa xong, đem toàn thân thể tắm hương thơm, đó là lấy lòng phu quân, cũng tránh cho phu quân diêm không may mới từ sa trường chinh chiến trở về.

Bọn nha hoàn ba chân bốn cẳng đem thân mình trần của nàng mà sờ, tuy rằng nàng thực không thích, nhưng vì phu quân, nàng phải kiên nhẫn, cố gắng mà thích ứng.

Bôi xong tinh dầu, thân thể nàng như giãn ra, nghĩ rằng được giải thoát rồi, mặc quần áo vào là xong, có thể được tự do, nào ngờ...

Thuý Ngọc lại hạ mệnh lệnh: “Hầu hạ tiểu thư trang điểm.”

“Cái gì???” Nàng trừng lớn mắt, không ngừng lắc đầu: “Người không phải là muốn gắn vào dây trên đầu ta mấy thứ quý này đấy chứ?”

Vừa dứt lời, nàng đã bị bọn nha hoàn chop lấy, bị ép mặc vào bộ váy công kênh phiền phức và phải đeo lên người vô số trang sức rườm rà, nàng đối với mấy thứ đó thật sợ hãi nha, bởi vì quần áo kia thật không tiện lợi cho hoạt động gì cả, thật khó mà đi đường. >”

Lúc ở quân doanh, nàng là giả trang nam nhân, vì thế chưa bao giờ phải mặc váy áo, ngày xưa ở Tiên sơn, nàng cũng chỉ luôn ăn mặc đơn giản, thứ nhất là để thuận tiện cho hoạt động thoải mái, thứ hai là ba tỷ muội nàng lúc nào cũng hi hi ha ha đùa giỡn với nhau, cho dù ăn mặc xinh đẹp, nhưng chốc lát sau, vì hiếu động vui đùa các nàng cũng dính đầy bùn đất vào cơ thể.

Bây giờ, hiện tại nàng cũng chỉ là ăn mặc một thân gọn nhẹ, đem mái tóc dài búi thành búi đơn giản mà thôi.

Chỉ thấy Thuý Ngọc vẻ mặt nghiêm nghị, không chút thoả hiệp trả lời: “Khi nghênh đón tướng quân hồi phủ mà tiểu thư lại ăn mặc xuề xòa là không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa!”

Bàn tay lại vung lên, bọn nha hoàn lại lần nữa tiến lên xung quanh, bao vây lấy nàng, mà nàng, chỉ có thể kêu trời, trời chẳng hay, kêu đất, đất chẳng biết...

Loại khổ hình này, rốt cục nàng còn phải chịu đựng đến bao giờ nữa đây??? Aaaaaa.....

27. Chương 27

Đoàn Ngự Thạch trở lại biệt quán của Hồ thành, vô cùng khẩn thiết muốn gặp lại Dung Nhi. Từ khi bước vào cửa, câu đầu tiên hần hướng đám gia nhân nói, chính là nàng.

“Dung Nhi đâu?”

Hần đi qua thiền viện, vào bên trong biệt quán, hướng Thuý Ngọc hỏi, cước bộ vẫn không ngừng lại, đôi mắt sáng như chim ưng không ngừng quét ra xung quanh tìm kiếm hình bóng giai nhân.

“Đã sai người đi thỉnh tiểu thư rồi ạ, tướng quân xin nghỉ ngơi, nô tỳ lập tức chuẩn bị rượu và đồ nhắm, xin tướng quân hãy tẩy trần trước!”

“Không cần!”

Hần vung tay lên, hướng đại sảnh đi đến...

Ở phía bên trong hành lang, một thân ảnh đang đứng lặng, hần vốn không chú ý tới, đến khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi hần...

“Phu quân.”

Đoàn Ngự Thạch giật mình, dừng lại cước bộ, hần quay đầu nhìn, ngây ngẩn cả người...

Chỉ thấy Tô Dung Nhi một thân tơ lụa nhu vấy, thắt lưng buộc cao, bày ra dáng người thon, cái eo nhỏ, vàng bạc sắc tuyến đan vào sa mỏng, nhìn thật động lòng người.

Nàng trên tóc điểm xuyên trâm vàng, sắc môi đỏ bừng quyến rũ, cử chỉ nàng tao nhã, dáng đi thướt tha, giống như tiên nữ giáng trần, xinh đẹp đến đắm say lòng người...

Vừa về đến gặp nàng như thế, Đoàn Ngự Thạch nhìn đến choáng váng, hần vốn vẫn biết nàng xinh đẹp, nhưng chưa từng nghĩ tới nàng như thế quốc sắc thiên hương, hoa ghen nguyệt thẹn...

Tô Dung Nhi trong mắt khó nén được hưng phấn, nhìn hần đứng ngay trước mặt, nàng thật muốn lao nhanh tới trong lòng hần, nhưng ngại vì phải duy trì bộ dáng tiểu thư đoan trang khuê các, bao nhiêu vất vả của nàng thật xứng đáng nha, bởi vì nàng nhìn thấy phu quân trong mắt hiện lên kinh diễm cùng say mê...

“Phu quân... a!”

Mới tiến lên một bước, nàng đã đắm phải tà váy, cả thân mình mất đà, lao ngã về phía trước...

Thảm!!! Cái này mà ngã thì...

Nhưng không bị ăn đau như đã dự đoán, khi nàng lao về phía trước thì đột nhiên có một đôi cánh tay quen thuộc nhanh đưa đến, đem nàng ôm vào trong ngực, bảo hộ nàng, không để nàng té ngã bị thương.

Nàng ngược mặt lên, cùng phu quân đối mặt, vừa vặn con ngươi đen như ngọn lửa nóng kia cũng gắt gao nhìn nàng.

Nàng thật muốn hỏi hần, nàng như thế nhìn có xinh đẹp hay không? Nhưng thật không cần nữa, vì ánh mắt nóng rực như ngọn lửa thiêu đốt kia đã cho nàng câu trả lời rồi.

“Dung Nhi cung nghênh phu quân trở về.” Nàng xấu hổ nói.

Đoàn Ngự Thạch ôm siết nàng vào lòng, cảm thấy vô cùng ấm áp, trên chiến trường quyết liệt gió cùng máu, tàn khốc vô tình, giờ phút này thật hạnh phúc, cho dù bất luận phải trải qua bao nhiêu năm vất vả, chỉ cần nhìn thấy nàng, cái gì cũng không còn quan trọng nữa, vì nữ nhân yêu mến này của hần, tất cả cực khổ đều đáng giá.

Tô Dung Nhi nhỏ nhẹ giọng nói: “Phu quân vừa mới trở về, nhất định đang đói và mệt, Dung Nhi lập tức sai người chuẩn bị nước ấm để phu quân tẩy sạch thân mình.”

Nàng dịu dàng hiền thực dẫn phu quân hướng phòng khách đi đến, gơ tay nhắc chân đều có khí chất của một tiểu thư khuê các.

Đoàn Ngự Thạch theo nàng chậm rãi đi vào, nửa tháng không nhìn thấy nàng, hiện tại nàng thay đổi, thật sự là làm hắn thấy kỳ lạ khó hiểu...

Hắn còn tưởng rằng, khi hai người gặp lại, nàng sẽ như một chú chim nhỏ, bay vào trên người hắn, bởi vì nàng vốn là một tiểu cô nương tính tình bướng bỉnh, cổ quái đáng yêu, một giai nhân thật đặc sắc.

Đi qua phòng khách, tiến vào nội phòng phía sau, Đoàn Ngự Thạch lại thêm một lần sửng sốt, bởi vì bên trong trang sức xa hoa, mỗi một cây cột đều khắc hoa treo đèn, ánh nến rực rỡ, lụa mỏng quyến rũ, lại thêm một cái lư hương đang tỏa ra hương thơm dễ chịu...

“Đây là...”

“Đây là những chuẩn bị dành riêng cho phu quân, huynh thích không?” nàng dịu dàng hỏi, trên môi hiện ra lúm đồng tiền thật dễ thương, làm Đoàn Ngự Thạch nhất thời si mê.

“Các người đi ra ngoài đi, một mình ta hầu hạ tướng quân là được rồi!” Nàng đối bọn nha hoàn nói.

Thúy Ngọc dẫn đầu bọn nha hoàn, cúi mình hành lễ, sau đó liền rời đi khỏi phòng.

Sau khi những kẻ khác đã lui ra, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Đoàn Ngự Thạch vốn nghĩ, Dung Nhi đoan trang đáng vẻ theo quy củ, chỉ là đang hướng hắn vui đùa, hắn cũng im lặng nhìn nàng, xem nàng đang có mưu tính gì, cũng nghĩ là, bây giờ không có ai xung quanh nữa, nàng hẳn sẽ khôi phục lại bản tính của mình.

Nhưng không có, nàng vẫn dịu dàng, mềm mại giúp hắn đỡ xuống quần trang, hầu hạ hắn tắm rửa, giúp hắn cọ rửa thân mình, tẩy sạch mái tóc đen đang rối tung, luôn chú ý đến độ ấm của nước để kịp thời châm thêm nước nóng...

Đoàn Ngự Thạch khó hiểu, theo như hiểu biết của hắn về tiểu tử kia, nàng trước tiên sẽ là đùa diễn, không bao lâu sau, sẽ khẩn cấp tự động hiến thân, muốn ăn hắn...

Nhưng mà, thật sự hắn đã sai lầm rồi, vì từ đầu đến cuối, nàng chỉ là ở một bên hầu hạ, không hề đối hắn động tay chân, tuy rằng hắn rất muốn nàng, nhưng cố gắng nhịn xuống, hắn muốn xem nàng đang đùa cái gì, đang sắm vai hiền thê à? Nếu là như thế, hắn cũng đành tiếp nhận thôi!

Tắm rửa xong, nàng giúp hắn mặc quần áo, sau đó đi vào phòng khách, hắn lại tiếp tục ngắm người...

Trong phòng, trên bàn sớm đã được bày ra các thức ăn cùng hoa quả ngon, chỉ chờ nam chủ nhân xuất hiện, bọn nha hoàn đã đứng chờ sẵn sàng phục vụ, thấy nàng và hắn đi ra, vội cúi người hành lễ.

“Phu quân, mời dùng bữa!”

Đoàn Ngự Thạch nhếch mày lảng lảng đánh giá nàng, cử chỉ của nàng, thật rất có khí chất, giống như đã trải qua rèn luyện, không còn giống như ngày xưa, một tiểu cô nương nghịch ngợm.

Lúc đầu hắn còn thấy có chút thú vị, cũng thật tâm tận hưởng, nhưng bây giờ tựa hồ, hình như có chút kỳ quái?

Ăn uống đã xong, hắn nghĩ rằng trò chơi đã kết thúc, Dung Nhi của hắn cũng sẽ khôi phục nguyên bản tính tình, vì tắm, ăn uống đều đã xong, nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều đối với hắn rất cung kính, làm cho hắn mảy mòi càng sâu!

Hình như tiểu tử kia, đối với hắn sẽ “mềm mại” như vậy vĩnh viễn sao??? Hắn thật không quen, phi thường không quen nha!!!

Hắn không thích nàng dịu dàng như thế, từ lần gặp gỡ ngày xưa, hắn đã yêu thích một nàng thiếu nữ tính tình bướng bỉnh, hoạt bát đáng yêu. Trên đường trở về, hắn cũng chỉ nhớ hình ảnh nàng thản thảng, hoạt bát, không quanh co lòng vòng cầu yêu, chỉ có nàng mới có thể kích khởi hắn lửa nhiệt tình.

Dung Nhi từ trong phòng đi ra, ngồi đối diện hắn ở phòng khách cung kính nói: “Phu quân trên đường đã vất vả nhiều, giường đã được chuẩn bị tốt, đã có thể nghỉ ngơi, nhưng nếu phu quân chưa muốn ngủ, Dung Nhi sẽ gọi người pha trà nóng đến và hầu chuyện với phu quân!”

Hắn đương nhiên muốn lên giường nghỉ ngơi, hơn nữa không phải là chỉ một mình hắn, mà là cùng với nàng.

“Nghỉ ngơi.” Hấn không chút do dự trả lời.

Nàng dắt tay hấn, hướng phòng đi đến, Đoàn Ngự Thạch rốt cuộc không còn kiên nhẫn, đưa tay ôm bồng nàng lên.

“Á...” Nàng hô nhỏ, bởi vì đột nhiên bay lên không, nàng sợ đến mức lấy hai tay ôm chặt cổ hấn.

Đoàn Ngự Thạch không nhiều lời, chỉ vài bước là đã đến trước giường, thả nàng xuống, không nàng có cơ hội mở miệng, môi hấn chụp xuống môi nàng, ngọn lửa đam mê bùng cháy trong miệng nàng, dây dưa cuồng nhiệt...

“Ừm... phu quân...” Nàng bối rối giãy dụa, muốn ngăn cản hấn, nhưng lại hoá thành giai nhân đang đùa giỡn trong lòng hấn.

Tay hấn không hề an phận, bắt đầu trên người nàng làm loạn, khám phá đường cong cơ thể của nàng, hấn vội vàng giữ lấy nàng, cởi bỏ la sam trên người nàng, mãnh liệt biểu thị công khai là hấn muốn nàng, từ lúc vào cửa nhìn thấy nàng, hấn đã có suy nghĩ như thế, có thể chờ cho đến bây giờ, đã là cực hạn của hấn.

“Không được... phu quân!” Nàng đẩy tay của hấn ra, làm hấn khó hiểu, hấn vốn đã mau chóng bị dục hoả thiêu đốt, vậy mà nàng cứ nhiên kêu tạm dừng.

“Tại sao?”

“Bởi vì không hợp quy định lễ nghĩa!”

Nàng cùng hấn giảng quy định lễ nghĩa??? Hấn không có nghe làm chứ???

Nếu hấn không có nhớ không lầm, thì khoản thời gian nàng cùng hấn ở quân doanh, Dung Nhi cũng không chỉ một lần phá hư nhân thể sở nhận quy định lễ nghĩa.

Chỉ cần có cơ hội, là nàng đều đối với hấn rất sẵn sàng.

Nàng thường nói lung tung không kiêng kỵ điều gì, đôi khi khiến cho hấn thật dở khóc dở cười...

Nàng còn nữ giả nam trang, không chút nào để ý nam nữ thụ thụ bất thân...

Nàng hoạt bát hiếu động, luôn làm ra những cử chỉ lớn mật...

Là nàng đã làm cho hấn vui vẻ, làm cho những ngày buồn tẻ của hấn tràn ngập hương vị tình yêu, nàng không trách hấn trầm mặc ít lời, bởi vì nàng rất thích nói chuyện, nàng rất đặc biệt, nàng chính là một nữ tử không chịu lễ giáo bình thường trói buộc mà.

Trong thiên hạ, cũng chỉ có một mình nàng dám đảm đương cùng hấn đối mặt mà bình luận chuyện vết sẹo trên gương mặt hấn.

Hấn còn sợ mình đối với nàng chưa đủ nhiệt tình, nhưng so với những dự đoán đó, hôm nay nàng thật khác thường, còn bảo hấn không hợp quy định lễ nghĩa?!

“Quy định lễ nghĩa ư?” Hấn hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Đúng, ban ngày nam nhân không nên cùng thê tử làm chuyện đó, sẽ bị chê cười là miệt mài vô độ, huynh là tướng quân càng phải nên cẩn thận, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị người khác cười nhạo, hơn nữa Dung Nhi vẫn chưa cùng phu quân bái đường, cho nên... kiêng kỵ một chút thì tốt hơn!”

“Ai nói với nàng những điều đó?” Hấn chất vấn.

“Thúy Ngọc nói.”

Quả nhiên!!!

“Nàng ta nói gì?”

“Nói là... tướng quân vốn thân phận cao quý, không giống một dân chúng bình thường, và nhất cử nhất động của tướng quân phu nhân tương lai càng phải cẩn thận hơn, không được làm ra những chuyện khiến cho tướng quân mất mặt, nhất là cử chỉ phải phù hợp với tiêu chuẩn của một tiểu thư khuê các!”

Thì ra là thế, rốt cuộc hẳn đã hiểu tại sao tiểu tử này đột nhiên lại hoá thành như thế, nguyên nhân là do bọn nha hoàn ở sau lưng nói chuyện.

Nửa tháng nay không có hẳn, bọn nha hoàn đã làm ra những chuyện gì để tra tấn nàng? Dung Nhi vốn có chủ kiến riêng, không dễ dàng thoả hiệp như vậy, nhưng nay lại phải cố gắng khác thường, sắm vai một nhân vật ôn nhu hiền thực như thế, hoàn toàn trái ngược với tính tình nguyên bản của nàng, nhất định là do nàng đã nghĩ cho hẳn, sợ hẳn vì nàng mà bị mất mặt.

Tô Dung Nhi cẩn thận quan sát vẻ mặt của phu quân, thấp giọng hỏi: “Huynh mất hứng sao?”

Mất hứng? Haizz, hẳn đương nhiên mất hứng! Nhưng đối tượng khiến hẳn mất hứng chính là bọn nha hoàn.

Thấy Dung Nhi vẻ mặt lo lắng, hẳn biết nàng hiểu lầm, nên thở dài nói.

“Nha đầu ngốc, nàng không cần phải ép buộc bản thân mình trở thành một tiểu thư khuê các, ta vĩnh viễn không bao giờ yêu cầu nàng làm như thế!”

“Phu quân không thích ư?”

“Đương nhiên, ta chỉ thích nữ nhân thẳng thắn, đáng yêu, nói chuyện không sợ hãi người kia thôi, chứ không thích một nữ tử suốt ngày miệng đều là cấp bậc lễ nghĩa như thế này!”

Tô Dung Nhi mở to đôi mắt đẹp: “Ý của phu quân là, muội có thể làm chính mình, cho dù đã man tho lỗ, không hề có bộ dáng của tướng quân phu nhân cũng được phải không?”

Hắn nhướn mày: “Ai quy định là tướng quân phu nhân phải có bộ dáng gì, hướng chi người mà Đoàn Ngự Thạch ta yêu thương chính là một Tô Dung Nhi vốn thật tình.”

Tô Dung Nhi nghe xong thật kích động ôm lấy hẳn, có phu quân cam đoan, nàng thật sự yên tâm, rốt cục đã được tự do rồi! ^^

“Thật tốt quá a! Phu quân!!!” ^^

Nàng vô cùng vui vẻ nha! ^^ Phu quân muốn nàng là chính mình, từ lúc nàng cùng hẳn ở cùng cho đến nay, hôm nay là lần đầu tiên hẳn nói ‘yêu’ nàng đó nha!!!

“Muội thật vui nha, huynh có thể chấp nhận nguyên bản tính tình của muội, mấy ngày nay muội cứ lo lắng, lo lắng không thể xứng đáng với huynh!”

“Không được nói như thế, nàng đã nói với ta, nhìn người phải nhìn tâm, nàng đã mở ra tâm của ta, nên ta nào có thể trái lại, bức nàng trở thành một người nàng không muốn, nếu là như vậy, ta căn bản không xứng với nàng.”

Tô Dung Nhi hít sâu một hơi, cùng hẳn nói chuyện cả buổi, thật là làm cho nàng cảm động, nam nhân nàng yêu quả thật là độc nhất vô nhị, có lẽ hẳn không bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt yêu đương, nhưng khi mở miệng, tuyệt đối là thật tâm hứa hẹn, cả đời không bao giờ thay đổi.

Chỉ cần phu quân của nàng không ngại, thì tất cả những chuyện kia nào có gì đáng ngại chứ? Người khác muốn nói huyền thuyên thì cứ việc nói, còn nàng thì chỉ quan tâm đến suy nghĩ của phu quân mà thôi!

Ánh mắt đảo nhẹ quyền rũ, nàng đột nhiên chuyển biến, đầu ngón tay đùa giỡn trong ngực hẳn.

“Aiii... huynh không chịu nói sớm, hại người ta phải cố gắng làm một tiểu thư khuê các đến mệt chết khiếp a, còn phải mặc cái loại váy rườm rà không tiện hoạt động, trên đầu còn phải gắn một đồng đĩa ăn nặng nề nữa chứ!”

“Là cây trâm.” Hẳn sửa chữa.

“Tuỳ tiện, gọi sao cũng được mà, nếu phu quân không thích, vậy mau bỏ mấy thứ chương mắt này đi.”

Tô Dung Nhi hoạt bát đáng yêu đã trở lại rồi, hẳn biết rất rõ, bởi vì đôi chân thon dài kia của nàng đang tự động triển ở hai bên hông của hẳn, đây là hành động quen thuộc của nàng, mỗi khi tiểu nữ nhân này muốn câu dẫn hẳn, nàng luôn luôn trước động tay, sau đó là động chân...

Hiện tại, nàng đối với hần liếc mắt đưa tình, cái lưỡi thơm tho liếm cánh môi, ý đồ câu dẫn hần quá rõ ràng...

Hần không cần ngôn ngữ, trực tiếp lấy hành động thể hiện hoàn toàn dự vọng của hần.

Hai người dây dưa nóng bỏng cùng một chỗ, hần nhiệt tình tiếp nhận da thịt mềm mại của nàng, bàn tay không an phận sờ soạng từng tấc da thịt non mềm, hô hấp ngày càng trở nên dồn dập hỗn loạn, váy áo của nàng bị hần đem thoát ra tất cả, bàn tay trần thủ buông khinh la trưởng, che dấu xuân ý bên trong dạt dào...

28. Chương 28

Hôm sau, Đoàn Ngự Thạch đem theo nàng cùng đại quân chuẩn bị hồi kinh thành báỉ kiến Hoàng Thượng.

Đoàn tướng quân thống lĩnh Hồ quân đại thắng trở về, khiến cho địch nhân hoảng sợ phải bỏ chạy về Mạc Bắc, sau đó Thái Bắc Vương đã phái sứ giả sang cầu hoà, thư chiêu hàng được trình lên, nguyện ý quy thuận triều đình, vĩnh viễn không xâm chiếm nữa.

Mang theo thư xin quy hàng bên người, Đoàn Ngự Thạch cùng Tô Dung Nhi hồi kinh, trừ bỏ chuyện được sắc phong chức tước, hần sẽ hưởng Thánh Thượng thỉnh cầu tứ hôn, chính thức cưới Dung Nhi làm vợ, phong nàng là tướng quân phu nhân.

Tâm tình hần thật cao hứng phấn khởi, nhưng đang nửa đường hồi kinh, thì nghe kinh thành truyền đến một tin tức gây chấn động lòng người.

Hoàng Thượng có lệnh, tướng quân Đoàn Ngự Thạch có công diệt trừ hoạ lớn từ phương Bắc, ngoài việc hạ chiếu chỉ ban thưởng vàng bạc, nhung gấm, tơ lụa, còn đem công chúa gả cho Đoàn Ngự Thạch, cấp đất phong quan, thăng tiến từ tướng quân trở thành phò mã.

Tin tức này, quả thật là một cái đả kích lớn cho hai người.

“Chuyện này là sự thật sao?” Hần hướng Đông Phương tiên sinh hỏi.

Đông Phương Vệ chấp tay, hành lễ trả lời: “Cháu của lão phu ở kinh thành, truyền người cưới ngựa đưa tin hỉ đến, tuyệt đối không sai đâu!”

Sự tình chuyển biến làm người ta không kịp trở tay, Đoàn Ngự Thạch không hề nghĩ đến Hoàng Thượng đột nhiên lại tứ hôn.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tướng quân giờ đã có phu nhân!” Mục Đức Quang nói.

“Nhưng chưa thành thân!” Tắt Tề nhắc nhở.

Đúng vậy! Vấn đề ở đây là, hần cùng Dung Nhi chưa thành thân, mà Hoàng Thượng đã hạ chiếu chỉ thông cáo, quân vô hí ngôn, không thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chuyện này phải giải quyết thế nào cho đúng đây?

Đại quân tạm thời hạ trại, nơi đây còn cách kinh thành bốn ngày hành trình, vốn dĩ là muốn hưởng kinh thành đi đến, nhưng nay đi thì không được, không đi cũng không xong, Đoàn Ngự Thạch lâm vào thế lưỡng nan.

Trong doanh trướng, nháy mắt tràn ngập không khí nghiêm túc, chuyện này không phải là hành quân đánh giặc, không ai nghĩ ra được biện pháp đối phó.

Lúc này, Tô Dung Nhi sôi nổi đi vào...

“Phu quân! Huynh xem muội bắt được cái gì nè.” ^^ Nàng hướng doanh trướng đi đến, đem ‘thành tựu’ của mình đưa mọi người xem.

“Một con cá vừa mập vừa to nha, hôm nay thế là có món cá ngon để ăn rồi.”

Nàng quần áo xốc xếch, trên mặt còn dính một đám bùn đen, vừa nhìn là đã biết rõ, trên đường đi nàng hưởng ngoạn phong cảnh thật sự tận tình.

Vì để cho xuất ngoại an toàn, nên nàng đã hoá trang thành nam nhân, đội mặt nạ, giả thành gã sai vặt của tướng quân, đi theo bên cạnh phu quân, lòng nàng thật vui vẻ, muốn đi đến khoe thành tích, nhưng vừa đi đến, liền phát hiện ra không khí thật ảm đạm, hẳn là có chuyện gì rồi...

“Mọi người làm sao vậy?”

Không chỉ có phu quân, mà Đông Phương tiên sinh, Mục đại nhân, Tất Tề đại nhân, tất cả đều mang một dáng vẻ đầy tâm sự, mà hơn thế nữa là, tất cả ánh mắt của họ đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng, nhìn xem ánh mắt của nàng, giống như trên gương mặt nàng có cái gì khác lạ.

Tô Dung Nhi nghi hoặc nhìn về phía phu quân, phát hiện ra sắc mặt hắn có chút quái lạ.

“Có chuyện gì vậy?”

Không có ai trả lời, ngay cả Mục Đức Quang thường ngày hay nói rất nhiều, lúc này cũng rất khác thường trầm mặc, khi hắn vô tình ngược lên, bắt gặp ánh mắt của Dung Nhi liền lập tức lảng tránh nhìn sang phía khác, không dám nhìn nàng, chà... thái độ thật làm cho người ta nghi ngờ... chắc...

Không ai thèm nói với nàng sao??? Được lắm!!!

“Các người không nói phải không? Không sao cả, ta có rất nhiều biện pháp, nếu sau này biết được chuyện đại sự gì phát sinh mà các người lại cố ý giấu ta, ta sẽ ghi hận!” Nàng chống tay lên thắt lưng, rất có tư thế của tướng quân phu nhân...

Dung Nhi sớm hay muộn thì cũng sẽ biết, Đoàn Ngự Thạch thở dài: “Các người lui ra đi!”

Mọi người liền y lệnh, nhất nhất rời đi ra ngoài doanh trướng, chỉ để lại hai người bọn họ.

Tô Dung Nhi đi đến trước mặt phu quân, ngồi trên đùi hắn, nàng vòng tay ôm lấy cổ hắn nói: “Được rồi, bây giờ huynh nói uội biết đã xảy ra chuyện gì đi!”

“Nàng đáp ứng ta, nghe xong phải bình tĩnh, đừng phát giận!”

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Trừ bỏ chuyện vụng trộm với người khác ở ngoài, mọi cái gì cũng không tức giận!”

Đoàn Ngự Thạch biểu tình có chút vặn vẹo, tuy rằng hắn không vụng trộm với người khác bên ngoài, nhưng là... chuyện này, xét ở góc độ nào đó, so với chuyện vụng trộm thì còn tệ hơn...

Trầm ngâm trong chốc lát, hắn cũng đành đem tất cả mọi chuyện nói với nàng, sau đó lại khẩn trương nhìn biểu tình của nàng, sợ rằng nàng sẽ giận dữ bỏ đi, bàn tay của hắn ôm chặt thắt lưng của nàng không dám buông ra.

Thật là ngoài dự đoán của hắn, Dung Nhi nghe xong, không hề có biểu tình giận dữ và kích động, nàng chỉ là chớp chớp đôi mắt to.

“Hoàng Thượng muốn đem công chúa tứ hôn cho huynh?”

“Nhưng ta chỉ muốn nàng!” Hắn cường điệu giọng nói, môi nhếch lên, dáng vẻ rất kiên trì...

Tô Dung Nhi chậm rãi gật đầu: “Hoàng Thượng cũng thật tinh mắt a, muốn nhận huynh làm con rể.”

“Nàng không tức giận?”

“Sao lại tức giận? Huynh sẽ lấy công chúa à?”

“Tuyệt không!”

“Mọi biết, mọi biết huynh sẽ không lấy công chúa, nên có gì để lo lắng đâu!”

“Vấn đề ở đây là, Hoàng Thượng đã hạ chiếu chỉ, công bố chuyện này cho toàn dân chúng biết, quân vô hí ngôn, không thể thu hồi lại lệnh đã ban!”

“A...” Hiện tại nàng hiểu rõ, khó trách lúc này mọi người vẻ mặt ai cũng trầm trọng, thì ra là có chuyện như thế: “Chuyện này thật sự phiền não.” Nàng cũng lộ ra vẻ mặt buồn rầu.

“Nàng sẽ không rời ta đi chứ?”

Nàng giương mắt, đón nhìn ánh mắt phu quân, chậm rãi nói: “Muội đã từng nói qua... nếu như huynh muốn nữ nhân khác, hôn ước của chúng ta liền sẽ huỷ bỏ...”

“Không! Nàng không thể rời ta đi!” Cánh tay hắn thu lại, cả người nàng bị hắn ôm thật chặt, chặt đến nỗi thiếu chút nữa là nàng nghẹt thở.

Nhìn thấy phu quân phản ứng kịch liệt như thế, làm nàng vừa mừng vừa sợ, không muốn hắn đau lòng, nàng trấn an.

“Huynh yên tâm đi mà, muội sẽ không rời đi, đời này, nhất định sẽ chung một chỗ cùng huynh, cho dù đến hoàng tuyền, muội cũng sẽ theo huynh.”

“Thật sự?”

“Đúng a, lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, muội đều đi cùng huynh.”

Hắn yên tâm thả lỏng thân mình, chỉ có ở trước mặt nàng hắn mới có thể giải trừ lớp võ trang của chính mình, hắn không thể tưởng tượng, nếu ngày nào đó mất đi Dung Nhi thì hắn sẽ ra sao đây? Hiện tại hắn đã phát hiện ra, hắn không thể không có nàng, hắn đã yêu nàng, yêu rất sâu đậm...

“Nàng yên tâm, đời này ta quyết không phụ nàng!”

Nàng nở nụ cười, hai tay nâng lên mặt của hắn.

“Huynh đừng lo lắng, vấn đề của huynh cũng chính là vấn đề của muội, hai chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, muội chỉ muốn hỏi huynh một chuyện, nếu mệnh lệnh thật sự khó cãi, Hoàng Thượng kiên quyết, nhất định muốn huynh phải lấy công chúa, đến lúc đó huynh có suy tính gì không?”

Đoàn Ngự Thạch lập tức trả lời: “Ta liền cáo quan, không làm tướng quân nữa, dù sao hoạ ngoại xâm từ phương Bắc đã bị diệt trừ, triều đình có ta hay không cũng đều không quan trọng nữa rồi.”

“Huynh không lưu luyện chức vị sao?”

“Không! Dù sao ta cũng chỉ có một thân một mình, không cha không mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, quyền thế phú quý đối với ta như gió thoảng mây bay.”

“Ha ha! Chuyện này dễ giải quyết thôi, nếu phu quân không lưu luyện chức vị tướng quân thì còn có chuyện gì để sợ nữa? Huynh cứ yên tâm, nếu lão Hoàng Đế kia dám làm khó dễ huynh, Dung Nhi sẽ giúp huynh địch dung, đến lúc đó chúng ta giả trang thành người khác, giả thành nam hay nữ Dung Nhi đều làm được, muốn biến thành ốm hay mập mập đều dễ như trở bàn tay, lão Hoàng Đế sẽ không thể lường bắt chúng ta được.” ^^ Nàng tự tin tràn đầy nhìn về phía phu quân khẳng định.

Đoàn Ngự Thạch nhìn nàng thật sâu, trong lòng cảm thấy bội phục, rõ ràng đây là chuyện rất khó giải quyết, vậy mà nàng lại biến nó thành việc rất nhỏ, hiện tại nàng đã nghĩ ra cách để giúp hắn giải quyết chuyện nan giải này...

Tô Dung Nhi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thật ra thế này cũng tốt, muội thật không thích làm tướng quân phu nhân chút nào, bởi vì, muội nhất định sẽ không thể thích ứng nổi cuộc sống đầy lễ nghi ở kinh thành, cả ngày cùng quan to, quý nhân giao tiếp, xã giao, thật phiền mà, nếu như có thể hồi Tiên sơn, muội cam đoan huynh nhất định sẽ rất thích, mà sư phụ cũng sẽ hoan nghênh huynh!” ^^

Hắn gật đầu: “Nàng muốn thế nào cũng được, ta đều sẽ nghe lời nàng.”

Tô Dung Nhi đột nhiên chấn động toàn thân, không dám tin tròng mắt nhìn hắn.

“Nàng sao thế?” Hắn khó hiểu hỏi.

Nàng thật không nén được kích động nhìn hắn: “Huynh cười.”

Đoàn Ngự Thạch giật mình: “Có sao?”

“Có! Huynh vừa mới cười, cười lại một lần nữa đi!” Giọng nói của nàng nóng bỏng thỉnh cầu.

Đoàn Ngự Thạch trầm mặc một lúc lâu, vừa rồi hắn hoàn toàn không có ý thức được là mình đang cười, hiện tại đột nhiên nàng nói hắn cười thêm lần nữa, hắn căn bản thật khó làm lại như thế...

“Ai da, mau cười đi mà!”

“...Được, ta cười.”

“Ai da, nào có chứ, lần này đâu phải là cười, huynh chỉ nhếch môi thôi, muội muốn huynh cười giống như hồi nãy cơ.”

Vừa rồi là như thế nào, hắn thật không biết được, nhin không được xấu hổ.

“Lần sau đi!”

“Sao lại lần sau, việc này đâu có cần luyện tập, hiện tại đi mà!”

“...”

“Không đúng, nhìn huynh như vậy thật dữ tợn nha!”

“...”

“Không đúng, biểu tình của huynh giống như vừa bị chém một đao!”

“...”

“Phu quân, cái này không giống đang cười, muội coi như đang khóc được không?”

“Làm ơn tha cho ta...!” >”

Kết thúc

Đại quân chậm rãi trở về kinh thành, Đoàn tướng quân vào triều tiếp kiến thánh thượng, hướng Hoàng Thượng nói rằng mình không thể lấy công chúa, quả nhiên sự tình không được thuận lợi.

Hắn là nam tử hán đại trượng phu, tính tình cứng rắn không dễ dàng gì chịu khuất phục, cương quyết không lấy công chúa, khiến cho Hoàng Thượng giận tím mặt, Hoàng Thượng nổi giận mệnh lệnh, nếu không lấy công chúa chính là kháng mệnh.

Đoàn Ngự Thạch cùng Tô Dung Nhi đành theo kế hoạch trước đó, gọi toàn bộ gia nô của phủ tướng quân đến, chia cho họ ngân lượng, để họ ly khai phủ trở về quê hương.

Kế tiếp, hai người kháng mệnh, cùng nhau bỏ trốn, việc này đến tai Hoàng Thượng, hắn giận dữ phái quân đi truy nã hai người bọn họ ở khắp đất nước.

Ngay đêm quyết định rời đi phủ tướng quân thì Tà Vương xuất hiện...

Lúc nửa đêm, một nam tử áo trắng nhẹ nhàng bay đến đứng trên nóc phủ tướng quân, bên ngoài gió mạnh thổi ào ào, thế mà nam tử mặc áo bào trắng ấy không hề mấy may động đậy...

Trong phòng, Đoàn Ngự Thạch ngủ được sát khí toả ra trên người Tà Vương, cũng dần trở nên tà mị dữ tợn, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, hai người cứ như thế giằng co...

Tô Dung Nhi hé cửa ra bên ngoài nhìn coi, một tay giữ chặt phu quân, rất sợ hắn sẽ xông ra ngoài cùng Tà Vương chém giết, đánh đến khi ta sống người chết.

“Chiến tranh đã kết thúc, Bắc Thái Vương đã đầu hàng, sao Tà Vương vẫn chưa chịu buông tha huynh vậy?” Nàng lo lắng nhìn về phía phu quân hỏi.

“Không biết.” Đoàn Ngự Thạch trả lời.

“Huynh và hắn từng có thâm thù gì không?”

“Không có.”

Tô Dung Nhi suy nghĩ sâu xa: “Như vậy thật kỳ quái, Tà Vương vì sao phải giết huynh?”

Đoàn Ngự Thạch hừ lạnh: “Ta không sợ hắn.”

“Không! Huynh không được đi ra ngoài!” nàng hốt hoảng nói, tay ôm chặt hấn.

“Nếu ta không ra, hấn sẽ tiến vào, trận quyết chiến này sẽ không tránh được.”

Tô Dung Nhi vẻ mặt lo lắng, lúc nàng đang cố gắng nghĩ biện pháp đối phó, đột nhiên Đoàn Ngự Thạch một tay ôm lấy nàng kéo ra phía sau lưng hấn, bắn ánh mắt giết người về phía trước.

“Ai!”

Tuy rằng người vừa đến khinh công rất cao cường, nhưng hấn vẫn cảm nhận được tia tồn tại ngay tại trong phòng.

Chẳng lẽ Tà Vương không phải là đến giết hấn một mình mà còn dẫn theo người?

Một thân ảnh từ phía sau rèm chậm rãi đi ra, Đoàn Ngự Thạch kinh ngạc trừng mắt nhìn đối phương.

“Người...”

Tô Dung Nhi từ sau lưng phu quân nhìn ló ra đằng trước, khi nhìn thấy đối phương lập tức chuyển buồn thành vui.

“Muội rốt cục đã đến rồi, như thế nào hiện tại mới đến vậy?”

Đứng ở trước mặt Đoàn Ngự Thạch là một nam nhân, kỳ quái là... nam nhân này bộ dáng cùng với Đoàn Ngự Thạch giống nhau như đúc, làm cho Đoàn Ngự Thạch hai tròng mắt muốn rớt ra ngoài.

Chỉ thấy Đoàn Ngự Thạch kia hai chống thất lưng, thanh âm phát ra lại là của nữ nhân.

“Tỷ nghĩ ai cũng tài hoa giống tỷ ư, dễ dàng thực hiện Thiên diện thuật a? Muội luyện lâu như thế mới có thể mang mặt nạ, giả trang thành bộ dáng của huynh ấy, nhưng bất quá thanh âm thì không có biện pháp, cố gắng hoài cũng không giống được!”

“Không sao, chỉ cần hình dáng là tốt rồi.”

Đoàn Ngự Thạch nhìn trừng trừng hỏi Dung Nhi: “Hấn... chuyện này là như thế nào...?”

Tô Dung Nhi cười hì hì nhìn hấn giới thiệu: “Vị này là tiểu sư muội của người ta, Thuỷ Linh Nhi, muội làm mặt nạ của huynh, sau đó kêu nàng dịch dung thành bộ dáng của huynh.”

Hấn kinh ngạc nhìn về phía cái kẻ giống hệt mình kia, đối phương trừ bỏ diện mạo, ngay cả thân mình, dáng người cùng chiều cao đều giống hệt hấn, giống đến mức khó tin, không thể nghĩ ra được đối phương là một nữ tử.

“Nàng muốn làm gì?” Hấn lập tức đoán ra kế hoạch của Dung Nhi, nhưng thật không tin được nàng lại làm như vậy.

Nàng muốn gọi người khác thay thế hấn???

Tô Dung Nhi hiện tại không rảnh cùng phu quân giải thích, bởi vì hấn nhất định sẽ không đồng ý, nhưng từ lúc biết phu quân bị Tà Vương truy sát, dự phòng xảy ra chuyện gì, nàng mới cố gắng suy nghĩ tìm phương án, chuyện này, chỉ có Linh Nhi khinh công đệ nhất thiên hạ mới làm được thôi.

“Nam tử áo trắng bên ngoài liền giao uội, làm ơn đưa hấn đi càng xa càng tốt.”

“Hấn chính là Tà Vương?”

“Đúng, hấn rất lợi hại đó nha, võ công không hề thua kém tỷ phu của muội!”

“Không thành vấn đề!”^^ Đoàn Ngự Thạch giả chạy về phía Đoàn Ngự Thạch thật, dùng gương mặt đáng sợ của hấn mỉm cười: “Đại tỷ phu, có rảnh thì đến Tiên sơn của chúng ta nha, Linh Nhi lần tới sẽ tìm huynh bồi chuyện, gặp lại sau nha.” Nói xong thân hình liền nhảy ra bên ngoài, nhanh đến nỗi, chỉ trong nháy mắt thân ảnh Thuỷ Linh Nhi đã biến mất ở cửa sổ.

Mặt khác, thân hình đang đứng lặng yên trên nóc nhà – Tà Vương, cũng xuất quỷ nhập thần biến mất trong tức khắc...

“Ha ha, thành công rồi, Tà Vương đuổi theo Linh Nhi rồi!”

“Nàng... nàng kêu Thuỷ cô nương đi nhận chết sao? Không được! Ta phải đi ngăn cản!”

Tô Dung Nhi sống chết bắt lấy tay hắn : “Không cần lo lắng, nàng ấy là sư muội của muội, sư tỷ kiêu ngạo như muội, làm sao có thể kêu nàng ấy đi chịu chết không công a!” >”

“Nhưng mà...”

“Hắn sẽ không đuổi kịp sư muội đâu!”

“Nàng làm sao có thể khẳng định điều đó?” Đoàn Ngự Thạch không tin tưởng mắt nhìn nàng.

“Bởi vì tuyệt kỹ của Linh Nhi là đệ nhất thiên hạ, không ai so với muội ấy được!”

“Tuyệt kỹ gì?”

Tô Dung Nhi giả hoạt tươi cười, dào dạt đắc ý nói: “Muội ấy cái gì cũng không giỏi, chỉ giỏi có “trốn”.” ^^

Đoàn Ngự Thạch ngây người: “.....Trốn? Cái này cũng được coi là tuyệt kỹ?”

“Đương nhiên, ngay cả sư phụ của muội cũng khó có thể bắt được nàng, Tà Vương căn bản sẽ không thể chạm được nàng, dù chỉ là một sợi lông cũng đừng hòng a!” ^^

Đoàn Ngự Thạch ghen hòng nhìn nàng trân trối, vẫn chưa hết kinh ngạc thì đã bị Dung Nhi kéo đi...

“Đi thôi nào, đừng quên chúng ta còn phải chuẩn bị chạy trốn nữa, hiện tại không có ai quấy rầy, nên có thể chuẩn bị tốt một chút, ưm, muội sẽ đem huynh giả trang thành nữ nhân nha, huynh giả thành nữ nhất định sẽ rất độc đáo lắm đây ^^, về phần muội... muội sẽ giả thành trượng phu của huynh nha, được không a... phu quân ^o^...”

“.....”

Trừ bỏ xấu hổ, hắn còn có thể nói gì đây???

Muốn kết hôn cùng giai nhân, nhất định hắn phải sớm làm quen với các ý đồ xấu, kinh thế hãi tục của nàng thôi... ==

“Ta có một điều kiện.”

Đoàn Ngự Thạch tái mặt, nghiêm chỉnh nói.

“Không cho phép đem bộ ngực của ta làm lớn.” - ____-

.....Hoàn.....

Lời trần trối của ta a... - ____-

AAAAAA cuối cùng cũng hoàn rồi... ta thật là mừng a...^o^ cuối cùng ta cũng đã hoàn thành được bộ đầu tay rồi, cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ, và trên hết là cảm ơn ss QH đã tạo điều kiện uội “ham hố” nha... =O=... ta sẽ cố gắng tiếp tục ở bộ Cổ Vương... aaaaaaaa.... Mong mí tình iu của ta sẽ ủng hộ típ để ta có tinh thần làm, hun mí nàng.... ^o^... sẵn tiện sờ mó luôn..., nàng nào ở gần ta thì ta “ăn” nhiều chút a...^^ (à quên, ss QH ơi, làm ebook cái truyện nì luôn nha ss, iu ss...) kha kha... ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-tuong-quan>